காலத்தில், அபாயப்ரவ்ருத்தியிற்போலே புந:ப்ரபத₃நரூபப்ராயஶ்சித்தத்தைவிதி₄க்கக்

இனி

II. ப்ரபத்திப₂லப்ரதிப₃ந்த₄த்தாலேயாதல்,

III. ப்ரபத்திப₂லாபக்ருஷ்டஸ்வப₂லாபாத₃நத்தாலேயாதல்,

நிஷ்ட₂ாஹாநியாக வேணும்; இவையிரண்டும் இங்கே அநுபபந்நம். ப்ரபத்திக்கும் அவதாரரஹஸ்ய-ஜ்ஞாநஸஹக்ருத-உபாஸநத்துக்கும் தே₃ஹாவஸாநே முக்திரூபப₂லம், அவிஶிஷ்டமாகையாலே உபாயஸம்யோக₃த்துக்கு ப்ரபத்திப₂லப்ரதிப₃ந்த₄-தத₃பக்ருஷ்டப₂லாபாத₃நங்கள் கூடாமையாலே.

இனி

IV. உபாயஸம்யோக₃நிமித்தகப்ராயஶ்சித்தாபநோத்₃ய-தத்₃தே₄துகநிஷ்ட₂ாஹாநியாவது "ஸத்கர்ம-நிரதாஶ்ஶுத்₃தா₄ஸ்ஸாங்க்₂யயோக₃வித₃ஸ்தத₂ா। நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த₂ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி" இத்யாத்₃யுக்தவிஶிஷ்டாபி₄மதிவிஹதிரூபையாகவேணும். ஆகையாலே இப்படி உபாயஸம்யோக₃-நிமித்தக ப்ராயஶ்சித்தவிதி₄யாலே உபாயாந்தரங்களினுடைய விஶிஷ்டாபி₄மதிக₄டிதசேதநஸ்வரூப-நாஶகத்வம் ஸித்₃த₄ம். ஆகையாலே "உபாயாந்தரஸ்வரூபநாஶகத்வத்தையங்கீ₃கரியாவிட்டால் 'உபாய'ஸம்யோக₃நிமித்தகப்ராயஶ்சித்தவிதி₄ அநுபபந்நமாம்" என்று கருத்து. இத்தால் "ப்ராயஶ்சித்த-வித₄ாநம் ப்ரபத்திவிஶிஷ்டஸ்வரூப{விஷய}மல்லது நிஷ்க்ருஷ்டாத்மஸ்வரூபவிஷயமன்று" {ர.ஸாரே. அதி₄. 29} என்று சொல்லுகை அநுபபந்நம் என்றபடி. உபாத்தவசநங்களிலே "ஸக்ருதே₃வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த₂:" என்ற ஸாவத₄ாரண'ஸக்ருத்த்வ'த்துக்கும் புநஶ்ஶரணாக₃திக்கும் மிதே₂ா வ்யாஹதம் என்னும் ஶங்கையிலே, "உபக்ரமாவக₃தஸக்ருத்த்வாநுகு₃ணமாக உபஸம்ஹார-க₃தபுந:ப்ரபத்திவசநம் பூர்வக்ருதப்ரபத்திஸ்மரணபரம் என்கை உபக்ரமாதி₄கரணந்யாயஸித்₃த₄ம்" என்று பரிஹாரத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (புந:ப்ரபத₃நமாவது பூர்வப்ரபத₃நஸ்மரணம்) என்று. (யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்) என்கிறவிடத்தில் (ஶரண)பத₃ம் பூர்வஸ்வீக்ருதோபாயபரம். (வ்ரஜேத்) என்கிற த₄ாது - தத்ஸ்மரணரூபஜ்ஞாநபரம் என்று கருத்து. {"பூர்வப்ரபத்திக்குக் கோலின ப₂லத்தைப்பற்ற புந: ப்ரபத்தி பண்ணுகை மஹாவிஶ்வாஸத்தோடே கூட அநுஷ்டி₂த்த பூர்வப்ரபத்திப்ரதிஸந்த₄ாநத்தாலே கூடாது" ர. ஸாரே அதி. 29}. நநு,

[A] அநந்யத₂ாஸித்₃த₄மான உபக்ரமாவக₃தம் உபஸம்ஹாரத்துக்கு அஸ்வாரஸ்யோபக₃மாபாத₃க-மானாலும் இங்கே வித்₃யாந்தரந்யாயப்ராப்தாऽऽவ்ருத்திநிவாரகத்வேந (ப்₃ர.ஸூ.4-1-1) அந்யத₂ாஸித்₃த₄மாய், அர்த்த₂ாத₃வக₃தமுமான ஸக்ருத்த்வம் உபஸம்ஹாரக₃தமாயிருந்தாலும் விதி₄ரூபமான புநஶ்ஶரணாக₃திவசநத்தினுடைய ஸ்வாரஸ்யஹாந்யாபாத₃கமாகாது.

[B] கிஞ்ச, "ஸக்ருதே₃வ ப்ரபந்நஸ்ய க்ருத்யம் நைவாந்யதி₃ஷ்யதே। உபாயாபாயமுக்தஸ்ய வர்த்த-மாநஸ்ய மத்₄யத:" என்று உபாயாபாயஸம்ப்லவவிரஹத₃ஶையிலே கர்த்தவ்யாந்தரத்தை நிஷேதி₄த்-ததித்தனையல்லது உபாயாபாயப்ரவ்ருத்தித₃ஶையிலும் கர்த்தவ்யாந்தரத்தை நிஷேதி₄த்ததில்லை.

[C] மோக்ஷார்த்த₂ப₄ரம் ஸமர்ப்பிதமானாலும், உபாயஸம்யோக₃ாதி₃நிவ்ருத்த்யர்த்த₂மான ப₄ரம் ஸமர்ப்பிதமல்லாமையாலே ஸமர்ப்பணீயப₄ராப₄ாவமுமில்லை. உபாயஸம்யோக₃ம் மோக்ஷப்ரதி-ப₃ந்த₄கமன்றே?

[D] "ப்ராத₂மிகப்ரபத₃நத்தாலே உபாயாபாயப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியுண்டாமாகையாலே புந:ப்ரபத₃நம் அநபேக்ஷிதம்" என்னவொண்ணாது.

ப₄க்தியைப்போலே, ப்ரபத₃நமும் அபு₃த்₃தி₄பூர்வக-அக₄மாத்ரநிவர்த்தகமாகையாலே புந:ப்ரபத₃ந-

விதி4ஸாமர்த்2யத்தாலே "ஸர்வபாபேப்4ய:" என்கிற 'ஸர்வ'ஶப்3த3ம் பு3த்3தி4பூர்வக-உத்தராக4-வ்யதிரிக்தவிஷயமாக ஸங்கோசநீயமாம்.
கிஞ்ச -
[E] பூர்வக்ருதப்ரபத்திக்கு பு3த்3தி4பூர்வோத்தராக4நிவர்த்தகத்வத்திலே விஶிஷ்ய வசநமில்லை.
[F] வசநமின்றிக்கேயும், பு3த்3தி4பூர்வோத்தராக4நிவ்ருத்த்யுத்3தே3ஶேந ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி2க்கும்போது ப4க்தியையும் அநுஷ்டி2க்க ப்ரஸங்கி3க்கும்.
[G] எல்லாரும் இப்படி பு3த்3தி4பூர்வக-உத்தராக4நிவ்ருத்த்யர்த்த2மாக ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி2ப்பராகையாலே புந:ப்ரபத்திவிதி4க்கு நிர்விஷயத்வம் ப்ரஸங்கி3க்கும்.
[H] "கரிஷ்யமாணஞ்ச" என்கிற க3த்3யஶ்ரீஸூக்தியும், அபு3த்3தி4பூர்வக-உத்தராக4மாத்ரவிஷயை ஆகக்கடவது.
[I] 'கரிஷ்யமாண'ஶப்3த3ம் கரிஷ்யமாணபாபாரம்ப4கபாபபரமாகவுமாம். அது பூர்வாக4மாகையாலே ப்ராத2மிகப்ரபத்திநிவர்த்யத்வம் கூடும்.
[J] கிஞ்ச, நிமித்தவத ஏவ நைமித்திகா{கே} அதி4காரமாகையாலே பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ரூப-ப4விஷ்யந்நிமித்தம் ப்ராத2மிகப்ரபத3நரூப-பூர்வநைமித்திகப்ரயோஜகமாகாது. ஆகையால், உபக்ரமாவக3த'ஸக்ருத்த்வம்' அந்யத2ாஸித்3த4மாகையாலே தத்3ப3லேந உபஸம்ஹாரக3தபுந:ப்ரபத3ந-விதி4ஸ்வாரஸ்யத்தை ப3ாதி4க்கவொண்ணாது"
என்று சிலர் சொல்லுமத்தை ப்ரஸங்கி3த்து நிஷேதி4க்கிறார் (புந:ப்ரயோக3மன்று) என்று.

அயமபி4ப்ராய: :- ப்ரபத்தியினுடைய ப்ராரப்3த4நிவர்த்தகத்வத்திலே "மாஶுச:" என்கிறவிது ப்ரமாணமாக உடையவராலே ஆண்டானுக்கு அருளிச்செய்யப்பட்டது. இத்தால் அநார்த்தனுக்கு ப்ராரப்3த4தே3ஹத்திலே ஶோகமில்லாமையாலே, தத3நுவ்ருத்தியும், ஆர்த்தனுக்கு அதில் ஶோகமிருக்கையாலே தந்நிவ்ருத்தியும் லப்3த4ம். ஆக, ஶோகஜநகஸர்வபாபநிவர்த்தகத்வம் ப்ரபத்திக்கு ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஸம்ப4ாவ்யமாநமான பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4த்தாலே ஸஞ்ஜாதஶோகனாயிருக்குமவன் "அத்தையும் பொறுக்கவேணும்" என்று ப்ரார்த்தி2த்தானாகில் எம்பெருமான் அத்தையும் பொறுக்கும். இத்தால் "மாஶுச:" என்கிறவிதுவே பு3த்3தி4பூர்வோத்தராக4நிவர்த்தகத்வத்திலே விஶிஷ்ய ப்ரமாணமாகையாலே {[A]-[E]} ப்ரமாணாப4ாவமும் {[F]} ப4க்தியில் அதிப்ரஸங்க3மும் ப்ரத்யுக்தம். ஆகையிறே, ப4ாஷ்யகாரர் "க்ருதாந், க்ரியமாணாந், கரிஷ்யமாணாம்ஶ்ச ஸர்வாநஶேஷத: க்ஷமஸ்வ" என்று ப்ரார்த்தி2த்தார்.

" 'கரிஷ்யமாண'ஶப்3த3ம் அபு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4மாத்ரவிஷயம்"[H] என்னில் ஸங்கோசமும் க்ருத்யுத்3தே3ஶ்யத்வே ஸதி க்ருதிவிஷயத்வத்துக்கு வாசகமான 'கரிஷ்யமாண'ஶப்3த3த்துக்கு க்ருத்யுத்3தே3ஶ்யத்வாம்ஶத்யாக3த்தாலே, ப4ாக3த்யாக3{மாகிற} லக்ஷணையும் ப்ரஸங்கி3க்கும். "கரிஷ்யமாணபாபாரம்ப4கபாபபரம்" {[I]} என்னில் (1) லக்ஷணாப்ரஸங்க3மும் (2) "க்ருதாந்" என்கிறவிதுக்கு ஆரம்ப4கவ்யதிரிக்தபரத்வே ஸங்கோசமும் வரும். இச்சேட்டையறிந்து எல்லாரும் முதலிலே கரிஷ்யமாணபாபாரம்ப4கபாபக்ஷமையை ப்ரார்த்தி2க்கக்கூடுமாகையாலே புந:ப்ரபத3ந-விதி4வையர்த்2யம் ப்ரஸங்கி3க்கும் {என்றும்} [G] பாபாரம்ப4கபாபநிவ்ருத்தி ஸ்வத : ப்ரயோஜநமல்லாமையாலே காமநாவஶ்யம்ப4ாவமில்லை என்றும், ப்ரத்யுத அக3ம்யாக3மநாதி3ஜந்யஸுக2-விரோத4த்வேந த்3வேஷவிஷயமாகையாலே தத்ப்ரார்த்த2னே பண்ணான்" என்றும் சொல்லுவது அத்யந்தாநுபபந்நம்; "பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ம் ப4க3வந்நிக்3ரஹ-ஹேது" என்று அறிந்தவனுக்கு தத3ாரம்ப4கபாபநிவ்ருத்தியில் காமனை ஆவஶ்யகமாகையாலும் "அக3ம்யாக3மநாதி3ஜந்யஸுக2-

விரோதி4" என்று அதில் த்3வேஷம் பண்ணுமவன் ப்ராதிகூல்ய-வ்யவஸாயநிவ்ருத்தனல்லாமையாலே முதலிலே அதி4காரியல்லாமையாலும் அப்படிக்கொள்ளக் கூடாதிறே.

'நிமித்தவத ஏவ நைமித்திகே அதி4கார:' [J] என்னுமதுவும் விருத்3த4மன்று. (1) ப4விஷ்யந்நிமித்தகனும் நிமித்தவாநிறே; (2) நிமித்தத்துக்கு நைமித்திகாநுஷ்ட2ாநகாலீநத்வநியமமுமில்லை. "ஐந்த்3ராக்3நமேகாதஶகபாலம் நிர்வபேஜ்ஜநதாமேஷ்யந்" (தை.ஸம்.2-2-1) இத்யாதி3களிலே, ஏஷ்யஜ்ஜநதாக3மம் பூர்வகாலீநநைமித்திகப்ரயோஜகமானபடி கண்டதிறே. "நிமித்த நிஶ்சயம் நைமித்திகப்ரயோஜகம்; அது நிமித்தத்தினுடைய வர்த்தமாநத்வ-ப4விஷ்யத்த்வங்களிலேயுண்டு; ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்ப4ாவ்யம் ஆன பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ஸ்த2லத்திலே இல்லை" என்கையும் அநுபபந்நம்.

I.(1) உபராக3ஶங்கையாலே ஸ்நாநாசரணமும் (2) அஜ்ஞாதபு4க்தஶூத்3த்4யர்த்த2ம் க்ருச்ச்2ராசரணமும் ஶிஷ்டரிடங்களிலே காண்கையாலும்;

II.ஸ்பர்ஶஶங்கையாலே ஸ்நாநாசரணமும் காண்கையாலும், ஸம்ஶயநிஶ்சயஸாத4ாரணநிமித்தஜ்ஞாநமாத்ரம் நைமித்திகாபேக்ஷிதம் என்று கொள்ளுகை யுக்தம். இப்படிக்கொள்ளாதபோது பாபாரம்ப4கபாபஸத்3ப4ாவம் நிஶ்சிதமல்லாமையாலே அதுக்கு ப்ரத2மப்ரபத3நம் ப்ராயஶ்சித்தமன்றிக்கேயொழியும். ஆகையால் பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ஸம்ப4ாவநாரூபநிமித்தஜ்ஞாநம் இப்போது உண்டாகையாலே நைமித்திகாநுஷ்ட2ாநமும் உபபந்நம்.

ப3ஹ்வாயாஸஸாத்4யஸ்த2லீய-நிஷ்கம்பப்ரவ்ருத்தியிலே நிமித்தநிஶ்சயமபேக்ஷிதமாகையாலே ஏஷ்யந்மஹாபாதகஶங்கயா தத்ப்ராயஶ்சித்தங்களுக்கு நித்யாநுஷ்ட2ாநப்ரஸங்க3முமில்லை. கிஞ்ச, பாபாரம்ப4கபாபநிவ்ருத்த்யர்த்த2ம் அநுஷ்ட2ாநத்தில் விஶிஷ்ய வசநமுமில்லை. ப்ராரப்3த4நிவர்த்தகத்வவசநங்கள் ஆர்த்தாதி4காரிவிஷயமாகையாலே த்3ருப்தனுக்கு பாபாரம்ப4கபாபநிவர்த்தநத்தில் ப்ரமாணமாகாது. ப்ரமாணமாமாகில், த்3ருப்தனுக்கு வர்த்தமாநதே3ஹத்திலே து3:க2நிவ்ருத்த்யம்ஶமாத்ர-இச்சை2யாலே து3:க2ஹேதுகர்மநிவ்ருத்தியும் கூடுமாகையாலே து3:க2ாநுப4வித்ருப்ரபந்நோச்சே2த3ம் ப்ரஸங்கி3க்கும். 'வைராக்3யார்த்த2ம் து3:க2ஹேதுகர்மாம்ஶத்தை ஈஶ்வரன் நிவர்த்திப்பியான், என்னில், ஶிக்ஷாப்ரயோஜக-பாபத்திலும் அது துல்யம்; கிஞ்ச :- (1) 'யத்'ஶப்3த3'-யதி3'-ஶப்3த3-ஸப்தமீ-'த்வா'ப்ரத்யய-'ஶத்ரு'ப்ரத்யயாதி3ரூப-நிமித்தநிர்தே3ஶமில்லாமையாலேயும்

(2) "முமுக்ஷுஶ்ஶரணமஹம் ப்ரபத்3யே", "ஶரணம் வ்ரஜ", "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று காமநாப்ரதீதியாலும் பாபே நிமித்தே ப்ரபத்திவித4ாநம் {= ப்ரபத்திவித4ாநம் பாபநிமித்தே} நைமித்திகவிதி4யன்று; கிந்து, பாபநிவ்ருத்தி-காமநயா ப்ரபத்திவிதி4யாகையாலே "நிமித்தவத ஏவ" இத்யாதி3கம் [J] அஸ்த2ாநவிஜ்ரும்பி4தம்.

'ஆவாஹிதையான தே3வதை யாக3ாகரணத்தில் சீறும்' என்னுமாப்போலே இங்கே ஒரு ப3ாத4கமில்லாமையாலே பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4ாப4ாவத்தில் க்ஷதியில்லை. பு3த்3தி4பூர்வகோத்தராக4நிவ்ருத்தியிலே ஶோகாதிரேகம் அதி4காரமாகையாலே ஸ்வைரசாரப்ரஸங்க3ாதி3களில்லை. இப்படி, பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4நிவர்த்தகத்வம் "தஸ்மாத் ப்ரமாத3ாத்3பு3த்3த்4யா வா யத்ப்ரபந்நஸ்ய து3ஷ்க்ருதம் । தத்ஸர்வம் ஶமயத்யாஶு ஶரணாகை3திரேவ ஸா" (விஹிதவ்யவஸ்தாநப.25,26) என்று ப்ரபந்நபாரிஜாதத்திலும் உக்தம். ப்ராமாதி3கநிவர்த்தகமான பூர்வப்ரபத்திக்கே பு3த்3தி4பூர்வக-அக4நிவர்த்தகத்வம் சொல்லிற்றிறே. 'தத2ாப்யத்ர, ப்ரவ்ருத்திர்யா த்வத்ஸ்ம்ருதேஸ்ஸாவிநஶ்யது' என்று ப்ராகே3வ பு3த்3தி4பூர்வ-உத்தராக4நிவ்ருத்திப்ரார்த்த2நமும் கண்டதிறே. இப்படி, ஶோகஜநகஸர்வபாபநிவர்த்தகத்வரூப-அர்த்த2ஸாமர்த்2யஸசிவமான உபக்ரமாவக3தஸாவத4ாரண'ஸக்ருத்த்வா'நுகு3ணமாக உபஸம்ஹாரஸ்த2-புந:ப்ரபத்திவித4ாநத்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தாந்தரப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திப2லகபூர்வ-

யோக்$_3$யதை ஸம்பாதி$_3$க்க வேண்டாமையால் கூடாது; ஸ்வரூபப்ராப்தங்களேயாகில், ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணி இவற்றில் இழியவேண்டுவதில்லை; ஸ்வரூபப்ராப்தத்தில் இழிகிறவனுக்கு அது காணாமையால். (121)

1 2 2. இவை பு$_3$த்$_3$தி$_4$விஶேஷபரிக்ருஹீத்$_3$த$_4$ங்களாகிலும், அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$த்வேந த்யாஜ்யங்களேயத்தனை என்னுமிடம் ஶிஷ்டோக்திஸித்$_3$த$_4$ம் என்கிறார் மேல் [திருக்குருகைப்பிரான்] இத்யாதி$_3$யால்.

1 2 2. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி - மதி$_3$ராபி$_3$ந்து$_3$மிஶ்ரமான ஶாதகும்ப$_4$மயகும்ப$_4$க$_3$ததீர்த்த$_2$ஸலிலம் போலே அஹங்காரமிஶ்ரமான உபாயாந்தரம்.

கூடாதென்கை. புந:ப்ரபத$_3$நமாவது - பூர்வப்ரபத$_3$நஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோக$_3$மன்று. (121)

1 2 2. இப்படி ஸ்வரூபநாஶகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$த்வத்தை அபி$_4$யுக்தவசநத்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார், [திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்] என்று துடங்கி. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானாகிறார் - ஸர்வஜ்ஞரான ப$_4$ாஷ்யகாரர்திருவடிகளிலே ஸேவித்து தத்$_3$பி$_4$மதவிஷயமாய் ஸகலஶாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து அறுதியிட்டிருக்குமவராகையாலே, ஆப்ததமராயிருக்குமவரிறே; [பணிக்கும்படி] என்றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. [மதி$_3$ரை] யாவது - அத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$த்$_3$ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ஶலேஶமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப் போலே நிஷித்$_3$த$_4$மாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக்குகை-

---

ப்ரபத$_3$நஸ்மரணபரத்வாஶ்ரயணம் உபபந்நம்.

"'யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்' என்கிறவிடத்திலே த$_4$ாதுவாலே ஸ்மரணத்தை லக்ஷிக்கிறது. 'ஶரண' பத$_3$ம் பூர்வ-ஸ்வீக்ருத-உபாயபரம். த$_4$ாதுவும் ஸ்மரணரூபஜ்ஞாநபரமாம்" என்றாகவுமாம். "ப்ராயஶ்சித்தாத்மக: கஶ்சித் உத்பந்நாநர்த்த$_2$நாஶந: । தமம்ஶம் நைவ குர்வீத மநீஷீ பூர்வராஶிவத்" (ல.த. 17-86) இத்யநுரோதே$_4$ந "புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்கிறவிதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தாந்தர-ப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் பூர்வப்ரபத$_3$நஸ்மரணபரத்வம் உபபந்நம். ஆகையால், "பூர்வக்ருத ப்ரார்த்த$_2$நாஸ்மரணம் (பூர்வப்ரபத$_3$நஸ்மரணம்) இப்போது ப்ரார்த்த$_2$நாபர்யந்தாநுஷ்ட$_2$ாநம் (புந:ப்ரயோக$_3$ம்). ஏவம்வித$_4$பூர்வப்ரபத$_3$நமே யுக்தம்; புந:ப்ரயோக$_3$ம் யுக்தமன்று என்று கருத்து. இங்கே "பூர்வப்ரபத்தி -ப்ரதிஸந்த$_4$ாநம் ந து புந:ப்ரயோக$_3$:" என்று தத்த்வதீ$_3$பவசநம் அபி$_4$ப்ரேதம். இவ்விடத்திலே "ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாபாயஸம்யோக$_3$ாதீ$_4$ந-தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியுண்டாவது, பூர்வப்ரபத$_3$நத்தாலே; ஆகிலும், லோகஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$ம் ப்ரதிபதே$_3$ாக்தப்ராயஶ்சித்தம்" என்னுமிடம் ஈடுமுதலான பூர்வாசார்யப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களிலே விஶத$_3$ம். (121)

1 2 2. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை, (இப்படி ஸ்வரூபநாஶகமான) இத்யாதி$_3$. (அத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$-த்வத்தை) = ப$_3$லவத$_3$நிஷ்டாநுப$_3$ந்தி$_4$த்வத்தை. 'தத்ஸூக்திக்கு அந்யத$_2$ாநயநம் அநுசிதம்' என்று லபி$_4$க்கைக்காக அவருடைய ஆப்ததமத்வத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸர்வஜ்ஞரான) இத்யாதி$_3$நா. "யத$_2$ா

---

122. (அத்யந்தநிஷித்$_3$த$_4$த்வ)மாவது - "அஹம்மமேதி சண்ட$_3$ாள:" என்கிறபடியே, ஸர்வாநர்த்த$_2$-மூலமான அஹங்காரமமகாரக$_3$ர்ப்ப$_4$மாயிருக்கை. இத்தால் {பஞ்சத$_3$ஶஸ்வரூபவிரோத$_4$ங்களில் உக்தமான} அஹங்காரமிஶ்ரத்வம் சொல்லப்பட்டது. (122)

ஸகலவேத3ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யஜ்ஞரான திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவுள்ளத்தில் ஶோதி4த்தபடியே

யாலே – அதினுடைய அத்யந்தநிஷித்3த4த்வமும், தத்ஸ்பர்ஶலேஶமுள்ளவஸ்துவும் தத்3வந்-நிஷித்3த4மென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. [ஶாதகும்ப4]மாவது – ஸுவர்ணம்; (தந்மயகும்ப4ம்) என்றது – உள்ளு த்3ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேற்பூச்சாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாத3ானமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி. இத்தால் – பாத்ரஶுத்3தி4 சொல்லுகிறது. (தத்3க3த-தீர்த்த2ஸலிலம்) என்கையாலே அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்காரமிஶ்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே – இங்கும் பாத்ரஶுத்3தி4யும் தத்3க3தபத3ார்த்த2ஶுத்3தி4யும் சொல்லவேணும். அதாவது "ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோऽமல:" என்கிற

தே3வே தத2ா கு3ரௌ" என்கிற வித்தையுட்கொண்டு இவர் (திருவடிகளிலே) என்றது. "புத்ரீக்ருதோ ப4ாஷ்யக்ருதா ஸ்வயம் ய:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (தத3பி4மத) இத்யாதி3. (விஷய:) = ப்ரதிஸம்ப3ந்தீ4, தத3பி4மதஶ்சாஸௌ விஷயஶ்ச இதி விக்3ரஹ:. "நிரதிஶயப்ரீதி விஷயபுத்ரபூ4தராய்" என்றபடி. இத்தால் "ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய:" என்கிறவிடத்தில்போலே ஆப்த்யதிஶய-நிப3ந்த4நம் சொல்லுகிறது. இத்தால் ப2லிதம், (ஸகலஶாஸ்த்ர) இத்யாதி3. தத்ப2லிதம் (ஆப்ததமராய்) இத்யாதி3. 'சொல்லும்படி' என்னுதே (பணிக்கும்படி) என்று கௌ3ரவ்யநிர்தே3ஶப2லிதம் (அருளிச்-செய்யும் ப்ரகாரம்) என்றது. இத்தால் "தத்ஸூக்திக்கு கவிக்ருதிவத் நயநம் அநுசிதம்" என்று ஸூசிதம். தத்ஸூக்திக்கு அர்த்த2ம் (மதி3ரையாவது) இத்யாதி3. "மதி3ரா=காஶ்யமத்3யே ச" என்கிற-வித்தையுட்கொண்டு (அத்யந்த) இத்யாதி3. "ஸ்வர்ணஸ்தேயம் ஸுராபாநம்" என்று மஹாபாதக-மத்4யபரிக3ணிதத்வத்தையுட்கொண்டு (நிஷித்3த4த்3ரவ்யமாய்) இதி. (அத்யந்தப3லவத3நிஷ்டாநு-ப3ந்தி4யாய்) என்றபடி. "க3ங்கே3ாத3கஸ்ய ஸம்பூர்ணம் யத2ா த்வாஷ்டாபத3ம் ப4வேத் । ஸுரா-பி3ந்து3ஸமாயுக்தம் தத்ஸர்வமக4தாம் வ்ரஜேத்" என்கிற ப்3ரஹ்மவைவர்த்தவசநத்தையுட்கொண்டு (ஸ்வஸ்பர்ஶலேஶம்) இத்யாதி3. உபமாந-உபமேயங்களினுடைய பி3ம்ப3ப்ரதிபி3ம்ப3ப4ாவப2லிதம் (இத்தை) இத்யாதி3. "ஶாதகும்ப4மயம் பாத்ரம்" இதி கௌ3தமவாக்யப்ரத்யபி4ஜ்ஞாநார்த்த2ம் [ஶாதகும்ப4மய] என்றது. "தபநீயம் ஶாதகும்ப4ம்" இத்யாதி3கோஶத்தையுட்கொண்டு (ஶாதகும்ப4-மாவது) இத்யாதி3. 'மயட்' – ப்ரத்யயார்த்த2ம் (தந்மய) இத்யாதி3. " ' "ஶாதகும்ப4-கும்ப4" என்று நிர்தே3ஶித்தால் ஷஷ்ட்2யர்த்த2ஸம்ப3ந்த4ம் யத2ாகத2ஞ்சித் அநுலேபரூபமாயும் விவக்ஷிக்கக்கூடும்; அப்போது அஶுத்3த4த்3ரவ்யோபாத3ாநகத்வப்ரயுக்த-அஶுத்3தி4ம் ஆத3ாய அந்யத2ாஸித்3தி4ஸம்ப4ா-வநை ப்ரஸங்கி3க்கும்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே விகாரார்த்த2க'மயட்'ப்ரத்யயப்ரயோக3ம் பண்ணிற்று" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (உள்ளு த்3ரவ்யாந்தரமாய்) இத்யாதி3. " "நித்யம் வ்ருத்3த4ஶராதி3ப்4ய:" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே விகாரார்த்தே2 'மயட்' ப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அதுதானே உபாத3ாநமாக) இத்யாதி3. "விகாராஶ்ரயோ ஹ்யுபாத3ாநம்" என்னக்கடவதிறே. "ஹேமதப்தம் க்4ருதம் பீத்வா தத்க்ஷணாதே3வ ஶுத்3த்4யதி" இதி {வசநோக்தமான} ஸ்வர்ணத்தி-னுடைய பவித்ரத்வத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் பாத்ர) இத்யாதி3. "நிபாநாக3ம-யோஸ்தீர்த்த2ம் ருஷிஜுஷ்டஜலே கு3ரௌ" என்கிற கோஶத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தி)னுடைய இத்யாதி3. "விஶிஷ்டவாசகாநாம் பத3ாநாம்" இத்யாதி3-ந்யாயத்தாலே (தீர்த்த2)ஶப்3த3ம் பாவநத்வமாத்ரபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பாவநத்வம்) இத்யாதி3. உபமாந்யூநதையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கும், பாத்ரஶுத்3தி4யும்) இத்யாதி3. (ஶாதகும்ப4-மய) என்கிற த்3ருஷ்டாந்தநிர்தே3ஶாநுரூபமாக த3ார்ஷ்டாந்திகநிர்தே3ஶம் (ஜ்ஞாநமய) இதி. ஸ்வார்த்தே2 'மயட்'ப்ரத்யயம்; ஶப்3த3மாத்ரத்தால் ஆநுரூப்யம் அபி4ப்ரேதம்.

பணிக்கும்படி, அவாச்யத்3ரவ்யத்தின் அத்யல்பபி3ந்து3லேஶஸ்ப்ருஷ்டமான ஸ்ப்ருஹணீயபாவநப4ாஜந-

ஸ்வதோநிர்மலதையாலும் ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷதையாலும் பரிஶுத்3த4மாயிறே ப4க்த்யாஶ்ர-யமான ஆத்மவஸ்து இருப்பது; தத்க3தப4க்தியும் ப4க3வதே3காக்3ரதயா பரிஶுத்3தை4யிறே; அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில் ஒரு குறையில்லையே? ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றுய்த்ததென்? என்னில்:-ஸுவர்ணபாத்ரக3தமான தீர்த்த2ஜலம், பாத்ரஶுத்3தி4யுமுண்டாய்த் தானும்

(அமல)ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும்) இதி. "து3:க2ாஜ்ஞாநமலாத4ர்மா: ப்ரக்ருதேஸ்தே து நாத்மந: । ஜலஸ்ய நாக்3நிஸம்ஸர்க்க3ஸ்ஸ்த2ாலீஸங்க3ாத்தத2ாऽபி ஹி" (வி.பு.6-7-22,23) இத்யாதி3களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வத:) என்று. "ப4க3வச்சே2ஷபூ4தோऽஹம் அநந்யார்ஹோசித: பர:", "ஶுத்3தே4ா தே3ஹாந்தரம் ஹரே:" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ப4க3வத3நந்யார்ஹஶேஷதையாலும்) இதி. "யத்ர ஏகாக்3ரதா தத்ர அவிஶேஷாத்" என்று 'ஏகாக்3ரத்வம் = ஏகவிஷயத்வம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப4க்தியும்) இத்யாதி3. ஶப்3த3த்தால் "ஸ்நேஹபூர்வம் அநுத்4யாநம் 'பக்தி'ரித்யபி4தீ4யதே" என்கிறவிது விவக்ஷிதம். உபமாநக3த[பி3ந்து3]ஶப்3த3ார்த்த2ாநுகு3ணமாக உபமேயக3த-அஹங்காரம் ஸ்வல்பாஹங்காரம் விவக்ஷிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில்) என்று. (கலசுகை) ஸ்வல்பாம்ஶஸம்ப3ந்த4மிறே. இப்படி ந்யூநோபமா-பரிஹாரார்த்த2ம் மூலாபி4ப்ரேதமான {உபமாந} உபமேயவிஶேஷணவிஶேஷ்யங்களை விவக்ஷித்து, தத3நுக்தமான ஸாத4ாரணத4ர்மத்தை{யும்} விவக்ஷித்துக்கொண்டு வாக்யதாத்பர்யத்தையருளிச்செய்கிறுர் (ஆக இத்தால்) இத்யாதி3நா.

"' "க3ங்கே3ாத3கஸ்ய ஸம்பூர்ணம்" இத்யாதி3த்3ருஷ்டாந்தம் த3ஶமீமிஶ்ரித-ஏகாத3ஶீவிஷயமாஞலும், ந்யாயஸாம்யாத் ப்ரக்ருதத்திலும் விவக்ஷிக்கலாம்' என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே (1) ஶப்3த3த:, (2)அர்த்த2தஶ்ச தத்3வசநம் ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபநம் பண்ணிற்று" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸுராபி3ந்து3-மிஶ்ரதையாலே) என்றது. "த்யாஜ்யதாப்ரயோஜகநிஷித்3த4த்வம் உபமாநோபமேயஸாத4ாரணத4ர்மம்" என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (நிஷித்3த4மாமாப்போலே) என்றது. (ப4க3வதே3கவிஷயதயா) இத்யநேந (ப4க3வதேகாக்3ரதயா) இதி பூர்வோக்தம் விவ்ருதம்.

"கர்மிணோ ஜ்ஞாநிநோ ப4க்தாஸ்ஸ்வயத்நக்ருதபு3த்3த4ய:" என்கிற ஸ்காந்த3வசநத்தையுட்கொண்டு (ஸ்வயத்நமூல) இதி. [பி3ந்து3]த்3ருஷ்டாந்தப2லிதஸ்வல்பாம்ஶஸம்ப3ந்த4ாபி4ப்ராயேண (ஸ்பர்ஶத்-தாலே) என்றது. அஹங்காரமாவது - கர்த்ருத்வபே4ாக்த்ருத்வாநுஸந்த4ாநம். அயமாஶய: -

I. ஶாஸ்த்ரங்களிலே, கர்த்ருத்வபே4ாக்த்ருத்வாநுஸந்த4ாநரூப-அஹங்காரத்தினுடைய த்யாக3ம் உபாஸநாங்க3மாகச் சொல்லிற்று. {ப4.கீ3.13-8 "அஹங்கார ஏவ ச"}

II. "கர்மிணோ ஜ்ஞாநிநோ ப4க்தாஸ்ஸ்வயத்நக்ருதபு3த்3த4ய:" என்று கர்மயோக3ாதி3களுக்கு ஸ்வக3தோத்3தே3ஶ்யஸாத4நகே3ாசரயத்நஹேதுகத்வநியமம் சொல்லிற்று; இவையிரண்டுக்கும் விரோத4த்தை ஶமிப்பித்து அர்த்த2வர்ணநம் பண்ணவேணும்; 'அது எங்ஙனே?' என்னில் "அதி4காரபே3ாத4யுக்தேஷு வித்3யதே ப4ாவப4ாவநா । அக்ஷீணேஷு ஸமஸ்தேஷு விஶேஷஜ்ஞாந-கர்மஸு" (வி.பு.6-7) என்கிறவிது புராணரத்நஸ்த2வசநம். இதுக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தார்ய-வ்யாக்2யாநம் :- " 'ஸம்ஸாரிஷ்வேவ ஹிரண்யக3ர்ப்ப4ாதிஷு ப4ாவநாத்ரயாந்வய:' இத்யாஹ "அதி4காரபே3ாத4யுக்தேஷு" இதி ஶ்லோகேந. "மத்ப2லஸாத4நத்வாத் மத3ர்த்த2மித3ம் கர்ம" இதி அதி4காரபே3ாத4ஸ்வரூபம்; அதி4காரபே3ாத4ஸ்யாபி அதி4காரமாஹ "அக்ஷீணேஷு" இதி. 'விஶேஷ-ஜ்ஞாநம் = தே3வாதி3பே4த3பி4ந்ந-அபரோக்ஷாத்மப்4ரமம்; "யாவத் ப்4ரமாநுவ்ருத்தி: தாவத்

ஸ்த$_2$பரிஶுத்$_3$த$_4$ஜலம் பரித்யாஜ்யமாமாப்போலே, "நீர் நுமது" என்று அவாச்யமான அஹங்காரலேஶமிஶ்ர-மாய், பரிஶுத்$_3$த$_4$மோக்ஷத்வஜ்ஞாநாந்தர்க்க$_3$தமாய், தத்கைங்கர்யபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா பரிஶுத்$_3$த$_4$முமான ஸ்வயத்ந-ரூபமோக்ஷோபாயாந்தரங்கள், இவை பரிஶுத்$_3$த$_4$மோக்ஷஸாத$_4$நங்களேயாகிலும், ஸ்வயத்நரூபஹீநாஹங்-காரஸ்பர்ஶம் உண்டாகையாலும் உபாதே$_3$யமன்று என்றபடி. (122)

பரிஶுத்$_3$த$_4$மாயிருக்க, ஸுராபி$_3$ந்து$_3$மிஶ்ரதையாலே நிஷித்$_3$த$_4$மாமாப் போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்வாதி$_3$களாலே பரிஶுத்$_3$த$_4$மான ஆத்மவஸ்துக$_3$தையாய் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கவிஷயதயா பரிஶுத்$_3$தை$_4$யாயிருக்கிற ப$_4$க்தி தான், ஸ்வயத்நமூலமான அஹங்காரஸ்பர்ஶத்தாலே,

அதி$_1$காரபே$_3$தத$_4$:; தேஷு {= தாத்$_3$ருஶாதி$_4$காரபே$_3$தத$_4$யுக்தேஷு} ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வம்' இதி. "கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநம், உபாஸநாநுஷ்ட$_2$ாநம் உப$_4$யாநுஷ்ட$_2$ாநம் ச ப்ரவர்த்ததே; தே$_3$வமநுஷ்யாத்$_3$-யாத்மாநுஸந்த$_4$ாநரூபம் மாநஸவாசிகாதி$_3$கர்ம ப்ரவர்த்ததே இத்யர்த்த$_2$:" இதி. இத்தால் "மத்ப$_2$லஸாத$_4$நத்வாத் மத$_3$ர்த்த$_2$மித$_3$ம் கர்ம" என்கிற (1) ஸாத$_4$ந (2) ப$_2$லவிஷயமமதாபு$_3$த்$_3$தி$_4$ உபாயாந்தராநுஷ்ட$_2$ாநத்திலே நியதை என்னுமிடம் லபி$_4$த்தது. ஆக

I.'ஸங்க$_3$ம் த்யக்த்வா' இத்யாத்$_3$யஹங்காரத்யாக$_3$வசநம் ப்ரத$_4$ாந(1) கர்த்ருத்வ (2) போ$_4$க்த்ருத்வாநு-ஸந்த$_4$ாநரூபஸ்தூ$_2$லாஹங்காரத்யாக$_3$பரம்; "ஸ்வயத்நக்ருதபு$_3$த்$_3$த$_4$ய:" இத்யாத்$_3$யஹங்காரஸம்ப$_3$ந்த$_4$-நியமபரவசநங்கள்

II. பரமாத்மாதீ$_4$நமோக்ஷஸாத$_4$நகே$_3$ாசரக்ருதிமத்த்வமாகிற அப்ரத$_4$ாநகர்த்ருத்வத்தினுடையவும் தத$_2$ா-வித$_4$ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யுத்$_3$தே$_3$ஶ்யபோ$_4$க$_3$ஶாலித்வமாகிற அப்ரத$_4$ாநபோ$_4$க்த்ருத்வத்தினுடையவும் அநுஸந்த$_4$ாநமாகிற ஸூக்ஷ்மாஹங்காரம் உபாஸநாதி$_4$காரதயா தந்நியதம் என்கிற இவ்வர்த்த$_2$பரங்கள் என்று இப்படி வசநங்களுக்கு விஷயவிப$_4$ாக$_3$த்தாலே விரோத$_4$ஶமநத்தைப்பண்ணி அர்த்த$_2$ம் பண்ணு-கையுசிதம் என்று மூலஸ்த$_2$[பி$_3$ந்து$_3$]ஶப்$_3$த$_3$ஸூசிதம். இத்தால் :- "அஹங்காரத்யாக$_3$த்தினுடைய உபாஸநாதி$_4$காரத்வபரஶாஸ்த்ரங்கள்

I.ப்ரதாந (1) கர்த்ருத்வ (2) போ$_4$க்த்ருத்வாநுஸந்த$_4$ாநரூப-ஸ்தூ$_2$லாஹங்காரத்யாக$_3$த்தினுடைய உபாஸநாதி$_4$காரத்வபரங்களாகையாலும்,

II.(மதி$_3$ராபி$_3$ந்து$_3$மிஶ்ர) இத்யாதி$_3$வாக்யம் பரமாத்மாதீ$_4$நகர்த்ருத்வபோ$_4$க்த்ருத்வாநுஸந்த$_4$ாநரூப - ஸூக்ஷ்மாஹங்காரத்தினுடைய உபாஸநாதி$_4$காரத்வபரமாகையாலும் இப்படி விபி$_4$ந்நவிஷயதயா-விரோத$_4$ாப$_4$ாவாத் ப$_3$ாத்$_4$யப$_3$ாத$_4$கப$_4$ாவமில்லாமையாலே, தாத்$_3$ருஶஶாஸ்த்ராவஷ்டம்போ$_4$ந [மதி$_3$ரா] இத்யாத்$_3$யாசார்யஸூக்திக்கு 'உபாயாந்தரம் அஹங்காரமிஶ்ரமானுல்' என்று யத்$_3$யர்த்த$_2$ாரோப-க$_3$ர்ப்ப$_4$மாக வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணி குகவிக்ருதிவந்நயநம் அநுசிதமாகையாலே, "உபாஸநாதி$_3$கள் அஹங்காராதி$_3$க$_3$ர்ப்ப$_4$ங்கள்" என்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரமிசையாதேயிருக்க ஆரோபித்தார்களித்தனே (ர.ஸாரே. அதி$_4$.24) என்கை அயுக்தம் என்று வ்யஞ்ஜிதம். "நமஸ்"ஶப்$_3$த$_3$ஶிக்ஷித-அத்யந்த-பாரதந்த்ர்யயுக்தனை ஸித்$_3$தோ$_4$பாயநிஷ்ட$_2$ன் அநுஷ்டி$_2$க்கிற கைங்கர்யம் கேவலபரார்த்த$_2$மாகை-யாலே {அஹங்காரலேஶயுக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது} 'அதி$_4$காரபே$_3$த$_4$ம் தத்$_3$விருத்$_3$த$_4$மாகையாலே, அதுக்கு {= அப்படிப்பட்ட கேவலபரார்த்த$_2$கைங்கர்யத்திற்கு} அஹங்காரமிஶ்ரத்வஶங்கைக்கு அவகாஶமில்லை' என்று கண்டுகொள்வது. "மத்$_3$யோபஹதபாத்ரஸ்த$_2$தீர்த்த$_2$த்$_3$ருஷ்டாந்தவர்ணநம் । அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி ப$_4$க்திவத்" என்கிறவிடத்திலே 'ப்ரபத்தி'ஶப்$_3$த$_3$ம் (1) ஸாத$_4$நப்ரபத்திபரமாகில் இஷ்டாபத்தியாகிறது (2) அதி$_4$காரிவிஶேஷணபூ$_4$தஸித்$_3$தோ$_4$பாயஸ்வீகார-பரமாகில், அது அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநாதி$_4$காரமாகையாலே, அதுக்கு அப்ரத$_4$ாநஸ்வார்த்த$_2$-உத்$_3$தே$_3$ஶமும் விருத்$_3$த$_4$மாகையாலே தத$_3$பாத$_3$நம் கூடாது என்று கண்டுகொள்வது. (3) இத்தால் [உபாயாந்தர] ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கும் ஸ்வாரஸ்யப$_4$ங்க$_3$ம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்று ஸ்பஷ்டம்.

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறை போலேயும், ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் ப$_2$லத்துக்கு ஸத்$_3$ருஶமன்று.

123. ஆகிலும் இவை ஸாத$_4$நமாக ஈஶ்வரன் மோக்ஷப$_2$லத்தைக் கொடாநின்ருனே என்ன, ரத்ந-

ஜ்ஞாநிகள் அங்கீ$_3$கரியாதபடி நிஷித்$_3$தை$_4$யாயிருக்குமென்றதாய்த்து. [பணிக்கும்படி] என்றதுக்குச்சேர, வாக்யத்தின்முடிவிலே, 'என்று' என்கிறவித்தனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.(122)

123. இன்னமுமிதுக்கு ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வமென்பதொரு தூ$_3$ஷணமுண்டென்கிருர்,

"வாக்யஸமாப்தித்$_3$யோதநார்த்த$_2$ம் வாக்யஸ்வரூபபராமர்ஶார்த்த$_2$ம் ச 'இதி'ஶப்$_3$தே$_3$ாऽத்$_4$யாஹர்த்தவ்ய:" என்கிருர் (பணிக்கும்படி என்றதுக்கு) இத்யாதி$_3$நா. (122)

123. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி$_3$. (ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வம்) என்றது "மோக்ஷரூபகார்யஸத்$_3$ருஶத்வாப$_4$ாவம்" என்றபடி.
I. (தூ$_3$ஷணம்) என்றது "தே$_3$ாஷம்" என்றபடி; "தே$_3$ாஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது" என்று மேலே அநுவர்த்திக்கையாலே. {வா.134 வ்யா.}.
II. யத்$_3$வா "உபாயத்வஸாத$_4$க-அநுமாநதூ$_3$ஷகம்" என்ருகவுமாம்.
இத்தேஶங்களிலே தாத்$_3$ருஶவ்யவஹாரம் காணுமையாலே, உபமாநாப்ரஸித்$_3$தி$_4$ஶங்காபரிஹாரார்த்-த$_2$ம் அருளிச்செய்கிருர் (த்$_3$வீபாந்தரங்களிலே) இதி. இத்தேஶங்களிலும் சிலவிடங்களிலே 'காசு பணம் பொன்' இத்யாதி$_3$களோடொக்க தத்தத்$_3$த்$_3$ரவ்யஸத்$_3$ருஶஸங்க்$_2$யாவ்யவஹாரம் காண்கை-யாலே, தத்$_3$வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிருர் (ஆப$_4$ரணமாக) இதி.
(1) (பலகறை) இத்யாதி$_3$யில் ஸத்$_3$ருஶஸங்க்$_2$யாபரிமாணுதி$_3$விரஹமும், (2) ரத்நத்துக்கு அதி$_4$க-ஸங்க்$_2$யாபரிமாணுதி$_3$களும் அபி$_4$ப்ரேதம். ("இப்படி கொடுத்தார்கள்" என்ருல்) என்றது "இப்படி கொடுத்தமையாலே" என்றபடி. (மஹார்க்க$_4$மான) = அத்யந்தம் பெருவிலையனுன. (ஸம்பத்) = பே$_4$ாக்$_3$யஸம்ருத்$_3$தி$_4$:. அத்தை (மஹத்)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஶேஷிக்கையாலே அத்யந்தஸம்ருத்$_3$தி$_4$ லபி$_4$க்கிறது. இத்தால் ப$_2$லகெ$_3$ளரவம் சொல்லிற்று. (பலகறையும்) இத்யாதி$_3$நா உபாயத்வேந அபி$_4$மதங்களுடைய (1) அத்யல்பார்க்க$_4$த்வ (2) அத்யல்பபே$_4$ாக்$_3$யத்வங்கள் சொல்லிற்று. இத்தால் ப$_2$லிதம் (ஸத்$_3$ருஶ) இத்யாதி$_3$. "ஸத்$_3$ருஶமாகையாலே ஸாத$_4$நமாயிருப்பதுண்டு; அதல்லாதாப்-போலே" என்றபடி. இத்தால் "ப$_2$லஸத்$_3$ருஶத்வம் ப$_2$லஸாத$_4$நத்வவ்யாபகம்; வ்யாபகநிவ்ருத்த்யா வ்யாப்யநிவ்ருத்தியாகையாலே ஸாத$_4$நத்வாப$_4$ாவம்" {என்று} ப$_2$லிதம். த$_3$ார்ஷ்டாந்திகம் (ப$_4$க்த்யா) இத்யாதி$_3$. ரத்நவராடிகாவைஷம்யாநபேக்ஷத்$_3$வீபாந்தரஸ்த$_2$ஜநஸாத்$_3$ருஶ்யாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_4$க்தி-சபலனுய்) இதி. "கு$_3$ணுகு$_3$ண{விசார}வ்யபேக்ஷாபரிபந்தி$_2$ப$_4$க்திவ்யாமோஹயுக்தனுய்" என்றபடி. அல்பாநுகூல்யஸாபேக்ஷ-மஹோத$_3$ார-ராஜஸாத்$_3$ருஶ்யாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பரமோத$_3$ாரனுன) இதி. "பர:...புருஷ:" என்கிறவித்தால் ஸித்$_3$தி$_4$த்த அர்த்த$_2$ம் (பரமோத$_3$ாரனுன) என்றது. "யதி$_3$ வா ப$_3$ஹூத$_3$ாநாத்$_3$வை புருஷ:" என்னக்கடவதிறே. (1) ஸ: என்கிற 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ம் (ஈஶ்வரன்) என்று. (2) யத்$_3$வா, 'பர'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாகவுமாம்; உப$_4$யத்ர 'து'ஶப்$_3$த$_3$ம் வைஷம்யபரமாய் ப$_2$லாபேக்ஷயா ஸ்வல்பத்வபே$_3$ாத$_4$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப$_4$க்திமாத்ரமே) என்று.

123. மூலத்தில் [ரத்நத்துக்கு] இத்யாதி$_3$வாக்யம், ப்ராப்யாநநுரூபத்வரூபதே$_3$ாஷபரம். [ஸத்ருஶஸாத$_4$நமன்று என்கை] என்றது, ஸத்ருஶமுமன்று, ஸாத$_4$நமுமன்று என்கை என்றபடி.

ராஜ்யார்த்தி$_2$கள் உத$_3$ாரனான ராஜாவின் பக்கலிலே பலகரையும் எலுமிச்சம்பழமும் கொடுத்து ரத்ந-ராஜ்யங்களைப் பெற்றால், அந்த குருட்டுப்பலகரையும் எலுமிச்சங்காயும், மஹாலாப$_4$மான அவற்றுக்கு ஸத்$_3$ருஶப்ரதே$_3$யமாகமாட்டாதே அபேக்ஷிதார்த்த$_2$ஸூசகமாத்ரங்களாய்விடுமாப்போலே, மோக்ஷார்த்தி$_2$களும்

[ரத்நத்துக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது – த்$_3$வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகரையாப$_4$ரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகரையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக்கொடுப்பர்கள்; உத$_3$ாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தி$_2$யாய் வந்து ஓரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக்

I.'மாத்ர'ஶப்$_3$த$_3$ம் அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$கமாய் ப$_2$லஸாத்$_3$ருஶ்யவ்யவச்சே$_2$த$_3$கமாகையாலே 'து'ஶப்$_3$த$_3$-வ்யாக்$_2$யாநமாகிறது.

II.யத்$_3$வா :- 'து'ஶப்$_3$த$_3$ம் அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$கமாகவுமாம். "துஸ்ஸ்யாத்$_3$பே$_4$தே$_3$- அவத$_4$ாரணே" என்னக்கடவதிறே, (பற்றாசாக) என்றது – 'ஆலம்ப$_3$நமாக' என்றபடி, 'ஸ:' என்கிற 'தத்' ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (பரமபுருஷார்த்த$_2$லக்ஷண) இத்யாதி$_3$. (லப்$_4$ய:) இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (கொடுத்தாலும்) இதி. வைஸாத்$_3$ருஶ்யப$_2$லிதம் (ப$_2$லத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. பூர்வவத்$_3$வ்யாபகநிவ்ருத்த்யா வ்யாப்யநிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். அயமாஶய: :-

(1) லோகத்திலே பண்யமூல்யாதி$_3$களிலே உபாயோபேயப$_4$ாவமிருக்கிறவிடங்களிலே, ஸங்க்$_2$யா-பரிமாணாதி$_3$ஹேதுகஸாத்$_3$ருஶ்யம் காண்கையாலும்,

(2) வேத$_3$த்திலும் (i) கு$_3$ருலகு$_4$பூ$_4$தவாஜபேயஜ்யோதிஷ்டோமாதி$_3$களிலும் (ii) தத்ஸாத்$_4$ய-ஸ்வர்க்க$_3$ங்களிலும், ஸங்க்$_2$யாபரிமாணாதி$_3$ஹேதுகஸாத்$_3$ருஶ்யம் காண்கையாலும்,

(3) (i) ஆவ்ருத்தாநாவ்ருத்தத$_3$ாக்ஷாயணயஜ்ஞத$_3$ர்ஶபூர்ணமாஸாதி$_3$களிலும்
(ii) தத்ஸாத்$_4$யஸ்வர்க்க$_3$ங்களிலும், தாத்$_3$ருஶஸாத்$_3$ருஶ்யம் காண்கையாலும்,

(4) (i) நிஷித்$_3$த$_4$கர்மங்களிலும் (ii) தத்$_3$விஷயத$_3$ண்ட$_3$-நரகப்ராயஶ்சித்தாதி$_3$களிலும் தாத்$_3$ருஶஸாத்$_3$ருஶ்யம் காண்கையாலும், ப$_2$லஸத்$_3$ருஶத்வம் ப$_2$லோபாயத்வவ்யாபக-மாகையாலே, இங்கே ராஜ்ய-ரத்ந-ரூபப$_2$லஸாத்$_3$ருஶ்யம் லிகுச - வராடிகைகளிலே இல்லாமையாலே அவற்றுக்கு இவை ஸாத$_4$நமன்றிக்கே அந்ய{ஹேது}ப்ரயுக்தமான அவற்றிலே நியதபூர்வவர்த்திமாத்ரங்களான வ்யாஜங்களாயிருக்கும்.

இப்படி, ப$_4$க்தியும் மோக்ஷவிஸத்$_3$ருஶமாகையாலே ஸாத$_4$நமன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வதௌ$_3$தா$_3$ர்யப்ரயுக்தமான மோக்ஷத்திலே நியதபூர்வவர்த்திமாத்ரமான வ்யாஜமாத்ரமாயிருக்கும். அல்பகாலஸாத்$_4$யக்ருஷி-யாக$_3$ாதி$_3$களுக்கு ப$_3$ஹுகாலாநுப$_4$ாவ்யப$_2$லஸாத$_4$நத்வம் காண்கையாலே இங்கும் விதி$_4$ப$_3$லத்தாலே விஸத்$_3$ருஶமாகிலும் ப$_4$க்தியோக$_3$ம் மோக்ஷஸாத$_4$நமாம் என்னவொண்ணாது. "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந", "ந ஹ்யத்$_4$ருவை: ப்ராப்யதே த்$_4$ருவம் தத்" இத்யாதி$_3$ஶ்ருத்யநுஸம்ஹித-அநித்யத்வாதி$_3$-ப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்யப$_2$லாநுபாயத்வவ்யாப்த்யநுக்$_3$ருஹீதங்களான "நாயமாத்மா" இத்யாதி$_3$நிஷேத$_4$-வாக்ய{ங்களின்}ப்ராப$_3$ல்யாவஷ்டம்ப$_4$த்தாலே, க்ருதிஸாத்$_4$யத்வமாத்ரபரமான விதி$_4$க்கு இஷ்ட-ஸாத$_4$நத்வ-ஆக்ஷேபகத்வாப$_4$ாவோபக$_3$மம் உசிதமாகையாலே ஔத்ஸர்கி$_3$கப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்யப்ர-யுக்த-அநுபாயத்வாப்$_4$யுபக$_3$மமே யுக்தமிறே; "ந ஹ்யத்$_4$ருவை:" இத்யாதி$_3$களிலே அஸங்கோசாத் ப$_4$க்தியும் உக்தமிறே. விதி$_4$க்கு ப்ரயோஜநம் உத்தரத்ர ஸ்பு$_2$டம்.

I.ப்ரபத்தியே 'உபாயம்' என்று கொள்ளுமவர்களுக்கும் உபாயப$_2$லத்வரூபப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்ய-ஹேதுகப$_2$லாஸித்$_3$தி$_4$பரிஹாரகத்வேந க்ருபாதி$_3$கு$_3$ணஸார்த்த$_2$க்யம் சொல்லவேண்டுகையாலே "ப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்யம் ப$_2$லாநுபாயத்வவ்யாப்யம்" என்று அப்$_4$யுபக$_3$தப்ராயம்.

II.யத்$_3$வா :- (ஸத்$_3$ருஶஸாத$_4$நமன்று) என்றவித்தால் 'ஸாத$_4$நத்வமுண்டு; கிந்து ஸத்$_3$ருஶஸாத$_4$ந-

பரமோத$_3$ாரனை எம்பெருமான்பக்கலிலே, ஸ்வயத்நஸாத்$_4$யையான துச்ச$_2$ப$_4$க்தியைப் பண்ணினாய் அநந்தஸ்தி$_2$ரப$_2$லமான மோக்ஷத்தைப் பெற்றால், அந்த க்லிஷ்டப$_4$க்தி அதுக்கு ஸத்$_3$ருஶமன்றியே, அநந்ய-பரத்வஸூசகமாத்ரமாமத்தனையிறே என்கிறார். (123)

1 2 4. தான் த$_3$ரித்$_3$ரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

1 2 4. ஆனாலும் ப$_2$லஹேதுவாகவேதேனும் சிறிது அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டாவோ என்ன, தன்ன-

---

கொடுப்பர்கள்; இப்படிக் கொடுப்பர்களென்றால் மஹார்க்க$_4$மான ரத்நத்துக்கும் மஹாஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகரையும் எலுமிச்சம்பழமும் ஸத்$_3$ருஶஸாத$_4$நமல்லாதாப்போலே, "ப$_4$க்த்யா லப்$_4$யஸ்த்வநந்யயா", "ப$_4$க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" என்கிறபடியே – ப$_4$க்திசபலனாய் பரமோ-த$_3$ாரனை ஈஶ்வரன், இவன்பக்கல் ப$_4$க்திமாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த$_2$லக்ஷணமோக்ஷத்-தைக் கொடுத்தாலும், ப$_2$லத்துக்கிது ஸத்$_3$ருஶஸாத$_4$நமன்றென்கை. (123)

1 2 4. ஆனால், விஸத்$_3$ருஶமான பலகரையையும், எலுமிச்சம்பழத்தையும் உபஹாரமாகக் கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிறபடியென், அவ்வோ-பாதியாகிறது? என்ன, அதுதனக்கும் யோக்$_3$யதையில்லை என்கிறார், [தான்] என்று துடங்கி.

த்வமில்லை' என்று தோற்றுகையாலே விலக்ஷணமான உபேயத்தை தத$_3$நுரூபமான உபாயத்தாலே ஸாதி$_4$க்கை ஸஹ்ருத$_3$யஹ்ருத$_3$யாஹ்லாத$_3$காரியாகையாலே உசிதமாயிருக்கும். தத$_3$நநுரூபஸாத$_4$நத்-தாலே அத்தை ஸாதி$_4$க்கை ஸஹ்ருத$_3$யஹ்ருத$_3$யாஹ்லாத$_3$காரியல்லாமையாலே அநுசிதம்" என்று கருத்தாகவுமாம்.

[A] I. "பூர்வதாத்பர்யத்திலே {வா 1 1 6} [அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] என்கிற க்$_3$ரந்த$_2$ம் அப்$_4$யுபக$_3$ம்யவாத$_3$ம்.

II. இந்த தாத்பர்யத்திலே யத$_2$ாஶ்ருதார்த்த$_2$கம் என்று கண்டுகொள்வது.

[B] அங்ஙனன்றிக்கே "ஸ்வார்த்த$_2$ாநுப$_4$வஸாத$_4$நத்வபரம் [அஜ்ஞர்க்கு] இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ம். கேவலபரார்த்த$_2$கைங்கர்யஸாத$_4$நத்வாப$_4$ாவபரம் இந்த க்$_3$ரந்த$_2$ம்" என்பாருமுண்டு. இப்படி மேலும் கண்டுகொள்வது. (123)

1 2 4. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (ஆனால் விஸத்$_3$ருஶ) இத்யாதி$_3$. (அவ்வோபாதியாகிறது) என்றது 'லிகுசவராடிகாவத் ப்ரயோஜகமாதல் அநுசிதஸாத$_4$நமாதல் ஆகிறது' என்றபடி. (அதுக்கும் யோக்$_3$யதையில்லை) என்றது "உபஹரணீயவஸ்துஸ்வாமித்வம் ரத்நராஜ்யார்த்தி$_2$க்கு உண்டானாப் போலே இங்கு, ஆத்மீயவஸ்துஸ்வாமித்வம் தனக்கில்லாமையாலே ப்ரயோஜகத்வாதி$_3$களுக்கு ஸம்ப$_4$ாவனையில்லை" என்றபடி. இத்தால் "[ரத்நத்துக்கு] இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$மும் அப்$_4$யுபக$_3$ம்யவாத$_3$ம்" என்று ஸூசிதம். "யத்தே ஸமதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$ந்தி யஸ்ய தே தஸ்ய தத்$_3$த$_4$நம்" {ப$_4$ார்யா புத்ரஶ்ச த$_3$ாராஶ்ச த்ரய ஏவாத$_4$நாஸ்ஸ்ம்ருதா:} என்கிறவித்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (தானும்

---

124. (அவ்வோபாதியாகிறது) என்றது, பலகறை ரத்நத்துக்கு அஸத்$_3$ருஶவ்யாஜமாமாப்போலே, ப$_4$க்தியும் அஸத்$_3$ருஶவ்யாஜமாகக்குறையில்லாமையாலே அப்படியேயாகிறது என்றபடி. (அதுதனக்கும்) என்றது, வ்யாஜமாகைக்கும் என்றபடி. ஆகையிறே " அதஸ்த்வாம் ஶ்ரீரங்கேஶய ஶரணமவ்யாஜமப$_4$ஜம்" என்று ப$_4$ட்டரும், "அவ்யாஜஸித்$_3$த$_4$மநபாயமுபாயமாஹு:" என்று வேத$_3$ாந்தாசார்யரும், எம்பெருமானுக்குப்பச்சையாக இடத்தக்கதொரு வ்யாஜமுமில்லை என்று அருளிச்செய்தது. (124)

தென்று ஒராத்மாத்மீயங்களில்லாதபடி தான் நித்யத$_3$ரித்$_3$ரனுகையாலே, மதீ$_3$யமென்ன யோக்$_3$யதையற்ற தனக்கு, ததீ$_3$யமென்னுமல் ஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை என்கிறுர். (124)

125. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாய-

அதாவது – அங்கு தானும் தனக்குரியனுய், தனக்கென்ன ஒரு பலகரையும், எலுமிச்சம்பழமும் உண்டாகையாலே அது செய்யலாம்; இங்கு அப்படியன்றிக்கே "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் அங்குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சநனுகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன்விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவது ஒன்றுமில்லை யென்கை. (124)

125. கே$_3$ாத$_3$ாநத்தில் பிதாவுக்கு புத்ரன் த$_3$க்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தந்ததுதன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோ என்ன அருளிச்செய்கிறுர், [அவன்] என்றுதுடங்கி. [அவன் தந்தத்தைக்கொடுக்கை]யாவது "விசித்ரா தே$_3$ஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதி$_3$தும் । பூர்வமேவ க்ருதா ப்$_3$ரஹ்மந் ஹஸ்தபாத$_3$ாதி$_3$ஸம்யுதா" என்றும், "அந்நாள் நீ தந்தவாக்கை"

தனக்குரியனுய்) இதி. "யச்சாத$_4$ந: காமயதே" என்கிறவித்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (தனக்கென்ன) இத்யாதி$_3$. "தனக்கு அஸாத$_4$ாரண – ஸ்வம் ஆன" என்றபடி. த்$_3$ருஷ்டாந்தஸ்வப$_4$ாவத்தை த$_3$ர்ஶிப்பித்து த$_3$ார்ஷ்டாந்திகத்துக்கு தத்$_3$வைஷம்யம் (இங்கு அப்படியன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. ("யானே நீ") இத்யாதி$_3$:– ஸாமாநாதி$_4$கரண்யம் ஶரீரஶரீரிப$_4$ாவப்ரயுக்தமாகையாலே நியததச்சே$_2$ஷத்வம் லபி$_4$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அங்குத்தையதாய்) என்றது – ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யமாய் என்றபடி. பாசுரத்தில் அவத$_4$ாரணத்$_3$வயார்த்த$_2$ம் (தனக்கென்னவொன்றுமில்லாத) இதி. மூலஸ்த$_2$[த$_3$ரித்$_3$ர]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அகிஞ்சநன்) இதி. (ஹேதுவாக) என்றது (ப்ரயோஜகமாக) என்றபடி. (124)

125. ஶங்காரூபேண உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (கே$_3$ாத$_3$ாநத்தில்) இத்யாதி$_3$. (கே$_3$ாத$_3$ாநம்) ={கேஶாவக$_2$ண்டநமாகிற} சௌட$_3$ம், {பசுவைக்கொடுத்தலாகிற} (கே$_3$ாத$_3$ாந)மாதல். "க$_3$ாம் த$_3$த்$_3$யாத்", "ஆசார்யாய வரோ தே$_3$ய:" என்று சௌடே$_3$ாபநயநங்களிலே பிதாவே ஆசார்யனுகை-யாலே (பிதாவுக்கு) இத்யாதி$_3$. (அவன் தந்ததுதன்னை) என்றது 'ஈஶ்வரத$_3$த்தமானதுதன்னை' என்றபடி.

[A] "உபாயாநுஷ்ட$_2$ாநஹேதுவான இவனுடைய கரணகளேப$_3$ரங்கள் தது$_3$த்$_3$தே$_3$ஶேநவே க்லுப்தங்கள்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ("விசித்ரா") இத்யாதி$_3$.

[B] அவை தத்$_3$த$_3$த்தம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ("அந்நாள்") இத்யாதி$_3$. (ஆக்கை) = ஶரீரம். வசநஸ்த$_2$("ஹஸ்தபாத$_3$ாதி$_3$")ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (கரண) இதி. ("தே$_3$ஹஸம்பத்தி:") (ஆக்கை) இத்யேதத$_3$ர்த்த$_2$ம் (களேப$_3$ரங்களை) இதி. ("மந்மநா:") இத்யாதி$_3$. "மயி மந: யஸ்ய ஸ: ததே$_2$ாக்த:". இத்தால் ப$_2$லிதம் (த்$_4$யாந) இதி. "யஜ = தே$_3$வபூஜாயாம்" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (மத்$_3$யாஜீ) என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (அர்ச்சந) இதி. ("மாம் நமஸ்குரு") என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (ப்ரணும) இதி. ("கீர்த்தயந்த:") ("மத்$_3$ப$_4$க்த:") இத்யாத்$_3$யர்த்த$_2$ங்கள் (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம். "ஸாத்$_4$யஸாத$_4$ந-

125. (ராஜமஹேந்த்ரன்படி) = அழகியமணவாளனுக்கு கௌஸ்துப$_4$மணியோபாதி திருமார்விலே ஸாத்திக்கொள்ளும் பச்சைதிருவாபரணம். (125)

மாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவுவெளிப்படும்.

"த3தா3மி பு3த்3தி4யோக3ம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே" என்று அவன் தந்த ப4க்தியை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன, ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன் தந்த ப4க்தியே, த3ரித்3ரனுனவிவன் பூர்ணனுன அவனுக்குக் கொடுக்குமிடத்து, அவன் தந்தத்தை மீண்டு அவன் கையிலே கொடுக்கையாகிற அடைவிலே கொடுக்கில், அவனைப்பெறுகைக்கு அது ஸாத4நமாக மாட்டாமையாகிற அநுபாயமாமத்தனை; கொடுத்தத்தை கொடுக்கில் ப2லஸாத4நமாக மாட்டாதிறே. 'நாம் கொடுத்தத்தையே நமக்குக்கொடுத்து நாக்கு நீட்டாநின்றாய் நீ' என்று அபஹஸிக்கைக்குடலாமித்தனை. அன்றியே அவன் கொடுத்த ப4க்தியைத் தன்னதாக அபி4மா-நித்து, அடைவுகெடும்படி கொடுக்கிறானாக ப4ாவிக்கில், பரத்3ரவ்யாபஹாரமாகிற கோயில்களவு, வருந்தியும்

என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேபர3ரங்களை, "மந்மநா ப4வ மத்3ப4க்தோ மத்3யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்றும், "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்3ருட4வ்ரதா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - த்4யாநார்ச்சநப்ரணாமாதி3களாலே தச்சே2ஷமாம் படிபண்ணுகை. [அடைவிலேகொடுக்கை]யாவது - ததீ3யமென்னும் பு3த்3தி4யாலே

த்3வைராஶ்யாபி4ப்ராயேண வசநத்3வயோபாத3ாநம் பண்ணிற்று" என்று கண்டு கொள்வது. [அடைவு] = க்ரமம். அதாவது 'யத2ாவாக' என்றபடி. இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ததீ3யம்) இத்யாதி3நா. (அவனத்தை) இத்யாதி3. அதாவது: "த3த்தப்ரதித3ாநரூபமாகையாலே மோக்ஷார்த்த2-ப்ரஸாத3ஜநகமாகாது" என்றபடி. "லோகத்திலும், நித்யமுக்தக்ரியமாணப4க்த்யாதி3களிலும் த3த்தப்ரதித3ாநத்துக்கு ப2லார்த்த2ப்ரஸாத3ஜநகத்வமில்லாமையாலே" என்று கருத்து.

I. த்3ருஷ்டாந்தத்திலும் பிதுரந்யன் ஆசார்யனும்போது (1) ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்வக3தாத்3ருஷ்டமும் (2) ஆசார்யனுக்கு அபூர்வவஸ்துலாப4ப்ரீதியும் த3க்ஷிணைப2லமாம். பிதாவே ஆசார்யனும்போது புத்ரக3த-அத்3ருஷ்டமாத்ரம் தத்ப2லமாமித்தனையல்லது, த3த்தப்ரதித3ாநரூபமாகையாலே பிதாவுக்கு அபூர்வவஸ்துலாப4ப்ரீதியில்லை. ப்ரக்ருதத்திலே ப4க3வத்ப்ரீத்யதிரிக்த-அத்3ருஷ்டம்தான் முதலிலே இல்லையிறே. இனி, த3த்தப்ரதித3ாநரூபமாகையாலே, அபூர்வவஸ்துலாப4ப்ரயுக்தப2லார்த்த2ப்ரீதியும் இல்லையாகையாலே அஸ்மதி3ஷ்டாநுகு3ணயமொழிய அநிஷ்டப்ரஸக்தியில்லை என்று ஹ்ருத3யம்.

II. யத்3வா :- " 'உத்பத்த்யைவ அர்த்த2ம் ஸ்வத்வால்லப4தே' இத்யார்யா:" என்று கௌ3தமவசநத்-தாலும், லோகப்ரஸித்3தி4யாலும் பைத்ருகத4நத்திலே புத்ரனுக்கு ஜந்மநா ஸ்வத்வமுண்டாகையாலே, புத்ரக3த-அத்3ருஷ்டார்த்த2ம் த3க்ஷிணாத3ாநமாவஶ்யகமாகையாலே ஸம்ஸ்ருஷ்டத்3ரவ்யத்துக்கு த3ாநார்ஹதையில்லாமையாலே, ஸ்வஸ்வத்வநிவ்ருத்த்யர்த்த2ம் பிதா, புத்ரனுக்குக் கொடுக்க-வேண்டுகையாலே, இப்படி பிதா கொடுத்த த்3ரவ்யத்திலே புத்ரனுக்கு, (1) ஜந்மோபாதி4கஸ்வத்வமும் (2) ப்ரதிக்3ரஹோபாதி4கஸ்வத்வமும் அடியாக த3ாநம் கூடுமாகையாலே, (1) ஸ்வக3தாத்3ருஷ்டம் புத்ரனுக்கும் (2) புத்ரகர்த்ருகத3ாநஹேதுகபுத்ரஸ்வத்வநிவ்ருத்த்யா ஸ்வாஸாத4ாரணஸ்வத்வாஶ்ரய-மான அபூர்வவஸ்துலாப4த்தாலுண்டான ப்ரீதிவிஶேஷம் பிதாவுக்கும் கூடுமாகையாலும், இங்கு அப்படி ஸ்வத்வாதி3கள் கூடாமையாலும் த்3ருஷ்டாந்தவைஷம்யம்" என்று ஹ்ருத3யமாகவுமாம். "இப்படி பக்ஷத்3வயாபி4ப்ராயத்தாலே அந்யதராநுக்தி" என்று கண்டுகொள்வது.

" "அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கு ஶேஷவஸ்த்வாஹித-அதிஶயம் ப்ரீதிஹேது" என்று ப்ரமாணப3லத்தாலே ஸ்வீகரித்தாப்போலே "த3த்தப்ரதித3ாநரூபமான ப4க்த்யாத்3யநுஷ்ட2ாநமும் மோக்ஷார்த்த2தயா தத்3விதி4ப3லத்தாலே மோக்ஷார்த்த2ப்ரீதிஹேது" என்று அப்4யுபக3மம் உசிதம்" என்னவொண்ணாது. "விதி4 அந்யத2ாஸித்3த4மாகையாலே தத்கல்பகமாக மாட்டாது" என்று கருத்து. (ப4க3வத்3-த்3ரவ்யாபஹாரம்) இத்யாதி3. "அஸ்வே ஸ்வத்வபு3த்3தி4 மித்2யாஜ்ஞாநரூபையாகையாலே தத்3க4டித-

மறைக்கவொண்ணுதபடி ப$_4$ாவஜ்ஞரறிய வெளிப்பட்டுவிடும். திருவாப$_4$ரணத்தைக் களவுகண்டு மீளக் கொடுக்கையோபாதியாய் விடுமிறே. (125)

126. ப$_4$ர்த்ருபே$_4$ாக$_3$த்தை வயிறுவளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாப்போலே, இருவர்க்குமவத்$_3$யம்.

இப்படி களவுவெளிப்படுமளவேயன்று, தன்னுடன் கலந்த ப$_4$ர்த்தாவினுடைய பே$_4$ாக$_3$த்தையே தன்

ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படிக்கொடுக்கில் [அநுபாயமாம்] என்றது – அவனத்தை அவனுக்கே கொடுத்தவித்தனையொழிய, தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாத$_4$ந-மாகாதென்றபடி. [அடைவுகெடக் கொடுக்கை]யாவது – மதீ$_3$யமென்னும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படிச்செய்யில் [களவு வெளிப்படும்] என்றது – ப$_4$க$_3$வத்$_3$த்$_3$ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாஶிக்குமென்றபடி. ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப் போலேயிறே இவன்கொடை. (125)

126. இன்னமும் உபாயாந்தரத்துக்கொரு தூ$_3$ஷணம் சொல்லுகிறுர், [ப$_4$ர்த்ருபே$_4$ாக$_3$] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது – ப$_4$ார்யையானவள் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான ப$_4$ர்த்ருபே$_4$ாக$_3$த்தை ஸ்வோத$_3$ரபோஷணத்துக்கு ஸாத$_4$நமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை ப$_4$ார்யையாக விரும்பின

ப$_4$க்த்யாத்$_3$யநுஷ்ட$_2$ாநம் மோக்ஷப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாம்" என்றபடி. உக்தார்த்த$_2$த்தை ஶாஸ்த்ரஸ்த$_2$ருடைய வசநஶைலியாலே நிர்தே$_3$ஶியாமல் [அடைவு கெடக்கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்] என்று ப்ரதிரூபவஸ்துப்ரத்யாயகலௌகிகவசநஶைலியாலே நிர்தே$_3$ஶித்தவிது, ஸூஸத்$_3$ருஶத்$_3$ருஷ்டாந்த-வ்யஞ்ஜநார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ராஜமஹேந்த்$_3$ரன்) இத்யாதி$_3$. ராஜமஹேந்த்ரன் என்கிற ராஜா ஸமர்ப்பித்த திருவாப$_4$ரணத்தை என்றபடி. (படி) = ஆப$_4$ரணம். (ஓலக்கத்திலே) என்றது 'ஸத$_3$ஸ்யமாக' என்றபடி. இத்தால், "இது வஸ்துயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநவான்கள் கண்டால் சிரிக்கும்படியாயிருக்கும்" என்று கருத்து. (இவர்கள்கொடை) என்றது "உபாயாந்தரநிஷ்ட$_2$-ருடைய உபாஸநாத்$_3$யநுஷ்ட$_2$ாநமாகிற த$_3$ாநம்" என்றபடி. (125)

126. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இன்னமும்) இத்யாதி$_3$. (தூ$_3$ஷண)ஶப்$_3$த$_3$நிர்வாஹம் பூர்வவத். "[வா.122] [மதி$_3$ரா] இத்யாதி$_3$வாக்யஸ்த$_2$மான [உபாயாந்தர]ஶப்$_3$த$_3$ம், உத்தரவாக்யத்ரயத்திலும் அநுஷஞ்ஜநீயம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உபாயாந்தரத்துக்கு) என்றது. (தூ$_3$ஷணம்) என்றது, I."விஷயாஶ்ரயௌப்ரதிஸ்வஸ்ய அவத்$_3$யதாபாத$_3$க-ஸ்வவிஷயக-உபாயதாபு$_3$த்$_3$தி$_4$கத்வரூப-தே$_3$ாஷத்தை" என்றபடி.

II.யத்$_3$வா:- உபாயத்வஸாத்$_4$யக-விஹிதத்வரூபஹேதுவுக்கு அநுபாயத்வஸாத$_4$கஸூக$_2$ரூபத்வஹேது-வானது ஸத்ப்ரதிபக்ஷிதத்வாபாத$_3$கமாகையாலே "அநுமாநதூ$_3$ஷகத்தை" என்றுகவுமாம். (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான) என்றது "ப்ரயோஜநஸாத$_4$நத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யநர்ஹப்ரயோஜநமான" என்றபடி. (ப$_4$ர்த்ரு-பே$_4$ாக$_3$த்தை) என்றது "ப$_4$ர்த்ருகர்மகபே$_4$ாக$_3$த்தை" என்றபடி. (அவத்$_3$யமாமாப்போலே) என்றது "ஸ்வஸ்வப$_4$ாவபே$_4$ாக$_3$ஸ்வப$_4$ாவ-அநபி$_4$ஜ்ஞத்வப்ரயுக்தநிந்த$_3$ாஹேதுவாமாப்போலே" என்றபடி.

---

126. [அடைவுகெடக்கொடுக்கில்] இத்யாதி$_3$யால் அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$த்வம் சொல்லிற்று; [ப$_4$ர்த்ருபே$_4$ாக$_3$] இத்யாதி$_3$யாலே ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யவிரூபத்வம் சொல்லுகிறது. (126)

ப்ரயோஜநமென்று நினையாதே, தன் வயிறுவளர்க்கைக்குறுப்பென்று பதிவ்ரதை நினைக்கில், மோக்ஷபூ4தையான தனக்கும் ரக்ஷகனான ப4ர்த்தாவுக்கும் அவத்3யமாமாப்போலே, பரபே4ாகே3ாபகரணப4க்தியே ஸ்வபே4ாக3த்துக்குறுப்பென்று மோக்ஷபூ4தன் நினைக்கில், ததே3கபே4ாக3னான தனக்கும் நிருபாதி4கரக்ஷகனான மோக்ஷிக்கும் நிலைநின்ற அவத்3யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார். (126)

ப4ர்த்தாவுக்கும், தத்ப4ார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்3யமாமாப்போலே, ப4க3வத்3வைலக்ஷண்யாநுப4வத்தாலே, விளைந்த பே4ாக3ரூபையான ப4க்தியை மோக்ஷஸாத4நமாக்குமளவில், தன்னை மோக்ஷபூ4தனாகவிரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின ஈஶ்வரனுக்கும்

(ப4க3வத்3வைலக்ஷண்யாநுப4வத்தாலே) என்றது - "ப4க3வத்ஸ்வரூபரூபகு3ணதி3களுடைய ஸர்வப்ரகாரஸர்வாவதி4க{= ஸர்வாதி4க}-உத்கர்ஷஸாக்ஷாத்காரத்தாலே" என்றபடி. "ப்ரத்யக்ஷாவக3மம் த4ர்ம்யம் ஸுஸுக2ம்"(ப4.கீ3.9-2), "ஸ்வர்கே3ாऽபி யச்சிந்தநே விக்4ந:", "ஸ்வயமப்யத்யர்த்த2ப்ரியா" இத்யாதி3களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பே4ாக3ரூபையான) என்று. மூலத்திலே [வயிறு வளர்க்கைக்கு] இத்யாத்3யுபமாநாநுகு3ண-உபமேயாத்4யாஹாரஸித்3த4-அர்த்த2ம் (ப4க்தியை) இத்யாதி3. அயமபி4ப்ராய: :-

I. ப4க்தி : அநுபாய: பே4ாக3ரூபத்வாத், (1) நித்யமுக்தக்ரியமாணப4க்திவத் (2) வ்யதிரேகேண கர்மயோக3ாதி3வச்ச.

II. ப4க்தி: அநுபாய: அபுருஷதந்த்ரத்வாத், வ்யதிரேகேண, கர்மாதி3வத். அபுருஷதந்த்ரத்வமாவது ப4க3வத்3வைலக்ஷண்யாநுப4வாதீ4நத்வப்ரயுக்த-புருஷக்ருதி-அவிதே4யத்வம். இதுதான் (விளைந்த) என்கிறவித்தால் சொல்லிற்று.

I.(1) ப4க்தி: விஷயாஶ்ரய-அவத்3யஸ்வவிஷயகோபாயத்வபு3த்3தி4கா ; ப்ராப்தமோக்ஷிவிஷயகபே4ாக3ரூபத்வாத், ப4ார்யாயா{:}ப4ர்த்ருபே4ாக3வத்" இத்யாத்3யநுகூலதர்க்கங்களாலும், (2) ப2லவிஸத்3ருஶத்வாத்3யநுகூலதர்க்கங்களாலும் அநுக்3ருஹீதங்களாய், ஸ்வஸமதுலாரூட4வித்4யபேக்ஷயா ப்ரப3லங்களாக "நாதிராத்ரே ஷோட3ஸி ஸங்க்3ருஹ்ணாதி" என்கிறவிடத்திலே நிர்ணீதங்களுமான, "நாயமாத்மா" இத்யாதி3நிஷேத4வாக்யங்களுடைய அர்த்த2ாநுகு3ண்யேந இஷ்டஸாத4நதார்த்த2கவிதி4க்கு இஷ்டப்ரயோஜகத்வரூபவ்யாஜத்வபரத்வாஶ்ரயணம் உசிதம்.

II. கிஞ்ச:- (1) "க்ருதிஸாத்4யதாமாத்ரம் வித்4யர்த்த2ம்; (2) இஷ்டஸாத4நத்வம் ஆக்ஷேபலப்4யம்" என்றிறே ப4ாஷ்யஸ்வரஸஸித்3த4ம். இங்கே உக்ததர்க்காநுக்3ருஹீதநிஷேத4வாக்யங்களாலே ஆக்ஷேபம் ப3ாதி4தவிஷயமாகையாலே இஷ்டப்ரயோஜகத்வமே ஆக்ஷேபலப்4யமாகிறது.

III. கிஞ்ச:- இஷ்டப்ரயோஜகத்வமே வித்4யர்த்த2மாகையாலே ஒன்றுக்கும் ப3ாத4ப்ரஸங்க3மேயில்லை.

IV. கிஞ்ச:- நிஷேத4வாக்யங்களாலே ப4க்திக்கு ஸமபி4வ்யாஹாரலப்4யமோக்ஷஸாத4நத்வத்தினுடைய அப4ாவம் பே3ாதி4தமாகையாலே, த4ாத்வர்த்த2தாவச்சே2த3கப்ரீதிக்குத்3வாரப4ாவம் கழியுண்கையாலே ஸமாநபதே3ாபாத்தத்வப்ரத்யாஸத்தியாலே த4ாத்வர்த்த2ப4க்திக்கு த4ாத்வர்த்த2தாவச்சே2த3கப்ரீதியே ப4ாவ்யமாக ஸித்3தி4க்கையாலே, ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமோக்ஷிப்ரீதிப4ாவ்யமாகையாலே இந்த ஸாத4நத்துக்கு (1) விதி4வாச்யத்வ (2) வித்4யாக்ஷேப்யத்வ பக்ஷங்களிலும் க்ஷதியில்லை. ஆகையால் இதுக்கு உபாயத்வமில்லை என்று கருத்து. இவ்வர்த்த2த்திலே பூர்வவத் யத்3யர்த்த2க3ர்ப்ப4த்வேந அந்யத2ாநயநஸம்ப4ாவநார்ஹமல்லாதே விவக்ஷிதார்த்த2த்துக்கு மிகவும் ஸம்வாத3மாய் இருக்கிற பிள்ளான் ஶ்ரீஸூக்தியை ஸம்வாத3மாகக் காட்டுகிறார் (ராத்ரி ப4ர்த்தாவோடே) இத்யாதி3நா. "யா நிஶா ஸர்வபூ4தாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ" (ப4.கீ3.2-6) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு யோக3காலத்3ருஷ்டாந்தாபி4ப்ராயேண (ராத்ரி) என்றது. "பி3ப4ர்த்த்யவ்யய

1 2 7 . வேத$_3$ாந்தங்களுபாயமாக விதி$_4$க்கிறபடியென் என்னில்:-

1 2 8 . ஔஷத$_4$ஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபி$_4$மதவஸ்துக்களிலே அத்தைக்கலசி- யிடுவாரைப்போலே, ஈஶ்வரனைக்கலந்து விதி$_4$க்கிறதித்தனை.

1 2 7 , 1 2 8 . இப்படி இருவர்க்கும் அவத்$_3$யகரையான இந்த ப$_4$க்தியை "ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி$_3$த்$_4$யாஸிதவ்ய:" என்றித்யாதி$_3$களாலே ஸாராம்ஶமான வேத$_3$ாந்தங்கள் மோக்ஷோபாயமாக விதி$_4$க்கிறபடி என் என்று ஶங்கித்து பரிஹரிக்கிறுர், [ஔஷத$_4$ஸேவை] இத்யாதி$_3$யால். வேண்டிக் கொள்ளவும் ஔஷத$_4$ஸேவை பண்ணுதே முகம்மாறித் திரிகிற அபி$_4$மதரான ரோகி$_3$களுக்கு, ரோக$_3$ாநுகு$_3$ணமாக

தச்சே$_2$ஷபூ$_4$தனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்$_3$யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. "ராத்ரி ப$_4$ர்த்தாவோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலிதரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே, ப$_4$க்தியையுபாயமாகக்கொள்ளுகை" என்றிறே பிள்ளானுமருளிச்செய்தது. (126)

1 2 7 . இப்படி ஸ்வரூபவிரோத$_4$ாதி$_3$தே$_3$ாஷது$_3$ஷ்டமானவித்தை, ஹிதாநுஶாஸநம் பண்ணுகிற வேத$_3$ாந்தங்கள், "ஓமித்யாத்மாநம் த்$_4$யாயத$_2$", "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத", "ஆத்மா வா அரே த்$_3$ரஷ்டவ்யஶ்ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி$_3$த்$_4$யாஸிதவ்ய:" என்று இச்சேதநனுக்கு

ஈஶ்வர:" (ப$_4$.கீ$_3$.15-17) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ப$_4$ர்த்தாவோடே) என்றது. "எல்லையில் அந்நலம் புல்கு பற்றற்றே" (திருவாய்.1-2-4) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஸம்ஶ்லேஷித்து) என்றது. யோக$_3$ஸமாநஸரூபவ்யுத்த$_2$ாநகாலத்$_3$ருஷ்டாந்தாபி$_4$ப்ராயேண (விடிவோறே) என்றது. மோக்ஷோபாயத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$க்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் (கூலி) இத்யாதி$_3$. அநபி$_4$மதத்வஹேது நிர்ப்ப$_3$ந்த$_4$- ரூபத்வஸூசநார்த்த$_2$ம் (வளைக்குமாப்போலே) என்றது. உக்ததர்க்காநுக்$_3$ருஹீதநிஷேத$_4$- வாக்யங்களாலே விதி$_4$க்கு அந்யபரத்வம் ஸ்வாரஸிகமாகையாலும், (2)அதஏவ இஷ்டஸாத$_4$நத்வா- க்ஷேபமும் ப$_3$ாதி$_4$தவிஷயமாகையாலும், (3) இஷ்டப்ரயோஜகத்வம் வித்$_4$யர்த்த$_2$மாகையாலும், (4)ஸ்வயம்ப்ரயோஜந-ப்ரீதியே ப$_4$க்திப$_4$ாவநாப$_4$ாவ்யத்வேந அந்தரங்க$_3$த்வாத$_3$ந்வயார்ஹமாகையாலும் ப$_4$க்திக்கு உபாயத்வஸித்$_3$தி$_4$யில்லையாயிருக்க தது$_3$பக$_3$மம் ஸ்வயத்நவாஸநாமூலகமல்லது தது$_3$பா- யத்வம் ப்ராமாணிகமன்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (உபாயமாகக்கொள்ளுகை) என்றது. (126)

1 2 7 . உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஸ்வரூப) இத்யாதி$_3$. (தே$_3$ாஷது$_3$ஷ்டமான) என்கிறவித்தால் 'பூர்வத்ர{வா.1 2 3 ,1 2 6 வ்யாக்$_2$யாநத்தில்} (தூ$_3$ஷண)ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் தே$_3$ாஷபரங்கள் என்று ஸூசிதம். (ஸ்வரூபவிரோத$_4$ாதி$_3$) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_2$லவைஸாத்$_3$ருஶ்யாதி$_3$பரம். ஶ்யேநா- தி$_3$விதி$_4$வ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறுர் (ஹிதாநுஶாஸநம்) இத்யாதி$_3$. இது, மூலத்திலே, 'வேத$_3$ங்கள்' என்னுதே [வேத$_3$ாந்தங்கள்] என்ற இத்தால் ப$_2$லிதம். இத்தால் (ஹிதாநுஶாஸந) பரத்வவ்யாக$_4$ாதம் வ்யஞ்ஜிதம். த்$_4$யாநபரவாக்யத்தை உபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறுர் ("ஓம் இத்யாத்மாநம்") இத்யாதி$_3$. ("த்$_4$யாயத$_2$") என்று வர்த்தமாநாபதே$_3$ஶரூபமாகையாலே விதி$_4$ அஸ்பு$_2$டம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ஸ்பு$_2$டவிதி$_4$யுக்தவாக்யோபாத$_3$ாநம் ("ஆத்மாநமேவ") இத்யாதி$_3$. உபாஸநத்துக்கு த$_3$ர்ஶநஸமாநாகாரத்வரூபவிஶேஷஸமர்ப்பகவாக்யோபாத$_3$ாநம் ("ஆத்மா வா") இத்யாதி$_3$. (ஶ்ரவணம்) = ந்யாயயுக்தார்த்த$_2$க்$_3$ரஹணம். (மநநம்) =யுக்தித: தத்ப்ரதிஷ்ட$_2$ாபநம். (நிதி$_3$த்$_4$யாஸநம்) = இச்ச$_2$ாபூர்வகத்$_4$யாநம். பே$_4$ாக$_3$ரூபத்வஸூசநார்த்த$_2$ம் 'ஸந்'ப்ரத்யயம். தது$_3$பரி

---

1 2 7 . (லோகம்) = லோக்யதே இதி லோக: = ஸத$_3$ாத$_3$ர்ஶநவிஷய:, தம் = லோகம். "ஆத்மா, வா {? = வை}, அரே" என்று பத$_3$ச்சே$_2$த$_3$ம்.

தத$_3$பி$_4$மதமான அபத்$_2$யவஸ்துக்களிலே, ரோக$_3$நாஶகரமான அந்த தி$_3$வ்யௌஷத$_4$த்தை மறைத்துக் கலசியிடும் ஹிதைஷிகளான வைத்$_3$யரைப்போலே, ஸம்ஸாரமஹாரோக$_3$நாஶகரமாம் ஔஷத$_4$மான நச்சுமாமருந்தை உபதே$_3$ஶித்தாலும் ஸேவியாதே விமுக$_2$ராய்த் திரிகிற ஶேஷபூ$_4$தரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸம்ஸாரானுகு$_3$ணமாக தத$_3$பி$_4$மதமாய் அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மான ஸ்வயத்நத்திலே நோய்களறுக்கும் மருந்தான ஈஶ்வரனைத் தெரியாதபடி கலந்து, அந்த வேத$_3$ாந்தங்கள் வாத்ஸல்யத்தாலே விதி$_4$க்கிற வித்தனே. பரிஶுத்$_3$த$_4$ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸநத்திலே இழியவே. ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யஶேஷத்வங்களடங்குமே முன்னமென்னும் ஹிதைஷித்வத்தாலேயாயிற்று அவை ஸ்வயத்நரூபோபாஸநத்தை விதி$_4$த்ததும் என்றபடி. (128)

மோக்ஷோபாயமாக விதி$_4$க்கிறதுக்கு நித$_3$ாநமருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நத்தை அநுவதி$_3$க்கிருர், [வேத$_3$ாந்தங்கள்] என்று துடங்கி. (127)

128. தந்நித$_3$ாநந்தன்னை அருளிச்செய்கிருர், [ஔஷத$_4$ஸேவை] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது – அத்யந்தருக்$_3$ணராய்த் திரியாநிற்கச்செய்தே, அத்தை அவிலம்பே$_3$ந போக்கும் ஆப்தமான மஹௌஷத$_4$த்தை ஸேவிக்கச்சொன்னுல் அதுக்கிசையாத ப$_3$ாலபுத்ராதி$_3$களுக்கு அவர்கள் ஆசைப்பட்டு விநியோக$_3$ங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷத$_4$த்தைக் கலசியிடும்

விதி$_4$ப்ரத்யயமிருக்கையாலே 'பே$_4$ாக$_3$ரூபத்வேபி விதி$_4$ப$_3$லாத் உபாயத்வம் து$_3$ர்வாரம்' என்று லப்$_3$த$_4$ம். இத்தையருளிச்செய்கிருர் (மோக்ஷோபாயமாக) இத்யாதி$_3$நா. (நித$_3$ாநம்) = {ஆதி$_3$} காரணம். "ஆனுல் விதி$_4$வையர்த்$_2$யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்னில்" என்னுதே ["விதி$_4$க்கிறபடி என்" என்னில்] என்கையாலே "இது ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நாநுவாத$_3$ம் என்று தோற்றுகிறது" என்னுமபி$_4$–ப்ராயத்தாலே (தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நத்தை) என்றது. (127)

128. "இங்கே பூர்வோக்தாநுகூலதர்க்காநுக்$_3$ருஹீதநிஷேத$_4$வாக்யங்கள்,

I. விதி$_4$க்கு ப்ரயோஜகத்வபரதாக்$_3$ராஹகங்கள் என்றும்,

II. ஸ்வயத்நவாஸநாவத$_3$தி$_4$காரக–உபாயவிதி$_4$பரதாக்$_3$ராஹகங்கள் என்றும்,

III. பரமபுருஷார்த்த$_2$தத்ஸாத$_4$நவிஷயகபரமதாத்பர்யே ஸத்யேவ தத$_3$ாரோபணுர்த்த$_2$மாக ப$_2$லவிஶேஷ–விஶிஷ்டஸாத$_4$நவிஶேஷத்திலே அவாந்தரதாத்பர்யக்$_3$ராஹகங்கள் என்றும்

நிர்வாஹத்ரயமுண்டு. அதில் த்$_3$விதீயநிர்வாஹம் ப்ரக்ருதமூலவிவக்ஷிதம்" என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (நித$_3$ாநந்தன்னை) இத்யாதி$_3$. 'ராமோ விநீத:' இத்யத்ர 'விப்ரயோகே$_3$ண ராக$_4$வ:' என்கிறவிடத்திலே ஸீதாவியோக$_3$ம் தத்ஸம்யோக$_3$பூர்வகமாகையாலே 'ராம'பத$_3$த்துக்கு 'ராக$_4$வ'பரதாக்$_3$ராஹகமாகிருப்போலே, இங்கும் [ஔஷத$_4$ஸேவா]விரஹம் தத்ஸேவாயோக்$_3$யோப–ஸ்த$_2$ாபகமாகையாலே தத்ஸேவாயோக்$_3$யர் (ருக்$_3$ணரே) என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அத்யந்த) இத்யாதி$_3$. "முக்$_2$யஸ்ய நிர்விஶேஷேண" இத்யாதி$_3$யையுட்கொண்டு [ஔஷத$_4$] ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் (அவிலம்பே$_3$ந) இத்யாதி$_3$. (ஆப்தமான) என்றது "கைகண்டயோகம்" என்கிற–படியே 'விஶ்வஸநீயமான' என்றபடி. [அபி$_4$மத]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அவர்கள் அளைப்புண்டு) இத்யாதி$_3$. [கலசியிடுகை]யாகிற க்ரியாஸாமர்த்$_2$யலப்$_3$த$_4$ம் (வத்ஸலரான) இதி. சிகித்ஸ்யசிகித்ஸக–ப$_4$ாவஸாமர்த்$_2$யப$_2$லிதம் (புத்ரமாத்ரா)தி$_3$க்$_3$ரஹணம். [பண்ணுத] என்கிற நிஷேத$_4$ப$_3$லலப்$_3$த$_4$ம், (ப$_3$ால) இதி. "வ்யாதி$_4$பி$_4$: பரிபூர்ணேஸ்மி" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஸம்ஸாரவ்யாதி$_4$யை) இதி. ப்ராரப்$_3$த$_4$நிவர்த்தகத்வாபி$_4$ப்ராயேண (ஶீக்$_4$ரமாக) என்றது. [ஈஶ்வர]ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஶ்வாஸ–

128. (ருக்$_3$ணராய்) = ரோகி$_3$களாய். (128)

வத்ஸலரான மாத்ராதி$_3$களைப்போலே, ஶீக்$_4$ரமாக ஸம்ஸாரவ்யாதி$_4$யைத் தீர்க்கும் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமாகிற நச்சுமா மருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே உபதே$_3$ஶித்தால், அநாதி$_3$யாய் வருகிற ஸ்வயத்நவாஸநையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக்கபி$_4$மதமான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே தத$_3$ங்க$_3$த்வேந ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமான ஈஶ்வரனைக்கலந்து தாத்$_3$ருஶமான உபாஸநத்தை அவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதி$_4$க்கிறவித்தனையென்கை. த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில், அபி$_4$மதவஸ்து வ்யாதி$_4$ஹரமன்றியே தந்மிஶ்ரமாக ப்ரயோகி$_3$த்த ஔஷத$_4$மே வ்யாதி$_4$ஹர-

---

ஹேதுப்ராப்திபூர்த்திஶக்திகளும், நியந்த்ருத்வமும், ஆஶுகாரித்வமும் உக்தங்களாகையாலே, தத$_3$நுகு$_3$ணப்ரமாணஸூசநபூர்வகம் [ஈஶ்வர]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம், (ஶீக்$_4$ரம்) இத்யாரப்$_4$ய (மருந்தை) இத்யந்தம். (நச்சு) = விஶ்வஸநீயமான (மா) = மஹத்தான (மருந்தை) = [ஔஷத$_4$]த்தை என்றபடி. "அஶ்நோதேராஶுகர்மணி வரட்" இத்யாதி$_3$ஸூத்ரத்தாலே விரோதி$_4$நிவர்த்தநாதி$_3$களில் ஆஶுகாரித்வம் [ஈஶ்வர]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மிறே. இப்படி "த$_3$ார்ஷ்டாந்திகத்தில் [ஈஶ்வர] ஶப்$_3$த$_3$-விவக்ஷிதத$_4$ர்மங்கள் த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் நிர்விஶேஷேண [ஔஷத$_4$]ஶப்$_3$த$_3$லப்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே பூர்வம் (அவிலம்பே$_3$ந) இத்யாதி$_3$கம் என்று கண்டுகொள்வது.

"தமேவைகமாத்மாநம் ஜாநத$_2$, அந்யா வாசோ விமுஞ்சத$_2$" (மு.உ.2-2-5), "ஶிவ ஏகோ த்$_4$யேயஶ் ஶிவங்கர: ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய" (அத$_2$ர்வஶிகா. 2) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி) இத்யாதி$_3$. (முதலிலே) என்றது - ஸ்வயத்நவாஸனை நிவ்ருத்தியானதற்கு முன்னே என்றபடி. "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா பு$_3$த்$_3$தி$_4$ர்யா ப$_4$ாவிதா ந்ருணும்" {ஶாங்கரே ஸநத்ஸுஜாதீயப்ரத$_2$மாத்$_4$யாயஷஷ்ட$_2$ஶ்லோகவ்யாக்$_2$யாந-உத$_3$ாஹ்ருதவசநம்} இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு (அநாதி$_3$யாய்) இத்யாதி$_3$. (விடமாட்டாமையாலே) என்றது, விடஶக்தமன்றிக்கே இருக்கிறபடியாலே என்றபடி.

I. (1) ஸ்வயத்நவாஸநாவாஸிதர்க்கு ப்ரவ்ருத்த்யர்ஹமான ஸ்வயத்நரூப-உபாஸநத்துக்கு உபாயத்வம் இல்லையாகையாலே வித்$_4$யர்ஹதையில்லை;
(2) ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸ்வீகரணீயமான ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்துக்கு தத$_2$ாவித$_4$ {= ஸ்வயத்நவாஸநாவாஸித} நியோஜ்யாநுமத்யர்ஹதை இல்லாமையாலே வித்$_4$யர்ஹதையில்லை
என்று அவையிரண்டையும் அங்க$_3$ாங்கி$_3$ப$_4$ாவேந மிஶ்ரமாக்கி, "ப்ரத$_4$ாநவிதி$_4$வாக்யம் க$_2$ல்வங்க$_3$வாக்யஸமந்விதம் । அங்க$_3$ப்ரத$_4$ாநஸம்யுக்தாம் வித$_4$த்தேऽபூர்வப$_4$ாவநாம்" என்கிறபடியே ஸ்வயத்நவாஸநாவான்களைக்குறித்து உபாயமாக விதி$_4$க்கிறது;
II. அங்கி$_3$யிலே நிஷ்க்ருஷ்ய உபாயத்வமில்லாவிட்டாலும், விதே$_4$யமான ஸாங்க$_3$ப்ரத$_4$ாநத்திலே {ஶீக்$_4$ரமாகவன்றிக்கே} யத$_3$ாகத$_3$ாசித் ப$_2$லாவிநாப$_4$ாவரூப-உபாயத்வஸ்பர்ஶம் இருக்கையாலே அர்த்த$_2$ப$_3$ாத$_4$மும் இல்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அவர்களுக்கு அபி$_4$மதமான) இத்யாதி$_3$.

த்$_3$ருஷ்டாந்தாநுஸாரேண, அங்க$_3$ாங்கி$_3$களிலே உபாயத்வதத$_3$ப$_4$ாவங்களை நிஷ்க்ருஷ்ய த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர், (த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில்) இத்யாதி$_3$நா. அந்த த்$_3$ருஷ்டாந்தாநுஸாரத்தாலேயே, உபாயத்துக்கு வஸ்த்வந்த்ரஸம்ஸர்க்க$_3$ாயத்தஸ்வப$_4$ாவவ்யத்யயத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறுர், (அவ்யவத$_4$ாந) இத்யாதி$_3$.
(1) "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி$_4$பி$_4$:" இத்யாதி$_3$ப்படியே ப$_3$ஹுகாலம் உபாஸநத்தை

129. ஸ்வரூபஹாநிகராக்ருத்யவிஶேஷநிவர்த்தநார்த்த$_2$மாகவாயிற்று இந்த உபாஸநத்தை வேத$_3$ாந்த-ஶாஸ்த்ரம் விதி$_4$த்ததும் என்கிறுர் [இத்தை] இத்யாதி$_3$யால்.

மாகிருப்போலே, த$_3$ார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந்மிஶ்ரனை ஈஶ்வரனே உபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். அவ்யவத$_4$ாநேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பே$_3$ந வ்யாதி$_4$யைப் போக்கும் ஔஷத$_4$ம்; அபி$_4$மதவஸ்துமிஶ்ரமானபோது விளம்பே$_3$ந கார்யகரமாகிருப்போலேயாய்த்து உபாஸநமிஶ்ரனைபோது ஈஶ்வரன் விளம்ப$_3$யப$_2$லப்ரத$_3$னுகிறதும்.(128)

129. இனியிப்படி இதுதன்னை விதி$_4$த்தது, கீழ்நின்ற நிலையைக்குலைத்து மேலே கொண்டு போகைக்காகவித்தனை என்கிறுர், [இத்தை] என்று துடங்கி. அதாவது - ஶாஸ்த்ரமாகிறது,

---

அநுஷ்டி$_2$த்து, (2) அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு "உப்யமாநம் முஹு: க்ஷேத்ரம் ஶைநர்நிர்வீர்யதாம் இயாத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே நஶித்து, (3) பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் ஜநித்தபின்பு இந்த ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயம் ப$_2$லோபத$_4$ாயகமாகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (உபாஸநமிஶ்ரனைபோது) இத்யாதி$_3$. உத்பத்த்யுபகாரகத்வ-உபகார்யோத்பத்திகத்வங்களைப்பற்ற அங்க$_3$ாங்கி$_3$வ்யபதே$_3$ஶம்; (1) ப$_2$லாவ்யவஹித-அபூர்வஸாத$_4$நத்வரூப-அங்கி$_3$த்வமும்
(2) தத்$_3$வ்யவஹித-அபூர்வஸாத$_4$நத்வரூப-அங்க$_3$த்வமும்,
இங்கேவிவக்ஷிதமன்று என்று கண்டுகொள்வது. (128)

129. பூர்வோக்தநிர்வாஹத்ரயத்திலே, த்ருதீயநிர்வாஹபரம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத$_3$வதாரிகை (இனி இப்படி) இத்யாதி$_3$. (கீழ்நின்றநிலையைக்குலைத்து மேலே கொண்டுபோகைக்காக) என்றது, காம்யாதி$_4$காரலக்ஷணஸ்வாதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீட்டு, மோக்ஷாதி$_4$காரலக்ஷணஶேஷத்வத்திலே ஏற்றுகைக்காக என்றபடி. பூர்வநிர்வாஹத்திலே உபாஸநத்துக்கு அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்திப்ரணுட்$_3$யா, ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயாதி$_4$காரபூ$_4$தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநஜநநபர்யவஸாநமாத்ரம் இஷ்டம்; இந்த நிர்வாஹத்திலே உபாஸநத்துக்கும் மோக்ஷஸாத$_4$நத்வம் உண்டு, பரந்து, தத்$_3$விதி$_4$க்கு உத்தமாதி$_4$காரித்வநியாமக-அத்யந்தாபி$_4$மதிக$_4$டித-அந்தயந்தபாரதந்த்ர்யத்திலே தாத்பர்யம் { அன்றிக்கே, உபாஸநத்தின் ஸாத$_4$நப$_4$ாவத்தில் தாத்பர்யமில்லை } என்று இவ்வர்த்த$_2$ம் இஷ்டம்.
உபாஸநஸாத்$_4$யமோக்ஷமும்
(1) ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயஸ்வீகாரஸாத்$_4$யமோக்ஷாநதிரிக்தம் என்றும்,
(2) தத$_3$பக்ருஷ்டம் என்றும் பக்ஷத்$_3$வயம் உண்டு என்று கண்டுகொள்வது

[இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது] என்கிறவிடத்தில் கர்த்ராகாங்க்ஷாயாம், [வேத$_3$ாந்தங்கள்] (வா.127) என்றும், [ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக] (வா.131) என்றும், பூர்வாபரக்$_3$ரந்த$_2$ங்களில், பு$_3$த்$_3$தி$_4$விபரிவ்ருத்தமான வேத$_3$ாத்மகஶாஸ்த்ரம், கர்த்ருகாரகமாக உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராய்த்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஶாஸ்த்ரமாகிறது) இத்யாதி$_3$. (ஶாஸ்த்ரமாகிறது), (நிவர்த்திப்பிக்கக்கடவதாயிருக்கும்) என்று அந்வயம். (ஶாஸ்த்ர)ஶப்$_3$த$_3$ம் இங்கே வேத$_3$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ("த்ரைகு$_3$ண்ய") இத்யாதி$_3$. (பெற்றதாய்) இத்யநேந வளர்த்த தாயில் வ்யாவ்ருத்தி.
(1) த$_4$ர்மிஸ்வரூபதிரோத$_4$ாயகதமோகு$_3$ணப்ரசுரபுருஷத்$_3$ருஷ்டாந்தாபி$_4$ப்ராயேண (அந்த$_4$)க்$_3$ரஹணம்.
(2) த$_4$ர்மதிரோத$_4$ாயகரஜோகு$_3$ணப்ரசுரபுருஷத்$_3$ருஷ்டாந்தாபி$_4$ப்ராயேண (ப$_3$தி$_4$ர) இதி.
ரூபித்$_3$ரவ்யாக்$_3$ரஹம் ஆந்த்$_4$யமும், ஆகாஶத$_4$ர்ம-ஶப்$_3$த$_3$ாக்$_3$ரஹணம் ப$_3$ாதி$_4$ர்யமும் இறே.

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

இந்த உபாஸநத்திலே இவனை மூட்டினது, ஸ்வர்க்க$_3$ஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்தியாகிற பரஹிம்ஸையினின்றுமிவனை

"த்ரைகு$_3$ண்யவிஷயா வேத$_3$ா:" என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த$_4$ப$_3$தி$_4$ராதி$_3$களான விகல-கரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையாயிருக்குமாப்போலே, "மாதாபித்ருஸஹஸ்ர"ங்-களிற்காட்டில் வத்ஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்த்வப்ரசுரரோடு வாசியற, அவர்கள் அபதே$_2$ ப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவ்வோருடைய கு$_3$ணாநுகு$_3$ணமாக புருஷார்த்த$_2$ங்களையும் தத்ஸாத$_4$நங்களையுமுபதே$_3$சித்து, கொள்கொம்பிலே ஏற்றுகைக்குச்சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாத்பர்யாம்-சத்திலே ஆரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ச்யேநவிதி$_4$ துடங்கி, ப்ரபத்தி-பர்யந்தமாக வருமளவும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கீடாக, உத்தரோத்தரபுருஷார்த்த$_2$-ஸாத$_4$நங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்;

(ஆதி$_3$)சப்$_3$த$_3$த்தாலே க்$_4$ராணுதி$_3$ரஹிதரைச்சொல்லுகிறது. த$_4$ர்மத$_4$ர்மிகளையத$_2$ாவத் ப்ரகாசிப்பிக்கிற ஸத்வகு$_3$ணப்ரசுரபுருஷத்$_3$ருஷ்டாந்தாபி$_4$ப்ராயேண (படுகரணரோடு) என்றது. த$_4$ர்மத$_4$ர்மிகளை யத$_2$ாவத் ப்ரத்யக்ஷிக்கையிறே கரணபாடவம். "மாதாபித்ருஸஹஸ்ரேப்$_4$யோபி வத்ஸலதரதயா" என்கிற கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யத்தையுட்கொண்டு (மாதாபித்ருஸஹஸ்ரங்கள்) இத்யாதி$_3$. "த்ரயோ குணா: த்ரைகு$_3$ண்யம் = ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி. ஸத்வரஜஸ்தம:ப்ரசுரா: புருஷா: ("த்ரைகு$_3$ண்ய") சப்$_3$தே$_3$ந உச்யந்தே" இத்யாதி$_3$கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தம:ப்ரசுரரோடு) இத்யாதி$_3$. "ஸாத்விகப$_2$லமோக்ஷவிமுக$_2$ா:, ஸ்வாபேக்ஷிதப$_2$லஸாத$_4$நம் அஜாநந்த: காமப்ராவண்யவிவசா:, அநுபாதே$_3$யேஷு உபாதே$_3$யப்$_4$ராந்த்யா ப்ரவிஷ்டா: ப்ரணஷ்டா ப$_4$வேயு:; அத:, த்ரைகு$_3$ண்யவிஷயா வேத$_3$ா:" என்கிற கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் அபதே$_2$ ப்ரவ்ருத்தராய்) இத்யாதி$_3$.

(கு$_3$ணாநுகு$_3$ணமாக) என்றது ரஜஸ்தம:ப்ரவ்ருத்திகு$_3$ணஹேதுக-தத்தத்-காமநாநுரூபமாக என்றபடி. புருஷார்த்த$_2$ங்கள் = சத்ருவத$_4$ாதி$_3$கள். தத்ஸாத$_4$நங்கள் = ச்யேநாதி$_3$கள். "ஆத்மோஜ்ஜீவநே ப்ரவ்ருத்தா: வேத$_3$ா:" என்கிற கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (கொள் கொம்பிலே) இத்யாதி$_3$. (இவ்வோமுகங்களால்) என்றது, 'அபி$_4$சாரதத்ப$_2$லாதி$_3$த்$_3$வாரங்களாலே' என்றபடி. (தன்னுடைய தாத்பர்யாம்சத்திலே ஆரோபிக்கைக்காக) என்றது, [சாஸ்த்ரவிச்வாஸ-தே$_3$ஹாத்மவிவேக - (அந்யசேஷத்வ - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய)நிவ்ருத்தி - பாரதந்த்ர்ய]ரூப - தாத்பர்ய- - விஷயார்த்த$_2$த்திலே ஏற்றுகைக்காக என்றபடி.

(ச்யேநவிதி$_4$ துடங்கி) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, (1) ச்யேநயாக$_3$விதி$_4$ (2) காரீரிஜ்யோதிஷ்டோமாதி$_3$விதி$_4$ (3) உபாஸநாதி$_3$விதி$_4$ (4) ப்ரபத்திவிதி$_4$களிலே என்றபடி.

(சேதநர் நின்றநின்ற) இத்யாதி$_3$:- அதாவது,

நாஸ்திகத்வ - தே$_3$ஹாத்மப்$_4$ரம - அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய - ப்ரத்யநீக - ஆஸ்திக்ய - [தே$_3$ஹாத்ம]விவேக - (அந்யசேஷத்வ-ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யா)஽ப$_4$ாவாநுஸந்த$_4$ாநரூப-சேதநபு$_3$த்$_3$தி$_4$பாகாநுகு$_3$ணமாக என்றபடி.

(உத்தரோத்தர) இத்யாதி$_3$:-

(1) சத்ருவத$_4$ - வ்ருஷ்ட்யந்ந - ஸ்வர்க்க$_3$ - மோக்ஷங்களில் உத்தரோத்தரங்களையும், (2) ச்யேந - காரீரி - ஜ்யோதிஷ்டோமாதி$_3$ - உபாஸந - ப்ரபத்திகளில் உத்தரோத்தரங்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்து, பூர்வோக்தங்களில் பூர்வபூர்வங்களான சத்ருவத$_4$ாதி$_3$ச்யேநாதி$_3$-புருஷார்த்த$_2$-தத்ஸாத$_4$நங்களை, "ந

ஹிம்ஸ்யாத்", "த்ரைவர்க்கி3காம்ஸ்த்யஜேத்3த4ர்மாந்", "ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" இத்யாதி3களாலே நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கை என்றபடி.

ஸ்தூ2லாருந்த4தீந்யாயத்தாலே, அந்நமயாதி3விஜ்ஞாநமயபர்யந்தங்களிலே ப்3ரஹ்மபு3த்3தி4 அயத2ார்த்தையாகிருப்போலே, இங்கே தத்தத்புருஷார்த்த2 - தத்தத்ஸாத2நங்களுக்கு ஸாத்4யஸாத4ந-ப4ாவபு3த்3தி4 அயத2ார்த்தை2யன்று, ப்ரமாரூபையே என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே [ப்ரவர்த்திப்பித்தது] என்றது.

{ஏவம், 'ஆகாஶாதே3:, "அந்நமய"ஶப்3தி3த-ஸ்தூ2லஶரீரபர்யந்தஸ்ய, ப்3ரஹ்மைவ ஆத்மா உபாத3ாநஞ்ச' இத்யுக்த்வா, 'ஸ ஆத்மா க:?' இத்யபேக்ஷாயாம், 'ஆநந்த3மய ஏவ ஸ ஆத்மா' இதி த3ர்ஶயிதும், ஸ்தூ2லாருந்த4தீந்யாயேந ஸ்தூ2லதே3ஹாந்தர்வர்த்திநம் ப்ராணமயம் ஆத்மத்வேந த3ர்ஶயதி. ஸூக்ஷ்மாருந்த4தீம் த3ர்ஶயிதும் ப்ரவ்ருத்த:, ப்ரத2மத ஏவ ஸூக்ஷ்மாயா அருந்த4த்யா: ப்ரத3ர்ஶநாஸம்ப4வம் பர்யாலோச்ய, தத்ஸமீபவர்த்திநீம் ஸ்தூ2லதாரகாம்,'இயமேவ அருந்த4தீ' இதி ப்ரத3ர்ஶயதி; தஸ்யாம் ஸ்தூ2லதாராயாம் ஶ்ரோது: அருந்த4தீத்வபு3த்3தெ4ள த்3ருட4ாயாம், தத்ஸமீபவர்த்திநீம் வஸ்துதோऽருந்த4தீம் ஸூக்ஷ்மாம் 'இயமேவ அருந்த4தீ' இதி ப்ரத3ர்ஶயதி; ஸோயம் ஸ்தூ2லாருந்த4தீந்யாய: இத்யர்த்த2:. }

I. உபாஸநவிதி4:, ஸ்வபே3ாத்4யப2ல-உத்க்ருஷ்டப2லாதி4காரவிஶ்வாஸாதி3விஷயகமுக்2யதாத்பர்ய-யுக்த:; ஸ்வாதி4கார்யபேக்ஷயா உத்தமாதி4காரிணம்ப்ரதி நிஷித்3த4த்வே ஸதி, அபக்ருஷ்டப2லஸாத4நம் யத் தத்3வித4ாயகத்வாத், (1) ஶ்யேநவிதி4வத் (2) காரீர்யாதி3விதி4வச்ச என்கிற அநுமாநத்தாலே, உபாஸநவிதி4க்கு, ப்ரபத்த்யதி4காரபூத-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபவிஶ்வாஸதாத்பர்யம் ஸித்3த4ம்.
II. ந ச, அப்ரயோஜகத்வஶங்கா;
(1) உபாஸநாபேக்ஷயா ப்ரபத்திப்ரகர்ஷபரஶாஸ்த்ராணும்,
(2) ப்ரபத்திவிதெ4ள தத்த்யாக3வித4ாயகஶாஸ்த்ராணும் ச ஸ்வாரஸ்யப4ங்க3ப்ரஸங்க3ஸ்யைவ விபக்ஷே ப3ாத4கத்வாத்;
III. ந ச, த்யாக3விதி4:, 'ப4க்தெள அஶக்தஸ்ய அதி4காரவிரஹபர:' இதி ஶங்க்யம்; {"அதோ-ऽஶக்தாதி4காரத்வம் ஆகிஞ்சந்யபுரஸ்க்ரியா । அநங்க3ப4ாவோ த4ர்மாணும் அஶக்யாரம்ப4வாரணம்" ர.ஸாரே}து3ஶ்ஶகம்ப்ரதி அஶக்தே: அதி4காரத்வாப4ாவஸ்ய மாநாந்தரஸித்3த4தயா, தத்3வையர்த்2யாத்.
IV. ந ச, ஸந்ந்யாஸிந: அக்3ந்யாத4நாதி3நிஷேத4வத் உபபத்தி:, தத்ர அநதி4காரஸ்ய அப்ராப்ததயா தத்தாத்பர்யகதோபபத்தே:. ஸாத்4யத்தில் ப2லப்ரத3ம் தரதமப4ாவாபந்ந-அபி4மதிபரம், ப2லைக்ய-பக்ஷத்திலே; ப2லபே4தபக்ஷே து, ஸ்வார்த்த2ாநுப4வபரார்த்த2ாநுப4வாதி3கள் விவக்ஷிதம். "ரோசநார்த்த2ா ப2லஶ்ருதி:। மோக்ஷஸ்ய ப்ரத்யயார்த்த2ந்து ஸித்3த4யஸ்ஸம்ப்ரத3ர்ஶிதா:। அத்ர த4ர்மார்த்த2காமா ஹி மோக்ஷ: பஶ்சாச்சிகீர்ஷித:" என்று ஸாதிஶயப2லப்ரதிபாத3நம், நிரதிஶய-ப2லப்ராபணதாத்பர்யகம் என்று சொல்லுகையாலே, துல்யந்யாயேந ஸாதிஶயஸாத4நப்ரதிபாத3நம், நிரதிஶயஸாத4நலம்ப3நார்த்த2ம் என்று ஸித்3தி4க்குமிறே. அத்ர த4ர்மார்த்த2காமாஹி மோக்ஷ: பஶ்சாத் சிகீர்ஷித: இதி கு3டஜிஹ்வாகாந்யாயேந த்ரிவர்க்க3ப்ரதிபாத3கத்வம், மோக்ஷைகபரத்வம் என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் வ்யாக்2யாதம். "ஜநே தாம்ஸ்தாந் காமாந் வித3த4த3பி ஸாயுஜ்யஹ்ருத3யம்" (ஶ்ரீர.ஸ்த.1-44) என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்தார். இப்படி ப2லவிஷயத்தில் சொன்ன ந்யாயம், ஸாத4நவிஷயத்திலும் துல்யமிறே. ஆகையிறே "ஆஜ்ஞா தே ஸநிமித்தநித்யவித4ய: ஸ்வர்க்க3ாதி3-காம்யத்3விதி4: ஸோநுஜ்ஞா ஶட2சித்தஶாஸ்த்ரவஶதோபாயோபி4சாரஶ்ருதி:" (ஶ்ரீர.ஸ்த.2-21)

என்று ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தார்.

V. இப்படி, வித்$_4$யுத்$_3$தே$_3$ஶாஸ்ருதப$_2$லதாத்பர்யே ஸத்யேவ அர்த்த$_2$ாந்தரத்தில் முக்$_2$யதாத்பர்யமுண்டு என்கையாலே, ஸ்ருதப$_2$லத்தில் அர்த்த$_2$ப$_3$ாத$_4$ம் இல்லையாகையாலே அப்ராமாண்யப்ரஸங்க$_3$மில்லை.

VI. இப்படி, அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநாதி$_4$காரகப்ரபத்தியிலே முக்யதாத்பர்யம் இருந்தாலும், ப$_4$க்தியும் மோக்ஷஸாத$_4$நமாகையாலே, ப$_4$க்திஶாஸ்த்ரத்தில் அநாஶ்வாஸப்ரஸங்க$_3$முமில்லை.

VII. “ ந்யாஸம்... அதிரிக்தம்” (தை.உ.) என்றுப்போலே, ந்யாஸத்திலும் காட்டில் ஒன்று அதிரிக்தம் என்று சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரம் இல்லாமையாலே, ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்திலும் அநாஶ்வாஸப்ரஸங்க$_3$மில்லை

VIII. ப்ரபத்திக்கு நிரதிஶய-உத்கர்ஷப்ரதிபாத$_3$கப்ரமாணங்களுக்கு யத$_2$ாகத$_2$ஞ்சித் கண்ணழிவு சொல்ல நினைக்கில், மோக்ஷத்திலும் இப்படிசொல்ல ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்; ஆகையாலே ப$_2$லந்யாயம் இங்கும் துல்யம்.

IX. ஆகையாலே “அந்யவிஶ்வாஸஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$ம் அந்யோபாயவிதி$_4$ம் வத$_3$ந்। ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு அவிஶ்வாஸம் ஆத$_4$த்தே முக$_2$பே$_4$த$_3$த:” (ர.ஸாரே?) என்றதும் அலக்$_3$நகம் என்று கருத்து. இப்படி வஸ்துஸ்தி$_2$தியை த$_3$ர்ஶிப்பித்து, அத்தை ஹேதூகரித்துக்கொண்டு, ப்ரக்ருதமூலத்தை ஸங்க$_3$மிப்பிக்கிருர், (ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை) இத்யாதி$_3$.

பரஸ்ய ஹிம்ஸா = பரஹிம்ஸா என்று

(1) பஶ்வாலம்ப$_4$ம் விவக்ஷிதமானுல், அது, உபாஸநாங்க$_3$யஜ்ஞத்தில் உண்டாகையாலே, தந்நிவர்த்தநார்த்த$_2$த்வோக்திவைக$_4$ட்யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்;

(2) ஶத்ருவத$_4$ம் விவக்ஷிதமானுல், அதுக்கு காம்யகர்மவிதி$_4$நிவர்த்யத்வோக்திவைக$_4$ட்யம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பரஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதத்தையருளிச்செய்கிருர் (பரஹிம்ஸை என்றது) இத்யாதி$_3$நா. (மேலான ஹிம்ஸை) என்றது - உபரிதேஶஸ்த$_2$ஹிம்ஸை என்றபடி. உபரிதே$_3$ஶஸ்த$_2$விஷயத்திலே (பர)ஶப்$_3$த$_3$ப்ரயோக$_3$த்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (பரதே$_3$வதை) இத்யாதி$_3$நா. உத்க்ருஷ்டதே$_3$வதாவிஷயத்வஸம்ப$_4$ாவனை (பரதே$_3$வதா)ஶப்$_3$த$_3$த்துக்குக் கூடுமாகையாலே, அருளிச்செய்கிருர் (பரக$_3$தி) என்று. 'உச்சைர்க$_3$தி'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞா-ஸ்வாரஸ்யத்தாலே, ஊர்த்$_4$வக$_3$திப்ரதீதிக்கு ஶைக்$_4$ர்யமுண்டு என்று கருத்து. இத$_3$ம் உபலக்ஷணம் :- “வ்ருத்திம் ஸந்தோநுபூ$_4$யே மாம் அநுரூபாம் இஹாத்மந: । பரத்ர சாநுமோத$_3$ந்தே பரமேண விபஶ்சிதா” என்கிறவிடத்திலே 'இஹ'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ப்ரதிகோடிதயா 'பரத்ர' என்று உபரிதே$_3$ஶமான பரமபத$_3$த்தில் ப்ரயோக$_3$மும் விவக்ஷிதம் என்று கண்டுகொள்வது. தத$_2$ாபி, பஶ்வாலம்ப$_4$நம், இஹத்ய(ஹிம்ஸை)யல்லது, உபரிதே$_3$ஶஸ்த$_2$(ஹிம்ஸை)யன்றே? ப்ரத்யுத, “தத்ர த்வா தே$_3$வஸ்ஸவிதா த$_3$த$_3$ாது” (தை.அஷ்.3-6-7-14) என்று ஸூக$_2$மே என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (அதாவது இத்யாதி$_3$). [பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை போலே](வா.130) என்று உத்தரவாக்யாநுகு$_3$ண்யேந, (பரஹிம்ஸை)யாவது பரவிஹிதஹிம்ஸை என்ருய் (பர)ஶப்$_3$த$_3$ம் “பூர்வம்ப்ரதி பரம் கார்யம் அஸித்$_3$த$_4$ம்” என்கிறவிடத்திற்போலே உத்தரகாலாவச்சி$_2$ந்நபே$_3$ாத$_4$ஜநகஶாஸ்த்ரவிஹிதரூப-உபரிதே$_3$ஶஸ்த$_2$த்தைச் சொல்லுகிறது. வக்ஷ்யமாண (வா.130) க்$_3$ரந்த$_2$ாந்தரஸ்த$_2$-ஆசார்ய-ஸூக்த்யைகார்த்$_2$யாநுரோதே$_4$ந ஶ்யேநவிதி$_4$யே, காம்யகர்மநிஷ்ட$_2$-உத்தரகாலீநத்வப்ரதியோகி$_3$-யாகிறது. அதில், ஶ்யேநவிதி$_4$க்கும், காம்யகர்மவிதி$_4$க்கும், வ்யத்யயேந பாட$_2$க்ரமம் இருந்தாலும், ஶ்யேநவித்$_4$யதீ$_4$நஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமே காம்யகர்மவிதி$_4$நிரூபிதநியோஜ்யதாவச்சே$_2$த$_3$கமாகையாலே, அர்த்த$_2$த:, ஶ்யேநவிதி$_4$க்கு பூர்வம் ப்ரமிதிஜநகத்வமும், காம்யகர்மவிதி$_4$க்கு தது$_3$த்தரம் ப்ரமிதிஜநகத்வமும் ஸித்$_3$த$_4$ம். {“பாட$_2$க்ரமாத் அர்த்த$_2$க்ரமோ ப$_3$லீயாந்”} என்றிறே ந்யாயவித் வார்த்தை.

ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. [பரஹிம்ஸை] என்றது - மேலான ஹிம்ஸை என்றபடி; பரதே$_3$வதை, பரக$_3$தி என்கிற-விடங்களில் - மேலான தே$_3$வதை, மேலான க$_3$தி என்றர்த்த$_2$மாகிறுப்போலே. அதாவது - ஶ்யேநவிதி$_4$க்கு மேலாக விதி$_4$க்கப்பட்ட பஶ்வாலம்ப$_4$நாதி$_3$களைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸை என்னலாமோ என்னில் விஹிதஹிம்ஸையென்னக் கடவதிறே. "அக்$_3$நீஷோமீயம் பஶுமாலபே$_4$த" என்கிற விடத்தில் 'ஆலம்ப$_4$'ஶப்$_3$த$_3$ம், "ஆலம்ப$_4$: ஸ்பர்ஶஹிம்ஸயோ:" என்கையாலே ஹிம்ஸாவாசியிறே. இத்தால், காம்யகர்மத்தைச்சொன்னபடி. [பூர்வவிஹித-ஹிம்ஸை]யென்று ஶ்யேநவிதி$_4$யைச் சொல்லுகையாலும், தது$_3$பரிவிஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வஜ்ஞாந-

---

இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர், (ஶ்யேநவிதி$_4$க்கு மேலாக) இத்யாதி$_3$. "ஹிம்ஸாத்வா-ப$_4$ாவஶப்$_3$த$_3$ாத்" என்கிற 'அஶுத்$_3$த$_4$ம்' இதி சேந்ந; ஶப்$_3$த$_3$ாத் என்கிற ஸூத்ரவிஷயப$_4$ாஷ்யத்தை உட்கொண்டு ஶங்கை (அத்தை) இத்யாதி$_3$. (ஹிம்ஸா)கர்மபூ$_4$தசேதநனுக்கு (உத்தரகாலத்திலே ப$_3$லவத$_3$நிஷ்டாநுப$_3$ந்தி$_4$ து$_3$:கே$_2$ாத்$_3$தே$_3$ஶ்யகவ்யாபாரமே (ஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$முக்$_2$யார்த்த$_2$மாகை-யாலே,- ஆலப்$_4$யமாநமான பஶுவுக்கு, உத்தரகாலத்திலே யஜமாநதுல்யஸ்வர்க்க$_3$ஸுக$_2$ம் ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, பஶ்வாலம்ப$_4$த்திலே (ஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு முக்$_2$யத்வம் இல்லா-விட்டாலும், மரணோத்$_3$தே$_3$ஶ்யக- வ்யாபாரமாத்ரத்தாலே லக்ஷணயா ப்ரயோக$_3$ம் த்$_3$ருஷ்டமாகையாலே {ஶக்யஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ா லக்ஷணா - என்று 'லக்ஷணா'ஶப்$_3$த$_3$நிருக்தி}, இங்கும் அப்படி லாக்ஷணிக-ப்ரயோக$_3$ம் உபபந்நம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே பரிஹாரம் (விஹிதஹிம்ஸை) இத்யாதி$_3$. "அக்$_3$நீஷோமீயஹிம்ஸா நிஜவிதி$_4$-விஹிதா கிம் நிஷித்$_3$த$_4$ா? 'ந ஹிம்ஸ்யாத் பூ$_4$தாநி' இத்யேதயா உக்த்யா 'பஶு'பத$_3$விஷய'ச$_2$ாக$_3$' ஏவ ந்யரூபி" என்கிற தத்வஸாரப்ரயோக$_3$ம் இங்கே அபி$_4$ப்ரேதம். இது அக்$_3$நீஷோமீயஹிம்ஸா, யாகீ$_3$யஹிம்ஸா இத்யாதி$_3$ப்ரயோக$_3$ங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

வேத$_3$த்திலும் ஹிம்ஸாவ்யபதே$_3$ஶம் உண்டு என்கிறுர் (அக்$_3$நீஷோமீயம்) இத்யாதி$_3$நா. ('ஆலம்ப$_4$'ஶப்$_3$த$_3$ம்) என்றது ஆலம்ப$_4$த்துக்கு வாசகமான 'ஆங்'பூர்வக'லப$_4$'த$_4$ாது என்றபடி. ஆலம்ப$_4$ம் = ஹிம்ஸை என்கைக்கு ப்ரமாணம் (ஆலம்ப$_4$ஸ்ஸ்பர்ஶஹிம்ஸயோ:) இத்யாதி$_3$. கேவலபஶ்வாலம்ப$_4$த்துக்கு உபாஸநவிதி$_4$நிவர்த்யத்வத்தால், ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, தத$_3$ங்க$_3$க-காம்யகர்மம், இங்கு (பரஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதம் என்கிறுர் (இத்தால் காம்ய) இத்யாதி$_3$. [அத்தை ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்கு] (வா. 131) இதி உத்தரவாக்யாநுஸாரேண ஶ்யேநவிதி$_4$பரமான 'பூர்வவிஹிதஹிம்ஸா'ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதஶ்யேநவிதி$_4$க$_3$தபூர்வத்வப்ரதியோகி-உத்தரத்வலிங்க$_3$த்தாலும், 'பரஹிம்ஸா'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு காம்யகர்மபரத்வம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (பூர்வவிஹித) இத்யாதி$_3$. 'உம்'மை உபாஸநவிதி$_4$நிவர்த்யத்வஸமுச்சயபரம். {(ஶ்யேநவிதி$_4$யைச் சொல்லுகையாலும்) என்கிறவிடத்திலுள்ள (உம்) என்னும் பத$_3$ம்}. (பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை) என்றுப்போலே பரவிஹிதஹிம்ஸை என்று ஏகரூபமாக நிர்தே$_3$ஶியாதே (பரஹிம்ஸை) என்று நிர்தே$_3$ஶித்த இது உத்தரகாலவிஹிதத்வவிவக்ஷயா அன்று; பின்னை, ப்ரக்ருஷ்டஹிம்ஸாரூப-ப்ரஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$விவக்ஷயாவாக உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ப்ரகாராந்தரேண வ்யாக்$_2$யாநம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. "யஜ்ஞேந தா$_3$நேந" இத்யாதி$_3$யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வ) இத்யாதி$_3$. (அநந்யப்ரயோஜநனுய்) என்றது ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ப்ரயோஜநாபி$_4$ஸந்தி$_4$-ரஹிதனுய் என்றபடி. (பஶ்வாலம்ப$_4$ந) இத்யாதி$_3$:- ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாங்க$_3$யாக$_3$ாதி$_3$கர்மத்தைப்பற்ற

பூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு, அக்$_3$நீந்த்$_3$ராதி$_3$தே$_3$வதாந்தர்யாமிஸமாராத$_4$ந-மாகவே பண்ணும் பஶ்வாலம்ப$_4$நாதி$_3$யுக்தயாக$_3$ாதி$_3$கர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனுய்க் கொண்டு, ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ப$_2$லஸாத$_4$நமாக அக்$_3$நீந்த்$_3$ராதி$_3$தே$_3$வதாமாத்ரங்களை உத்$_3$தே$_3$ஶித்துப்பண்ணும் பஶ்வாலம்ப$_4$நாதி$_3$யுக்தகாம்யகர்மம் விஶேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயமென்னலாம்படி

என்றபடி. (ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வஜ்ஞாந) இத்யாதி$_3$விஶேஷணவிபரீதவிஶேஷணங்கள் (ஸ்வதந்த்ரனுய்) இத்யாதி$_3$. (அக்$_3$நீந்த்$_3$ராதி$_3$தே$_3$வதாமாத்ரங்களை) என்கிற (மாத்ர)ஶப்$_3$த$_3$ம் (அந்தர்யாமி) வ்யாவர்த்தகம். இத்தால் ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாங்க$_3$கர்மங்களிலே ஶரீரபூ$_4$த-அக்$_3$நீந்த்ராதி$_3$தே$_3$வதாப்ரீதியும், அங்க$_3$ாபூர்வஸ்த$_2$ாநீயமாக விவக்ஷிதம் என்று ஸூசகம். (விஶேஷஜ்ஞர்க்கு என்றது உபாஸநாதி$_4$காரபூ$_4$தப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வாதி$_3$ஜ்ஞாநவான்களுக்கு என்றபடி. உத$_3$ர்க்கத்தில் ப$_3$லவத$_3$நிஷ்டாநுப$_3$ந்தி$_4$யாய், இப்போது து$_3$:கே$_2$ாத்$_3$தே$_3$ஶ்யகது$_3$:க$_2$ாநுகூலமான வ்யாபாரம் (ஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$முக்$_2$யார்த்த$_2$மாகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு காம்யகர்மம், இந்த தே$_3$ஹம் போனபின்பு "ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்த$_2$ாநஸ்ய பரமாத்மந:" என்று சொல்லுகிறபடியே நரகதுல்ய-ஸ்வர்க்க$_3$ஸாத$_4$நமாகையாலும், அந்யதே$_3$வதாப்ரீணநரூபமாகையாலே இப்போது து$_3$:க$_2$ஜநகமாகை-யாலும், ஹிம்ஸாதுல்யமாகையாலே, (பரஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$பே$_3$ாத்$_4$யமாகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (பரஹிம்ஸாப்ராயம்) இத்யாதி$_3$.

(1) பூர்வயோஜனையில் அங்க$_3$ாங்கி$_3$ப$_4$ாவம் {லாக்ஷணிகப்ரயோக$_3$த்துக்கு நிமித்தமான} ஶக்ய-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்,

(2) இந்த யோஜனையில் ஸாத்$_3$ருஶ்யம் {தாத்$_3$ருஶப்ரயோக$_3$நிமித்தமான} ஶக்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் என்று கண்டு கொள்வது. (ஹிம்ஸாப்ராயம்) என்றது ஹிம்ஸாஸத்$_3$ருஶம் என்றபடி. "ப்ராயோ வயோ ம்ருத்யுதுல்யப$_3$ாஹுல்யாநஶநேஷு நா" என்னக்கடவதிறே. ஶக்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$பூ$_4$தஸாத்$_3$ருஶ்யத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (அத்யந்தநிக்ருஷ்ட) இத்யாதி$_3$நா. (அத்யந்தநிக்ருஷ்ட)த்வம் பூர்வோக்தரீத்யா அத்யந்தாநுபாதே$_3$யத்வம்.

(1) ஹிம்ஸாமாத்ரத்திலே அநுபாதே$_3$யத்வமும்,

(2) பரத்வவிஶேஷிதஹிம்ஸையிலே {மஹத்த்வவிஶேஷிதபாதகத்திற்போலே} அத்யந்தாநு-பாதே$_3$யத்வமும் உண்டிறே. (இவ்வாகாரத்தையிட்டு) என்றது இது ஶக்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாக என்றபடி.

I. ஸாத்$_3$ருஶ்யம் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்வேந விவக்ஷிதமாணுல் லக்ஷணையாகிறது,

II. ஸாத்$_3$ருஶ்யத்வேந ஶக்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாணுல் கௌ$_3$ணியாகிறது. அதில், ஸாத்$_3$ருஶ்யம், ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்வேநவே ஶக்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாக விவக்ஷிதமாகையாலே, லக்ஷணுபேக்ஷயா கௌ$_3$ணி ஜக$_4$ந்யையாயிருக்க, லக்ஷணுயுக்தயோஜனையை முன்னே அருளிச்செய்து, தது$_3$பமர்த்தே$_3$ந, கௌ$_3$ணியுக்தயோஜனையை உத்தரத்ர அருளிசெய்கிறது அநுசிதம் என்னும் ஶங்கை நிரஸ்தை. கௌ$_3$ணியாணுலும் (1) (பர)ஶப்$_3$த$_3$முக்$_2$யார்த்த$_2$ாநுக்$_3$ரஹத்தாலும், (2) விருபநிர்த்தே$_3$ஶ-ஸாப$_2$ல்யத்தாலும், பூர்வயோஜநாபேக்ஷயா இந்த யோஜனை கு$_3$ணுதி$_4$கையிறே என்று கண்டு கொள்வது. வஸ்துதஸ்து :- (ஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$ம் க$_4$டாதி$_3$(1) ஶப்$_3$த$_3$ம்போலே நியதப்ரவ்ருத்தி-நிமித்திகமன்று. கிந்து (1) து$_3$:க$_2$ாநிஷ்டக$_4$டிதப்ரவ்ருத்திநிமித்திகமாகையாலும், (2) து$_3$:க$_2$ாநிஷ்டங்கள் தத்தத$_3$தி$_4$காரிபே$_4$தே$_3$ந பி$_4$ந்நபி$_4$ந்நங்களாகையாலும், (3) முமுக்ஷுவுக்கு ரக்ஷணமாயிருப்பது பு$_3$பு$_4$க்ஷுவுக்கு ஹிம்ஸையாய், பு$_3$பு$_4$க்ஷுவுக்கு ரக்ஷணமாயிருப்பது முமுக்ஷுவுக்கு ஹிம்ஸையாய், இப்படி அநியதவிஷயமாகையாலும், இப்படி விஶேஷஜ்ஞாபேக்ஷயா காம்யகர்மம் உ.த$_3$ர்க்கத்தில் ப$_3$லவத$_3$நிஷ்ட$_2$ாநுப$_3$ந்தி$_4$யாய், இப்போது து$_3$:க$_2$ஜநகமுமாயிருக்கையாலே (ஹிம்ஸா) ஶப்$_3$த$_3$முக்$_2$யார்த்த$_2$மாகிறதாகையாலே, லக்ஷணுதி$_3$ப்ரஸங்க$_3$மேயில்லையென்று நிர்வாஹாந்தரா-

அத்யந்தநிக்ருஷ்டமாயிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தையிட்டு அதுதன்னை பரஹிம்ஸையென்று

பி4ப்ராயேண த்3ருஷ்டாந்தோபாத3ாநம் பண்ணுகிறுர் (ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமுமாய்) இத்யாதி3நா.

த3ார்ஷ்டாந்திகம் (இதுவும்) இத்யாதி3. அதாவது, காம்யகர்மமும் அதி4காரிவிஶேஷத்தைப்பற்ற (ஹிம்ஸா)ஶப்3த3முக்2யார்த்த2மாகையாலே பரஹிம்ஸையென்னலாம் என்றபடி. ஸம்ப்ரதிபத்த்யர்த்த2ம்

---

129. உபாயாந்தரங்கள் பாதகங்கள் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் (அத2) இத்யாதி3யாலே. (சொல்லிற்றிறே) என்று ப4ாரதகத2ாப்ரஸித்3தி4. ப4ாரதத்தில், த4ர்மதே3வதை-யான யமன், தன்னுடைய புத்ரன் க்ருஷ்ணன் அண்டையிலேயிருக்கச்செய்தேயும், அவனே தஞ்சம் என்கிற விஶ்வாஸமின்றிக்கே, அடுத்தடுத்து யாக3ம் பண்ணுகிறபடியைக் கண்டு அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும் என்று தான் ஒரு சண்ட3ாளவேஷத்தோடே அந்த யாக3மத்4யத்திலே அத்யந்தம் பசியோடே விடாய்தோற்ற வந்து, த4ர்மபுத்ரனை இத்தனை சோறுவேணும் என்று கேட்க, அப்போது ப்3ராஹ்மணர் பு4ஜிப்பதுக்கு முன்னே அவனுக்கு இடப்போகாமையாலும், இடாவிடில், அவன்பிழையான் என்று தோற்றுகையாலும், 'யாக3த்தில் ப்ரவர்த்திக்க பாதக-மாய்த் தலைக்கட்டிற்றே? என்செய்வோம்' என்று அவன் நடுங்க, அப்போது சரமஶ்லோகார்த்-த2த்தை "அத2 பாதக" இத்யாதி3யால் உபதே3ஶித்ததிறே. "அத2 பாதகபீ4தஸ்த்வம் ஸர்வப4ாவேந ப4ாரத ! விமுக்தாந்யஸமாரம்பே4ா நாராயணபரோ ப4வ" என்று இந்த ஶ்லோகம் சரம-ஶ்லோகபூர்வார்த்த4விவரணம். (அத2) என்றது யதி3 என்றபடி. (பாதகபீ4த:) என்றது ஸ்வரூப-விருத்3த4ங்களான உபாயாந்தரங்களில் ப4யமுடையவனைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் அதி4காரி-ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. கேட்பதற்குமுன் அஞ்சுமவனும், பின் அஞ்சாதவமவனுமிறே இஶ்ஶ்லோகார்த்த2ஶ்ரவணத்துக்கதி4காரி. யதி3 என்று அவனுடைய தௌர்லப்4யம் சொல்லு-கிறது. (ஸர்வப4ாவேந) என்கிறவிது, (பாதகபீ4த:) என்கிறவிடத்திலும், (விமுக்தாந்யஸமாரம்ப4:) என்கிறவிடத்திலும் (நாராயணபர:) என்கிறவிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது.

I. ஸர்வப4ாவேந பாதகபீ4தனுகையாவது, து3ர்ஜ்ஞேயத்வ-ஜ்ஞாநத்தாலும், து3ரநுஷ்டே2ய-த்வஜ்ஞாநத்தாலும், ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வஜ்ஞாநத்தாலும் உபாயாந்தரங்களிலே ப4யத்தை-யுடையனுகை. (பாதக)ஶப்3த3ம் உபாயாந்தரத்தைக் காட்டுமோ என்னில்;

(1) இஶ்ஶ்லோகார்த்த2ஶ்ரவணாதி4காரியாக ஸம்பே3ாதி4தனை த4ர்மபுத்ரன், குடிப்பிறப்பாலும், ஸ்வப்ரக்ருதியாலும் த4ர்மஶீலனுயிருக்கையாலும்,

(2) யாக3மே ப்ரஸக்தமாயிருக்கையாலும்,

(3) ப்3ரஹ்மஹத்த்யாதி3பாதகங்கள் அப்ரஸக்தங்களாகையாலும்,

(4) (விமுக்தாந்யஸமாரம்ப4:) என்று ப4க3வத3ந்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் விடச்சொல்லு-கையாலும்,

(5) "ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிற ஶ்லோகவிவரணத்தில் த4ர்மங்களையே த்யாஜ்யங்களாகச் சொல்லுகையாலும்,

(6) "ஶரீரே ச க3தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்" என்று அளவுடையார்க்கு ஸாத4நாந்த-ரங்கள் ப4யஜநகங்களாகக் காண்கையாலும், இங்கும் ப4யமூலமான (பாதக)ஶப்3த3ார்த்த2ம் ஸாத4நாந்தரங்களாகக் கடவது.

II. "ஸர்வப4ாவேந விமுக்தாந்வயஸமாரம்ப4:" என்றது,

(அந்ய)ஶப்3த3ம் ப4க3வத3ந்யபரமாய், (ஸமாரம்ப4)ஶப்3த3ம் ஸர்வாரம்ப4ங்களைச் சொல்லுகிற-தாய், ஆக இரண்டாலும் "ஸர்வத4ர்மாந்" என்கிறவிடத்திலே ஸப3ஹுவசநமான 'த4ர்ம' ஶப்3த3ார்த்த2த்தைச்சொல்லுகிறதாய், மேலும் 'முச்ல்'த4ாது, 'த்யஜ'த4ாத்வர்த்த2த்தைச் சொல்லு-கிறதாய், (ஸர்வப4ாவேந) என்கிறது 'ஸர்வ'ஶப்3த3ார்த்த2த்தைச்சொல்லுகிறதாய், நித்யத்வ-நைமித்திகத்வங்களாகிற ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பாதகாதி3களை விடுமாப்போலே, ருசிவாஸனைக-ளோடும், லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவலிடாதபடி விடப்பட்ட ஸித்3தே4ாபாயவ்யதிரிக்தங்களான கர்மஜ்ஞாநப4க்தியோக3ாதி3பே4த3த்தாலே பலவகைப்பட்ட த4ர்மாரம்ப4ங்களையுடையனுய் என்றபடி.

மீட்கைக்காக. இந்த 'ஹிம்ஸா'ஶப்$_3$த$_3$ம் அபி$_4$சாரகர்மவாசகமென்னவொண்ணுது, தந்நிவர்த்தகம் ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ஸாத$_4$நவிதி$_4$யேயாகையாலும் ஏதத்$_3$விதி$_4$யல்லாமையாலும். ஆனாலும் து$_3$:க$_2$ஸாத$_4$ந–மன்றியே ஸுக$_2$ஸாத$_4$நமான இவற்றை பரஹிம்ஸையென்னலாமோ என்னவேண்டா, "ஸர்வது$_3$:க$_2$மயம் க$_3$தே" என்று ப்ராக்ருதபே$_4$ாக$_3$மடங்க உள்ளபடி நிரூபித்தால் து$_3$:க$_2$ப்ராயமாகையாலே, தத்ஸாத$_4$நமடங்க ஹிம்ஸையாமென்றே முமுக்ஷுக்களுக்குத் தோற்றுகையால், ப$_4$க$_3$வத்பாரதந்த்ர்யத்தின் மிடத்தையுருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யப்$_4$ரமகாரணமான ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்தியை, ஸ்வரூபஜ்ஞர் பரஹிம்ஸையென்றே–யிறே நினைத்திருப்பது. (129)

அருளிச்செய்தாராகவுமாம். ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கவிஷயமுமாயிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை, ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயமென்றவோபாதி, இதுவுமதி$_4$காரிவிஶேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. "அத$_2$ பாதகபீ$_4$தஸ்த்வம்" என்று – உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே த$_4$ர்மதே$_3$வதையும். பு$_3$பு$_4$க்ஷுவுக்குகுபாதே$_3$யமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு

த்$_3$ருஷ்டாந்தாந்தரம் (அத$_2$) இத்யாதி$_3$. அடுத்து அடுத்து ராஜஸூயாதி$_3$களைப் பண்ணுமவனுக்கு, வேறு பாதகம் இல்லாமையாலே "க$_3$தௌசாபி வர்த்ததே மே மஹத்$_3$ப$_4$யம்" என்கிறபடியே ப$_4$யஜநக–மாக உபாயாந்தரமே அத்யந்தபாரதந்த்ர்யலக்ஷணஸ்வரூபஹாநிரூப–அநிஷ்டாவஹத்வேந (பாப) ஶப்$_3$த$_3$முக்$_2$யார்த்த$_2$மாகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாயாந்தரத்தை) இத்யாதி$_3$நா. ஆப்தவக்த்ருகத்வஸூசநார்த்த$_2$ம் (த$_4$ர்மதே$_3$வதையும்) இதி. ஸ்பஷ்டத்$_3$ருஷ்டாந்தாந்தரம் (பு$_3$பு$_4$க்ஷுவுக்கு) இத்யாதி$_3$. (பு$_3$பு$_4$க்ஷு) = ஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$ப$_2$லேச்சு$_2$. (முமுக்ஷு) = மோக்ஷேச்சு. (1) 'அநிஷ்டப$_2$லதயா உப$_4$யோரபி 'பாப'ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$தே$_4$யத்வம்' என்கிற ப$_4$ாஷ்யத்தையும், (2) 'அநிஷ்ட–ப$_2$லதயா இதி ப்ரவ்ருத்திநிமித்தஸூசநம் அலௌகிகத்வே ஸதி அநிஷ்டப$_2$லாஸாதாரணகாரணத்வம் பாபத்வம் இதி ப$_4$ாவ:' என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகையையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (முமுக்ஷுவுக்கு 'பாப'ஶப்தவாச்யமாகாநின்றதிறே) என்று. பூர்வபூர்வத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரம் மூலம் என்று தோற்றுகைக்காக (1) ஸ்வப்ரப$_3$ந்த$_4$ஸ்த$_2$ (2) ஆர்ஷப்ரப$_3$ந்த$_4$ஸ்த$_2$ (3) ஶ்ருதிஸ்த$_2$–

III. "ஸர்வப$_4$ாவேந நாராயணபர:" என்றது, 'ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவத$_4$ாரணம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே, (ஸர்வப$_4$ாவேந நாராயண)மாத்ர(பர:) என்றாய், (நாராயண)ஶப்$_3$த$_3$ம் 'மாம்' என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தைச் சொல்லுகிறதாய், 'மாத்ர'ஶப்$_3$த$_3$ம் 'ஏக'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தைச்சொல்லு–கிறதாய், (பர)ஶப்$_3$த$_3$ம் 'வ்ரஜ'த$_4$ாத்வர்த்த$_2$மான அத்$_4$யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறதாய், (ஸர்வ–ப$_4$ாவேந) என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம் "ஸர்வார்த்த$_2$மநா யஶ்ஶரணம் ஶரண்யம்" என்றும், "மாதா பிதா ப்$_4$ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்$_3$க$_3$திர்நாராயண:" என்றும், "வாஸுதே$_3$வஸ்ஸர்வம்" என்றும் "எல்லாம் கண்ணன்" என்றும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய ஸர்வப்ரகாரங்களையும் சொல்லுகிறதாய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாராயணைகபரனாக என்றபடி. (ப$_4$வ) என்றது 'வ்ரஜ' என்கிற பத$_3$த்தில் வித்$_4$யர்த்த$_2$ம். வாராய் த$_4$ர்மபுத்ரனே! நீ, து$_3$ர்ஜ்ஞேயங்களாயும், து$_3$ஶ்ஶகங்களாயும், ஸ்வரூப–விருத்$_3$த$_4$ங்களாயும் இருக்கிற ஸாத$_4$நாந்தரங்களில் ப$_4$யத்தையுடையனாகில், நித்யத்வநைமித்–திகத்வாதி$_3$ஸர்வாகாரத்தாலும் ருசிவாஸனைகளோடு, லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவலிடாதபடி விடப்பட்ட ப$_4$க$_3$வத்$_3$வ்யதிரிக்தகர்மயோக$_3$ாதி$_3$ஸமஸ்தஸாத$_4$நாந்தரங்களையுடையனாய், ப்ராப்யத்வப்ராபகத்வாதி$_3$ஸர்வாகாரத்தாலும் எம்பெருமானையே அத்$_4$யவஸித்திரு என்று ஶ்லோகதாத்பர்யம். இஶ்ஶ்லோகம் மஹாப$_4$ாரதத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணுத$_4$ர்மத்திலே; ஶ்யேநமென்று ரூட்$_4$யா அபி$_4$சாரகர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. (129)

[பரஹிம்ஸை] என்றதுக்கு முந்தின யோஜனை, ஶ்யேநவிதி$_4$க்கு பரமான, அதாவது (மேல் காம்யகர்மத்தைச்சொல்லுகிறது) என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனை, (விஶேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயம்) என்று விஶேஷஜ்ஞர் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே என்றபடி. (129)

1 3 0 . இப்படி விதே$_4$யமான இத்தை மீண்டும் நிஷேதி$_4$க்கிறதென் என்ன அருளிச்செய்கிருர் மேல், [இதுதான்] இத்யாதி$_3$யால்.

1 3 0. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே விதி$_4$நிஷேத$_4$ங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

'பாப'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமாகாநின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றுலும் – இவ்விடத்தில் காம்யகர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படிதான் யோஜிக்கிறது உபாஸநவிதி$_4$க்கு நிவர்த்யம் காம்யகர்மமாக இவர்தாமே பரந்தரஹஸ்யத்திலே அருளிச்செய்கையாலே. (129)

1 3 0 . ஆனுலிப்படி விதி$_4$த்தத்தைப் பின்னை நிஷேதி$_4$க்கிறதென்? என்ன அருளிச்செய்கிருர், [இதுதான்] என்றுதுடங்கி. [இதுதான்] என்கிறது – கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. [பூர்வ-

---

ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களை உத$_3$ாஹரித்தது. காம்யகர்மத்திலே (பரஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$த்தினுடைய வ்ருத்த்யுபபாத$_3$ந-நிக$_3$மநம் (ஆக) இத்யாதி$_3$. (எல்லாவற்றுலும்) என்றது (1) லக்ஷண (2) கௌ$_3$ணீ (3) முக்$_2$ய - வ்ருத்திகளாலே என்றபடி. ப்ரத$_2$மயோஜனையிலே (வா.1 3 0) [பூர்வவிஹிதஹிம்ஸா]ஶப்$_3$தி$_3$த-ஶ்யேநவிதி$_4$க$_3$தபூர்வத்வப்ரதியோகி$_3$-உத்தரத்வலிங்க$_3$த்தாலே (பரஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$ம் காம்யகர்ம-பரமானுலும், (1) கௌ$_3$ணீ (2) முக்$_2$ய வ்ருத்தியோஜனைகளிலே தாத்$_3$ருஶவ்ருத்திகளாலே (பரஹிம்ஸா) ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு காம்யகர்மபே$_3$ாத$_4$நஸாமர்த்$_2$யம் இருந்தாலும் இங்கு விஶிஷ்ய தத்தாத்பர்யக்$_3$ராஹகம் ஆவஶ்யகம். 'தாத்பர்யானுபபத்தி: லக்ஷணபீ$_3$ஜம்; அபி$_4$த$_4$ாயா: ப்ரகரணுதி$_3$நியாம்யத்வம்' என்றிறே ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (இப்படித்தான் யோஜிக்கிறது) இத்யாதி$_3$. காம்யகர்மத்துக்கு விஶிஷ்ய ஸமாநகர்த்ருகப்ரப$_3$ந்த$_4$ாந்தரத்திலே கண்டோ$_2$ாக்தமாந-உபாஸந-விதி$_4$நிவர்த்த்யத்வம் இங்கு சொல்லுகையாலே அதுவே தாத்பர்யக்$_3$ராஹகம் என்று கருத்து. (129)

1 3 0. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (ஆனுல்) இத்யாதி$_3$. [இதுதான்] என்கிற 'ஏதத்'ஶப்$_3$த$_3$ம், ப்ரத$_4$ாநத்வாத் உபாஸநபராமர்ஶி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் [இதுதான்] இத்யாதி$_3$. பூர்வப்ரக்ருதத்வம் [பரஹிம்ஸா]ஶப்$_3$தி$_3$த காம்யவிதி$_4$க்கும் இருந்தாலும் ப்ராத$_4$ாந்யம் உபாஸந-விதி$_4$க்கு விஶேஷம் என்று கருத்து. [இதுதான்] என்கிறது இதுக்குத்தான் என்றபடி. [ஹிம்ஸை போலே] என்றது ஹிம்ஸைக்குப்போலே என்றபடி. (ஶ்யேந) இத்யாதி$_3$:- அபி$_4$சரந் = வைரிவத$_4$-காமனுனவன். ஶ்யேநேந = ஶ்யேநநாமகயாக$_3$த்தாலே. யஜேத = ஸ்வேஷ்டத்தை ஸாதி$_4$த்துக் கொள்ளக்கடவன் என்று ஶ்ருதிக்கு அர்த்த$_2$ம். காம்யகர்மவித்$_4$யபேக்ஷிதஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸ-ப்ரயோஜகதயா, காம்யவிதி$_4$க்கு முன்னே அபி$_4$சாரவிதி$_4$க்கு ஸ்வார்த்த$_2$விஷயகப்ரமிதிஜநகத்வம் அர்த்த$_2$-க்ரம-ந்யாய-ஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரத$_2$மத்திலே விதி$_4$க்கப்பட்ட) இத்யாதி$_3$நா. அபி$_4$சார: ப்ரயோஜநம் அஸ்ய ஆபி$_4$சாரம். "தத$_3$ஸ்ய", "ப்ரயோஜநம்" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே ப்ரயோஜநார்த்த$_2$த்திலே 'அண்'ப்ரத்யயம். {"தத$_3$ஸ்ய" இத்யேதத், "ஸமயம் தத$_3$ஸ்ய ப்ராப்தம்" இத்யதோநுவர்த்ததே. ஸூத்ரம் து "ப்ரயோஜநம்" இத்யேவ.} இது ஶ்ருதிஸ்த$_2$மான ப$_2$லார்த்த$_2$கஶப்த்ராதே$_3$ஶாஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம். "அயுக்த: ப்ராக்ருதஸ்ஸ்தப்$_3$த$_4$ம் ஶடோ$_2$ா நைக்ருதிகோऽலஸ:। விஷாதீ$_3$ தீ$_3$ர்க்க$_4$ஸூத்ரீ ச கர்த்தா தாமஸ உச்யதே' (கீ$_3$.1 8 -2 6) என்கிறவிடத்திலே

---

1 3 0. காரீரியாவது "ஶுஷ்யத்ருஸ்ய {?ஶுஷ்யத்ஸஸ்ய}ஸஞ்ஜீவநகாம: காரீர்யா யஜேத" என்று வர்ஷார்த்த$_2$மாக விதி$_4$க்கப்பட்ட காம்யகர்மங்கள். (130)

பரஹிம்ஸாநிவர்த்தகத்வேந விஹிதமான இதுதான், நாஸ்திகரான தம:ப்ரசுரரைப் பற்ற விதி$_4$க்கப்பட்டு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமுடைய ரஜ:ப்ரசுரரான ஆஸ்திகரைப்பற்ற நிஷேதி$_4$க்கப்படுகிற பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை-யாகிற அபி$_4$சாரகர்மம்போலே, அந்யஶேஷத்வமற்ற ஆத்மாக்களைப்பற்ற "நிதி$_4$த்$_4$யாஸிதவ்ய:" என்று விதி$_4$க்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்த பரமஸாத்விகரைப்பற்ற "பரித்யஜ்ய" என்று இந்த உபாஸநம் நிஷேதி$_4$க்கவும் படத்தட்டில்லை. (130)

விஹிதஹிம்ஸை]யாவது – "ஶ்யேநேநாபி$_4$சரந் யஜேத" என்று ப்ரத$_2$மத்திலே விதி$_4$க்கப்பட்ட அபி$_4$சாரகர்மம், அது தம:ப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதி$_4$க்கப்பட்டு, ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி$_3$காம்யகர்மங்களிலே இழிகைக்கு யோக்$_3$யரான ரஜ:ப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதி$_4$க்கப் படுகிறப்போலே, இவ்வுபாஸநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ப$_4$க$_3$வச்-சே$_2$ஷத்வத்திலே ஊன்றுவிக்கைக்கு யோக்$_3$யரான ஸத்த்வப்ரசுரரைப்பற்ற விதி$_4$க்கப்பட்டு,

'தீ$_3$ர்க்க$_4$ஸூத்ரீ, அபிசாராதி$_3$ கர்ம குர்வந் பரேஷு தீ$_3$ர்க்க$_4$காலவர்த்யநர்த்த$_2$பர்யாலோசநஶீல: ஏவம்பூ$_4$தோ ய: கர்த்தா ஸ தாமஸ:' என்கிற ப$_4$ாஷ்யத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (தம:ப்ரசுரராய்) இத்யாதி$_3$. ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸஶூந்யர்க்கு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸோத்பாத$_3$நத்திலே முக்$_2$யதாத்பர்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்திலே அருளிச்செய்கிறுர் (நாஸ்திகராய்) இத்யாதி$_3$. 'மாதாபித்ருஸஹஸ்ரேப்$_4$யோபி வத்ஸலதரதயா ஆத்மோஜ்ஜீவநே ப்ரவ்ருத்தா வேத$_3$ா:' என்கையாலே இது லப்$_3$த$_3$ம்.

(ஆஸ்திகராய்) இத்யாதி$_3$. அபி$_4$சாரவிதி$_4$யாலே லப்$_3$த$_4$மான ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸஶாலிகளாய் என்றபடி. (காரீரி)யாவது "வ்ருஷ்டிகாம: காரீர்யா யஜேத" என்று வ்ருஷ்ட்யர்த்த$_2$மாக விதி$_4$க்கப்பட்ட காரீரிநாமக-இஷ்டி. (1) இது ஐஹிகப$_2$லஸாத$_4$நமாகையாலே, நியதாமுஷ்மிகஸ்வர்க்க$_3$ஸாத$_4$ந-விஶ்வஜிதாதி$_3$ஸங்க்$_3$ரஹார்த்த$_2$ம் (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம். (2) காரீரியும், அபி$_4$சாரவிதி$_4$போலே ஐஹிகப$_2$ல-மாகையாலே ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸப்ரயோஜகஶ்யேநயாக$_3$த்தோடு ஏகராஶியாக எடுக்க யோக்$_3$யமாஞலும் ராஜஸகர்த்ருத்வாபாத$_3$கத்வஸாம்யத்தாலே ராஶ்யந்தர்ப$_4$ாவவிவக்ஷை என்று கண்டுகொள்வது. "ராகீ$_3$ கர்மப$_2$லப்ரேப்ஸு: லுப்$_3$தே$_4$ா ஹிம்ஸாத்மகோऽஶுசி: । ஹர்ஷஶோகாந்வித: கர்த்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தித:" (கீ$_3$.18-27) என்கிறவிடத்திலே 'கர்மப$_2$லப்ரேப்ஸு: = கர்மப$_2$லார்த்தீ$_2$' என்கிற ப$_4$ாஷ்யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ரஜ:ப்ரசுரரை) இதி.

(1) "கே$_3$ாவதே$_4$ா யாஜ்யஸம்யாஜ்யம்" இத்யுபக்ரம்ய, "ஹிம்ஸ்ரௌஷத$_4$ஸ்த்யுபஜீவோऽபி$_4$சாரோ மூலகர்ம ச ... நாஸ்திக்யம் சோபபாதகம்" (மநுஸ்ம்ருதி 11-59) என்கிற மநுஸ்ம்ருதியையும், (2) "அந்ருதவசநம்" இத்யுபக்ரம்ய, "த்ருணகு$_3$ல்மவல்லீலதௌஷத$_4$ாதீ$_3$நாம் ஹிம்ஸயா ஜீவநம் அபி$_4$சாரோ மூலகர்மஸு ச ப்ரவ்ருத்தி:" என்று சொல்லிக்கொண்டுபோந்து, "இத்யுபபாதகாநி" என்கிற ப்$_3$ருஹத்$_3$விஷ்ணுஸ்ம்ருதியையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (நிஷேதி$_4$க்கப்படுகிறப் போலே) இதி. "முக்தஸங்கோ$_3$ாऽநஹம்வாதீ$_3$ த்$_4$ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித: । ஸித்$_3$த்$_4$யஸித்$_3$த்$_4$யோர்-நிர்விகார: கர்த்தா ஸாத்விக உச்யதே" (கீ$_3$.18-26) என்கிறவிடத்திலே 'முக்தஸங்க$_3$: = ப$_2$லஸங்க$_3$ரஹித:, அநஹம்வாதீ$_3$ = கர்த்ருத்வாபி$_4$மாநரஹித:' என்கிற ப$_4$ாஷ்யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்திபூர்வகமாக) இத்யாதி$_3$. வக்ஷ்யமாண-பரமஸத்வநிஷ்ட$_2$வ்யதிரிக்தாதி$_4$காரித்ரயத்திலும் ப்ரத்யேகம் கு$_3$ணத்ரயாந்வயம் நியதமாகையாலே, அதி$_4$காரிவிப$_4$ாக$_3$ம் அநுபபந்நம் என்கிற ஶங்காபரிஹாரார்த்த$_2$ம் ஸர்வத்ர (ப்ரசுர)பத$_3$ம் என்று கண்டுகொள்வது. (பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து) என்றது அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்ய-நர்ஹத்வாத்$_4$யவஸாயம் பிறந்து என்றபடி. (ப$_4$க$_3$வதே$_3$கோபாயத்வத்திலே) என்றது ஸ்வீகாராத்$_3$ய-

131. நிஷேத்4யங்களான இவற்றை ஏதுக்காக விதி4த்ததென்ன அருளிச்செய்கிறார்மேல், [அத்தை] இத்யாதி3யால்.

131. அத்தை ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக விதி4த்தது; இத்தை ஸ்வரூப-விஶ்வாஸத்துக்காக விதி4த்தது.

க்ரூரகர்மமமான அந்த அபி4சாரகர்மத்தை, ஶாஸ்த்ரமில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு, ஶாஸ்த்ர-விஶ்வாஸம் உண்டாகைக்காக விதி4த்தது; அஹங்காரக3ர்ப்ப4மான இந்த ப4க்த்யுபாயத்தை, அந்யஶேஷ-

பாரதந்த்ர்யஜ்ஞானம் பிறந்து ப4க3வதே3கோபாயத்வத்திலே ஊன்றுகைக்கு யோக்3யரான பரம-ஸத்த்வநிஷ்ட2ரைப்பற்ற நிஷேதி4க்கப்படவும் குறையில்லை. (130)

131. இப்படி நிஷேதி4க்கப்படுமவையான இவைதன்னை அடியிலேயெதுக்காக விதி4த்ததென்ன

வ்ருத்தியாய், ப4க3வத்3வ்ருத்தியான நிரபேக்ஷஸாத4நத்வத்திலே என்றபடி. (பரம) இத்யாதி3:- ஜந்மாந்தரஸூக்ருதத்தாலும், இஜ்ஜந்மத்தில் அநபி4ஸம்ஹிதப2லகர்மாநுஷ்ட2ாநத்தாலும், அன்றிக்கே, கேவலப4க3வத்கடாக்ஷத்தாலுண்டாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸூகள் மாத்ரயாபி கலசாதேயிருக்கிற விலக்ஷண-ஸத்த்வவாந்களைப்பற்ற என்றபடி. "ஸர்வத4ர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய", "விமுக்தாந்யஸமாரம்ப4:", "த்யஜ த4ர்மம் அத4ர்மம் ச", "ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" இத்யாதி3களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நிஷேதி4க்கப்படவும்) இத்யாதி3. அத்4யாஹ்ருதஷஷ்டீ2ப2லிதம் (விதி4க்கப்பட்ட) இத்யாதி3கம். இப்படி அதி4காரிபே4தே3ந விதி4நிஷேத4ங்களுக்கு விரோத4ம் இல்லாமையாலே, விதி4நிஷேத4ங்கள் ஸப்ரயோஜநங்கள் என்று கருத்து. (130)

131. இப்படி விஹிதத்தினுடைய நிஷேத4த்துக்கு ப்ரயோஜநம் சொன்னார்; இனி நிஷேத்4யங்களான இவற்றினுடைய விதி4க்கு தாத்பர்யவிஷயகமுக்2யப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறார் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தஜ்ஜிஜ்ஞாஸூப்ரஶ்நரூபேண உத்தரக்3ரந்த2ாவதாரிகை (இப்படி நிஷேதி4க்கப்படுமவையான) இத்யாதி3. (இவைதன்னை) என்றது, ஶ்யேந-உபாஸநங்களை என்றபடி. "ப்ரக்ஷாலநாத்3தி4 பங்கஸ்ய தூ3ராத் அஸ்பர்ஶநம் வரம்" என்கிற இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (எதுக்காக) இதி. மாதாபித்ருஸஹஸ்ரங்களைக் காட்டிலும் வத்ஸலதரமாகையாலே ஶாஸ்த்ரம், தத்தத3தி4காரிகளை விடமாட்டாத வாத்ஸல்யத்தாலே தத்தத3தி4காரிகளுடைய தத்தத்புருஷார்த்த2ஸித்3தி4யையும், தந்முகே2ந ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸாதி3ப்ரணாட்3யா பரமபுருஷார்த்த2பர்யவஸாநத்தையும் அபி4ஸந்தி4த்து, உத்தரோத்தராதி4காரத்தைப்பற்ற நிஷேத்ஸ்யமாநமான இவற்றை பூர்வபூர்வாதி4காரத்தைப்பற்ற விதி4த்தது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே உத்தரக்3ரந்த2ம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) இத்யாதி3நா. (ஶட2சித்த) இத்யாதி3. இது ஸ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவத்திலே. "ஶடே2ா நைக்ருதிகோऽலஸ:" என்கிறவிடத்திலே ஶட2: = அபி4சாரகர்மருசி: என்று ப4ாஷ்யம் {கீ.18-28ன் வ்யாக்2யாந-ப4ாஷ்யம்}.

அதில், அபி4சாரகர்மருசியையுடையவன், இரண்டுபடிப்பட்டிருப்பன் :-

I. (1) ப்ரகாராந்தரேண ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் பிறந்தவனாய், (2) தமோகு3ணோத்3ரேகத்தாலே ஶத்ருவத4காமனாய், தது3பாயமான ஶ்யேநயாக3த்திலே இச்சை2யுடையவனும்,

II. அங்ஙனன்றிக்கே (1) ஶாஸ்த்ரத்திலே அப்ராமாண்யஸம்ப4ாவநாயுக்தனாய், (2) (a) தத்பரீக்ஷார்த்த2-மாகவும், (b) ஶத்ருவத4ார்த்த2மாகவும் ஶ்யேநயாக3த்திலே இச்சை2யுடையவனும்.

இப்படி இரண்டுபடியிலே இங்கு "ஶாஸ்த்ரவஶாதோபாய:" (ஸ்ரீர.உ. 21) என்கிறத்தினுடைய

மென்று ப்4ரமித்த அந்யத2ாஜ்ஞாநிக்கு, ஸ்வரூபம் ப4க3வச்சே2ஷமென்று விஶ்வஸித்து ஸத்தை பெறுகைக்-காக விதி4த்தது. ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸஜநகமானவது தத்ப்ரவர்த்தகஸ்வரூபஜ்ஞாநஜநகமாக மாட்டாதாப் போலே, ஸ்வரூபவிஶ்வாஸஜநகமானவிதுவும் தத்3யாத2ாத்ம்யவிஶ்வாஸஜநகமாக மாட்டாதென்று கருத்து. அத்தை விதி4த்து மீள நிஷேதி4க்கைக்கடி ஹிம்ஸாரூபமாய்க்கொண்டு பாபஹேதுவாகையாலே; இத்தை விதி4த்து மீள நிஷேதி4க்கைக்கடி, அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே. (131)

அருளிச்செய்கிறார், [அத்தை] என்று துடங்கி. அதாவது "ஶட2சித்தஶாஸ்த்ரவஶாதோऽபாயோ-ऽபி4சாரஶ்ருதி:" என்கிறபடியே அபி4சாரகர்மத்தை விதி4த்தது ஶாஸ்த்ரத்தையில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காக; உபாஸநத்தை விதி4த்தது தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும், அந்யஶேஷபூ4தனென்றும் ப்4ரமித்துப்போந்த சேதநனுக்கு அவை இரண்டும் வந்தேறி, ப4க3வச்சே2ஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷம் என்று தன் ஸ்வரூபத்தில்

ஸமபி4வ்யாஹாரத்தாலே (II) இரண்டாம் ப்ரகாரவிஶிஷ்டன் 'ஶட'ஶப்3த3விவக்ஷிதன் என்னுமபி4-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரத்தை) இத்யாதி3. நாஸ்தி பரலோக இதி மதி: யஸ்ய, ஸ: = (நாஸ்திக:). "அஸ்தி நாஸ்தி தி3ஷ்டம்மதி:" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே 'ட2க்'ப்ரத்யயம் வந்து (நாஸ்திக)ஶப்3த3ம் நிஷ்பந்நமாகிறது. (ஶாஸ்த்ரத்தை) இல்லைசெய்கையாவது - ஶாஸ்த்ராऽப்ரா-மாண்யபு3த்3தி4. (நாஸ்திகத்வ)மாவது - தத்3தே4துகபரலோகாப4ாவபு3த்3தி4. (ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸ)மாவது ஶாஸ்த்ரப்ராமாண்யநிஶ்சயம். யத்3வா, "குஹக-ஶட2-நாஸ்திக-ப3ால-வாதேஷு" என்கிற ஆபஸ்தம்பஸூத்ரவ்யாக்2யாநத்திலே 'ஶட2: = வக்ரசித்த:, நாஸ்திக: = ப்ரேத்யப4ாவாபலாபீ'என்று சொல்லுகையாலே இங்கும் 'ஶட2'ஶப்3த3ம் வக்ரசித்3த4வாசகம். வக்ரசித்தத்வம், ஶாஸ்த்ராऽப்ரா-மாண்யபு3த்3தி4யுக்தமநஸ்கத்வம்; நாஸ்திகத்வம், தந்மூலகபரலோகாऽப4ாவபு3த்3தி4. 'ஶட2சித்த' ஶப்3த3ம், (1) ப3ஹுவ்ரீஹியாம்போது 'ஶட3'ஶப்3த3ம் வக்ரமாத்ரபரம்; (2) தத்புருஷனும்போது, யத2ாஶ்ருதார்த்த2ம். சித்தத்துக்கு ஶாஸ்த்ரவஶதையாவது தத்3வானுக்கு (तद्वान्)ஶாஸ்த்ர-வஶதையாவது விவக்ஷிதம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரத்தை) இத்யாதி3 என்றாகவுமாம். (1) ஆஸ்திகனுக்கு ஶத்ருவத4மும், அதில் (2) த4ார்மிகனுயிருக்குமவனுக்கு வேத3வைதி3கவிரோத4விநாஶமும், (3) அநந்யப்ரயோஜநனுக்கு ப4க3வத்3ப4ாக3வதவிரோதி4நிரஸந-மும் ஶ்யேநவிதிக்கு ப்ரயோஜநமாயிருந்தாலும், வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலே, ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸ-ஶூந்யர்க்கு ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸோத்பாத3நத்திலே ஶாஸ்த்ரத்துக்கு முக்2யதாத்பர்ய-மென்றுகருத்து.

(1) "ஆத்மா இதி தூபக3ச்ச2ந்தி க்3ராஹயந்தி ச" என்று உபாஸநத்திலே ஶரீரஶரீரிப4ாவம் விஷயமாகையாலும்,

(2) "ஸ்நேஹபூர்வம் அநுத்4யாநம் ப4க்தி: இத்யபி4தீ4யதே" என்று ப4க்தியிலே 'அநு'ஶப்3த3ார்த்த2மான ஶேஷத்வம் விஷயமாகையாலும்,

தாத்3ருஶ- உபாஸநவிதி4க்கு தஜ்ஜந்யமோக்ஷத்திலே தாத்பர்யம் இருக்கச்செய்தேயும், ப4க3வத3த்யந்த-அபி4மத-ஸித்3தே4ாபாயஸ்வீகார-அதி4காரபூ4த-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநோத்பாத3நத்திலே முக்2யதாத்பர்யம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபாஸநத்தை விதி4த்தது) இத்யாதி3. தே3ஹாதிரிக்த-ஆத்மஸ்வரூபநிஶ்சயம் காம்யகர்மவிதி4க்கு முக்2யதாத்பர்யவிஷயப்ரயோஜந-மாகையாலே, இங்கு 'ஸ்வரூப'ஶப்3த3ம் தே3ஹாதிரிக்த-ஆத்மஸ்வரூபமன்று, கிந்து, ப4க3வச்-சே2ஷத்வரூபஸ்வரூபநிரூபகத4ர்மபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வச்-சே2ஷத்வமே) இத்யாதி3. (நிலைநின்ற வேஷம்) என்றது, அநௌபாதி4கத்வாத் அவிநாஶியான

132. இவையிவனுக்கு விரோதி$_4$களென்னுமிடம் ஒத்திருந்ததேயென்ன, அதிலுமிது கொடிதென்கிறுர் மேல், (அது) இத்யாதி$_3$யால்.

132. அது தோல்புரையே போம், இது மர்மஸ்பர்ஶி.

விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யான அந்த அபி$_4$சாரம் து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வஸாத$_4$நங்களான சில தே$_3$ஹங்களை

விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காகவென்கை. (131)

132. இப்படி ஓரோ விஶ்வாஸத்துக்காக விதி$_4$த்து நிஷேதி$_4$த்தமை ஒத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றிநின்றுர் அபி$_4$சாரகர்மம்போலே க்ரூரமன்றேயிதுவென்ன,

---

ஆகாரம் என்றபடி. மூலத்திலே [ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்காக] என்றது, ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வவிஷயக - அநௌபாதி$_4$கத்வப்ரயுக்த-அவிநாஶித்வநிஶ்சயத்துக்காக என்றபடி என்று கருத்து. அத்ர வக்தவ்யம் ஸர்வம் பூர்வமேவ உக்தம். (131)

132. "அருந்துத$_3$ந்து மர்மஸ்ப்ருக்" என்று 'மர்மஸ்ப்ருக்'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே 'அருந்துத$_3$'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$நிர்தே$_3$ஶம் பண்ணுகையாலே,
(1) 'மர்மஸ்ப்ருக்'{ ?'அருந்துத$_3$'} ஶப்$_3$த$_3$ம், து$_3$:க$_2$ாதிஶயஜநகவாசியாய்,
(2) தத்பர்யாய'மர்மஸ்ப்ருக்'ஶப்$_3$த$_3$மும், தத்$_3$வதே$_3$வ து$_3$:க$_2$ாதிஶயஜநகவாசியாகிறது என்னுமபி$_4$-ப்ராயத்தாலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இப்படி ஓரோ) இத்யாதி$_3$. அபி$_4$சாராதி$_3$கள், ப$_2$லவிஶேஷ-மடியாகவிறே அநர்த்த$_2$ஹேதுக்களாய்த்து. இங்கு ப$_2$லம் மோக்ஷமாகையாலே, அம்முக$_2$த்தால் அநர்த்த$_2$ப்ரஸங்க$_3$மில்லை என்கிற ஸாரோக்தஶங்காநுவாத$_3$ம் (இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றி நின்றுல், அபி$_4$சாரகர்மம்போலே க்ரூரமன்றேயிது என்ன) என்றது. அதுக்கு பரிஹாரம் (அதிலும்) இத்யாதி$_3$. (க்ரூரம்) = ப$_3$லவத$_3$நிஷ்டாநுப$_3$ந்தி$_4$. இது, (மர்மஸ்பர்ஶி)ஶப்$_3$த$_3$ாபி$_4$ப்ரேதம். (தோல்புரை) = த்வக$_3$ாவரணங்களில் ஓராந்தரம். "ம்ரியதே அஸ்மிந் இதி மர்ம" என்று யாதொரு ப்ரதே$_3$ஶத்திலே ஸ்பர்ஶித்தமாத்ரத்தால் ஶரீரிக்கு மரணம் உண்டாம், தாத்$_3$ருஶாந்த:ப்ரதே$_3$ஶம் மர்மம். கண்டகம் (தோல்புரையேபோ)மது. க்ஷுரம் (மர்மஸ்பர்ஶி)யாவது. இவற்றுல் ஸ்வல்ப-து$_3$:க$_2$மஹாது$_3$:க$_2$ஜநகங்களைச் சொல்கிறது.
(1) க்வசித்து, ஆபாதஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்வ-அந்தஸ்ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்வவிவக்ஷையாலே விஶிஷ்ட-நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷவிஷயங்களான கர்ம-ப்ரபத்திகளை (தோல்புரையேபோமது) என்றும், (மர்மஸ்பர்ஶி) என்றும் வ்யவஹரிப்பதும் உண்டு.
(2) இவ்விடத்திலே, ஸ்வல்பது$_3$:க$_2$ஜநகத்வ-மஹாது$_3$:க$_2$ஜநகத்வங்களே ஸ்வாரஸ்யஸித்$_3$த$_4$ங்கள்

---

132. (விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய்) என்றது, வர்ணாஶ்ரமாதி$_3$விஶிஷ்டவேஷத்துக்கு, ஸ்வஸஜாதீயபாபப்ரவர்த்தநஶக்தியாலேயும், ஸ்வவிஜாதீயஸத்கர்மப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கஶக்தியாலேயும் விரோதி$_4$யாய் என்றபடி.
I. கர்மங்களுக்கு, ஸ்வஸஜாதீயகர்மப்ரவர்த்தநஶக்தி என்றும், ஸ்வவிஜாதீயகர்மப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க-ஶக்தி என்றும், ஸ்வப$_2$லாத$_4$ாநஶக்தி என்றும் ஶக்தித்ரயம் உண்டிறே.
II. அன்றிக்கே லோகாபவாத$_3$ாதி$_3$ஸம்பாத$_3$நத்தாலே விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$ என்றுமாம்.
(நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய்) என்றது ப$_4$க$_3$வத$_3$திஶயாத$_4$ாயகத்வரூபஶேஷத்வவிரோதி$_4$-யாய் என்றபடி. (132)

---

132 (விஶிஷ்டவேஷம்) என்றது தே$_3$ஹவிஶிஷ்டவேஷம் என்றபடி. (132)

பரிக்$_3$ரஹிப்பித்து ஆத்மஸ்பர்ஶியாகாமல் தோல்புரையான தே$_3$ஹத்தளவிலே போய்விடும். நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷவிரோதி$_4$யான இந்த ஸ்வயத்நப்ரவ்ருத்த்யஹங்காரம் ஶேஷத்வவேஷமான ஸ்வரூபஸ்பர்ஶியாய்க் கொண்டு தந்நாஶகமாய் ப்ராப்யாநுப$_4$வமளவாகத் துடரும் மர்மஸ்பர்ஶி. (132)

அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிறார், [அது] என்றுதுடங்கி. பரஹிம்ஸாரூபமான அந்த அபி$_4$சார-கர்மம், தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநிசெயலாய் விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய், அத்தால் வரும் ப$_2$லமும் சில து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வமாத்ரமாய்க்கொண்டு மேலெழப்போகையாலே [தோல்புரையேபோம்] என்கிறது; அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மான இந்த உபாஸநம், ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவன்செயலாய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய் ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே [மர்ம-

---

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரஹிம்ஸா) இத்யாதி$_3$. ஶத்ருவத$_4$ரூபமான என்றபடி. '(1) ஶ்யேநயாகோ$_3$ வா (2) தத்ப$_2$லம் வா (ஹிம்ஸா)' என்று சோத$_3$நாலக்ஷணஸூத்ரத்திலே தாந்த்ரிகர் வ்யவஹரிக்கையாலே, "ஹிம்ஸாகர்மாபி$_4$சாரஸ்ஸ்யாத்" என்கிறவிடத்திலே (1) ஹிம்ஸைவ கர்ம (2) ஹிம்ஸாயா: கர்ம என்று விக்$_3$ரஹத்$_3$வயமும் விவக்ஷிதம். அதில் (1) ப்ரத$_2$மபக்ஷாநுரோதே$_4$ந (பரஹிம்ஸாரூபமான அபி$_4$சாரகர்மம்) என்று நிர்தே$_3$ஶித்தது என்று கண்டுகொள்வது. மரணோத்$_3$தே$_3$ஶேந அநுஷ்டீ$_2$யமாந: மரணாநுகூல: வ்யாபார: (ஹிம்ஸா); ஶ்யேநஶ்ச தத$_2$ா என்கிற தாந்த்ரிகக்$_3$ரந்த$_2$ம் இங்கே அநுஸந்தே$_4$யம். மரணோத்$_3$தே$_3$ஶேந க்ருத: அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரக: தத$_3$நுகூல: வ்யாபார: (ஹிம்ஸா); ஶ்யேநஶ்ச அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரா மரணஸாத$_4$நம்; அதோ ந ஹிம்ஸா என்கிற பக்ஷத்திலே (பரஹிம்ஸாரூபமான) என்கிற (பரஹிம்ஸா)ஶப்$_3$த$_3$ம் (1) தத்காரணத்தில் லாக்ஷணிகமாதல், (2) பரஹிம்ஸாம் ரூபயதி = நிஷ்பாத$_3$யதி என்று யௌகி$_3$கமாதல் ஆகக்கடவது. "அஜ்ஞாநம் தஸ்ய ஶரணம்" என்கிறபடியே, அஜ்ஞனுக்கு அல்பத$_3$ண்ட$_3$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தே$_3$ஹாத்மா) இத்யாதி$_3$. "விஷாதீ$_3$ தீ$_4$ர்க்க$_4$ஸூத்ரீ ச கர்த்தா தாமஸ உச்யதே" என்று தம:ப்ரசுரபுருஷகர்த்ருத்வஸாமர்த்$_2$யத்தாலே, தம:ப்ராசுர்யகார்யவிபரீதஜ்ஞாநவத்கத்ருத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று கருத்து. (விஶிஷ்டவேஷவிரோதி$_4$யாய்) என்றது தே$_3$ஹவைஶிஷ்ட்யாவச்சி$_2$ந்ந-ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$தாக-அநிஷ்டஜநகமாய் என்றபடி. அந்த அநிஷ்டத்தை விஶேஷிப்பிக்கிறார் (அத்தால் வரும்) இத்யாதி$_3$நா. (அத்தால்) = ஶ்யேநயாக$_3$த்தால். "யஸ்து இஹ வா ஏதத் அஹம் இதி, மமேத$_3$ம் இதி, பூ$_4$தத்$_3$ரோஹேண கேவலம் குடும்ப$_3$மேவ அநுதி$_3$நம் புஷ்ணாதி, ஸ: தாந் இஹ விஹாய ஸ்வயம் தத$_3$ஶுபே$_4$ந ரௌரவே நிபததி" என்கிறவித்தைக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (சில து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வ) இத்யாதி$_3$.

(மாத்ர)ஶப்$_3$த$_3$ம் வக்ஷ்யமாணஸ்வரூபநாஶவ்யவச்சே$_2$த$_3$கம். [தோல்புரையே போம்] என்கிற இத்தால் கௌ$_3$ணீலப்$_3$த$_4$ஸாத்$_3$ருஶ்யம் (மேலெழப்போகையாலே) இதி. "அதி$_4$காரபே$_3$தா$_4$யுக்தேஷு" இத்யாத்$_3$யுக்தப்ரகாரேண (1)ப்ரத$_4$ாநகர்த்ருத்வ (2)போ$_4$க்த்ருத்வ-அநுஸந்த$_4$ாநரூபஸூக்ஷ்மாஹங்காரா-தி$_4$காரகத்வத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரக$_3$ர்ப்ப$_4$மான) இத்யாதி$_3$. "விது$_3$ஷோ-ऽதிக்ரமே த$_3$ண்ட$_3$பூ$_4$யஸ்த்வம்" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஜ்ஞாநம்) இத்யாதி$_3$. 'ப்ரஜாபதிவாக்யோதி$_3$த-அபஹதபாப்மத்வாதி$_3$விஶிஷ்டஸ்வஸ்வரூபாநுஸந்த$_4$ாநம் பரவித்$_3$யாங்க$_3$ம்' என்னுமத்தை உட்கொண்டு (ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவன்செயலாய்) இதி. (நிஷ்க்ருஷ்ட-வேஷவிரோதி$_4$யாய்) என்றது தே$_3$ஹவைஶிஷ்ட்யாநவச்சி$_2$ந்ந-ஆத்மப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$காநிஷ்டஜநகமாய் என்றபடி. அந்த அநிஷ்டத்தை விஶேஷிப்பிக்கிறார் (ப$_4$க$_3$வதே$_3$க) இத்யாதி$_3$நா. ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத$_3$-அத்யந்தாபி$_4$மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வபர்யவஸித-அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$ந-

133. இதுதான் கர்மஸாத்$_4$யமாகையாலே து$_3$ஷ்கரமுமாயிருக்கும்.

133. அவ்வளவேயன்று, ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யான இதுதான் காயக்லேஶகரகர்மஸாத்$_4$யமாகையாலே, எலியெலும்பனுன இவனல் செய்து தலைக்கட்டவொண்ணுதபடி து$_3$ஷ்கரமுமாய், முகங்கொள்ள அரிதாயிருக்கும்.

ஸ்பர்ஶி] என்கிறது. (132)

133. இவ்வளவேயன்று, இதுதான் து$_3$ஷ்கரமுமென்கிறுர், [இதுதான்] இத்யாதி$_3$யாலே. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யாயிருக்கிற இவ்வுபாஸநந்தான் "யஜ்ஞேந தா$_3$நேந தபஸாऽநாஶகேந ப்$_3$ராஹ்மணு விவிதி$_3$ஷந்தி", "அவித்$_3$யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்$_3$யயாம்ருதமஶ்நுதே",

---

ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வரூப-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபாநுப்ரவிஷ்டப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிவிரஹரூபஸ்வரூபநாஶஹேதுவாகையாலே மஹாது$_3$:க$_2$ஜநகம் என்றபடி.

இத்தால் இது ஶ்யேநயாக$_3$ாதி$_3$யிலுங்காட்டில் அத்யந்த-அநர்த்த$_2$ஹேதுவாகையாலே 'அம்முக$_2$த்தால் அநர்த்த$_2$ப்ரஸங்க$_3$மில்லை' என்னும் ஶங்கை பரிஹ்ருதை என்று கண்டுகொள்வது. (132)

133. [து$_3$ஷ்கரமுமாய்] என்கிற மூலஸ்த$_2$'ச'ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் பூர்வோக்தஸ்வரூபவிரோதா$_4$தி$_3$-ஸமுச்சயம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இவ்வளவேயன்று) இத்யாதி$_3$. (இவ்வளவே) என்றது (1)ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$த்வ (2)அபாயத்வ (3)ப$_4$யஜநகத்வ (4)ஶோகஜநகத்வ (5)அஹங்காரமிஶ்ரதாஹேதுகநிஷித்$_3$த$_4$த்வ (6)அவத்$_3$யகரத்வ (7)ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வமாத்ரம் என்றபடி. 'ஸமுச்சயே 'ச'ஶப்$_3$த$_3$ஸமபி$_4$வ்யாஹ்ருதஸ்ய கிஞ்சித் அப்ராத$_4$ாந்யம் ப்ரதீயதே' என்கிற ஶாப்$_3$தி$_3$கமர்யாதை$_3$யாலே [அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று] என்று கண்டோ$_2$க்தமான அப்ரத$_4$ாநத்வம் இங்கே 'உம்'மையாலே ஸ்மாரிதம். இத்தால் இந்த அப்ராத$_4$ாந்யமே இதுக்கு சரமநிர்தே$_3$ஶஹேது என்று வ்யஞ்ஜிதம் என்று கண்டுகொள்வது.

மூலத்திலே [இதுதான்] என்கிற 'இத$_3$ம்'ஶப்$_3$த$_3$ம் (வா.132) [மர்மஸ்பர்ஶி] என்கிற வ்யவஹித-பூர்வவாக்யோக்தஸ்வரூபவிரோதி$_4$த்வவிஶிஷ்ட-உபாஸநபராமர்ஶியாகையாலே 'இவற்றுக்கு ஸமுச்சித்யதே$_3$ாஷத்வமல்லது வ்யவஸ்தி$_2$தவிகல்பேந தே$_3$ாஷத்வமில்லை என்று வ்யஞ்ஜிதம்' என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யாயிருக்கிற) இத்யாதி$_3$. [கர்ம]ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறுர் (யஜ்ஞேந) இத்யாதி$_3$நா. (யஜ்ஞ:) = ஜ்யோதிஷ்டோமாதி$_3$:, (தா$_3$நம்) = ஸத்பாத்ரேஷு வித்தவ்யயம், (தப:) = காயஶோஷணஹேதுநியம:, ஆஶ: = அஶநம், ஸ ஏவ ஆஶக:, தஸ்ய அப$_4$ாவ: (அநாஶகம்) = அநஶநம் என்றபடி. இங்கே (யஜ்ஞேந) இத்யாதி$_3$-த்ருதீயார்த்த$_2$கரணத்வத்துக்கு த$_4$ாத்வர்த்த$_2$வேத$_3$நத்திலேயோ ஸநர்த்த$_2$(सन्-अर्थ)-இச்சை$_2$யிலேயோ அந்வயம்? என்னும் ஸம்ஶயத்துக்கு 'அஸிநா ஜிக$_4$ாம்ஸதி', 'அஶ்வேந ஜிக$_3$மிஷதி' என்கிறவிடத்திற்போலே "ப்ராத$_4$ாந்யாத் ப்ரக்ருத்யர்த்த$_2$வேத$_3$நத்திலே அந்வயம்" என்கிற ந்யாயாநுக்$_3$ருஹீத-அர்த்த$_2$நிர்ணயமே நிவர்த்தகமாகையாலே தாத்$_3$ருஶ-அர்த்த$_2$க்$_3$ராஹகதயா 'ஸந்'ப்ரத்யயரஹித-ப்ரமாணத்தை உபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறுர் (அவித்$_3$யயா) இத்யாதி$_3$.

இங்கே, "அவித்$_3$யா = வித்$_3$யேதரத்$_3$விஹிதம் கர்ம" என்கிறபடியே, (அவித்$_3$யயா) = அநபி$_4$ஸம்ஹிதப$_2$லகர்மணு, (ம்ருத்யும்) = ஜ்ஞாநோத்பத்திவிரோதி$_4$ப்ராசீநம் கர்ம, (தீர்த்வா) = வ்யபோஹ்ய என்றபடி. உபாத்தஶ்ருதிவிஷயஸூத்ரத்தை உபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறுர் (ஸர்வாபேக்ஷா) இத்யாதி$_3$.

ஆக து3ஷ்கரமுமாய், மர்மஸ்பர்ஶியுமாய், நிஷித்3த4முமாய், க்ஷுத்3ரமுமாய், அஹங்காரமிஶ்ரமுமாய் ஶோகப4யஜநகமுமாய், அபாயமுமாய், ஸ்வரூபவிரோதி4யுமான ப்ராபகாந்தரங்களை, ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமென்றே விடவேணுமென்று கீழோடே ஸம்ப3ந்த4ம். (133)

"ஸர்வாபேக்ஷா ச, யஜ்ஞாதி3ஶ்ருதேரஶ்வவத்", "கஷாயப4க்தி: கர்மாணி ஜ்ஞாநம் து பரமா க3தி: । கஷாயே கர்மபி4: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே", "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி4பி4: । நாராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப4க்தி: ப்ரஜாயதே"

இங்கே 'வித்3யா' இதி விஶேஷ்யம் அத்4யாஹார்யம். ப்ரஹ்மவித்3யா யஜ்ஞாதி3நித்யநைமித்திக-ஸர்வகர்மஸாபேக்ஷா ப4வதி, குத:? (யஜ்ஞாதி3ஶ்ருதே:) = (யஜ்ஞேந தா3நேந) இத்யாதி3ஶ்ருதே:. யதா2, அஶ்வ: பரிகரப3ந்த4ாதி3ஸாபேக்ஷ:, தத்3யுக்த ஏவ க3மநாய ப்ரப4வதி, தத்3வத் என்றபடி. உபாத்தஶ்ருதிஸூத்ரோக்தகரணத்வோபயோகி3கிஞ்சித்காரப்ரத3ர்ஶகப்ரமாணோபாத3ாநம் (கஷாய-ப4க்தி:) இத்யாதி3. (கஷாய)ஶப்3த3: ராக3ாதி3வாசக:, ரஜோகு3ணோபலக்ஷக:, (கர்மாணி) = (கஷாய)ஶப்3தி3தரஜஸ்தமோநிப3ர்ஹணநிமித்தாநி, (ஜ்ஞாநம் ... பரமா க3தி:) = பரமக3த்யுபாய:. உப4யத்ர காரணே கார்யோபசார:.

உபாத்தவசநத்திலே கஷாயபாககர்மங்களுக்கு கார்யகாரணப4ாவம் ஸ்பு2டமல்லாமையாலே, தத்ஸ்பு2டத்வார்த்த2ம் ப்ரமாணாந்தரோபாத3ாநம் (கஷாயே) இத்யாதி3. (கர்மபி4: கஷாயே பக்வே தத: ஜ்நாநம் ப்ரவர்த்ததே) =ப்ரஸரதி என்றபடி. கர்மங்களுக்கு ரஜஸ்தமோநிப3ர்ஹணநிமித்தத்வம், தத்3தே4துபூ4தபாபக்ஷயத்3வாரகம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே ப்ரமாணாந்தரோபாத3ாநம் (ஜந்மாந்தர) இத்யாதி3. (தபஸ்)ஶப்3த3ம், காயஶோஷணாதி3நியமோபலக்ஷித-கர்மயோக3பரம்; (ஜ்ஞாநம்) ஆத்மாவலோகநம்; "யமாத்3யங்க3ஸமுத்3பூ4தா ஸமாதி4ஸ்ஸம்ஸ்தி2தி: பரே । ப்3ரஹ்மணி ஶ்ரீநிவாஸாக்2யே வ்யுத்தா2நபரிவர்ஜிதா" என்கிறபடியே (ஸமாதி4:) விஶத3த்4யாநவிஶேஷ:; (ப4க்தி:) ப்ரீதிரூபாபந்நஸ்ஸமாதி4:; த3ஶாபே4த3த்தாலே கார்யகாரணப4ாவவ்யபதே3ஶம். 'கஷ்டம் கர்ம' என்கிற லோகப்ரஸித்3தி4யை உட்கொண்டு தௌ3ஷ்கர்யமூலப்ரத3ர்ஶநம் (காயக்லேஶ) இத்யாதி3. யஜ்ஞாதி3கள் ஸாத்4யரூபங்களாகையாலே, இதிகர்த்தவ்யதயா அங்க3ங்கள் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே

---

133. (தபஸாऽநாஶகேந) என்கிறவிடத்தில் தபஸா, அநாஶகேந என்று பத3ச்சே2த3ம். (அநாஶகேந) என்றது அநஶநேந என்றபடி. (அவித்3யயா) = கர்மணா, (ம்ருத்யும்) = உபாஸநவிரோதி4பாபஸமூஹம். "ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி3ஶ்ருதேரஶ்வவத்" இத்யேதத் உத்தரமீமாம்ஸாயாம் த்ருதீயாத்4யாயசதுர்த்த2பாதே3. அஸ்யார்த்த2: வேத3ாந்தஸாரே ப4ாஷ்ய-காரை: அபி4ஹித:. 'ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதிஶ்ருதேரஶ்வவத் = கர்மவத்ஸு க்3ருஹஸ்தே2ஷு அக்3நிஹோத்ராதி3ஸர்வகர்மாபேக்ஷாவித்யா; ப்3ராஹ்மணா விவிதி3ஷந்தி, யஜ்ஞேந தா3நேந இத்யாதி3ஶ்ருதே:; யதா2 அஶ்வ: க3மநஸாத4நபூ4தோऽபி ஸ்வபரிகரப3ந்த4ாபேக்ஷ: க3மநே. 'ஊர்த்4வரேதஸ்ஸு சஸ்வாஶ்ரமகர்மாபேக்ஷா' இதி. புராதநமான அரும்பத3த்தில் இதுக்கர்த்த2ம் 'வித்3யையாகிற உபாஸநமானது (ஸர்வாபேக்ஷாச) = ஸர்வகர்மங்களையும் அங்க3மாக அபேக்ஷித்திருக்கும். குத:? (யஜ்ஞாதி3ஶ்ருதே:) = யஜ்ஞாதி3கர்ம்ங்களை அங்க3ங்களாக ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே; (அஶ்வவத்) = ஜோடுமுதலான உபகரணங்களில்லாத குதிரை யுத்3த4ஸாத4நமாகாதாப்போலே என்றபடி. (கஷாயம்) = பாபம். உபாயாந்தரதே3ாஷப்ரகர-ணத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார் (ஆக) இத்யாதி3யால். இந்த ப்ரகரணத்தில் முன்பெல்லாம் உபாயாந்தரதே3ாஷங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து, பின்பு அதுதானும் து3ஶகம் என்கையாலே "காகமாம்ஸமபிநோச்சி2ஷ்டம் ஸ்வல்பம் தத3பி து3ர்லப4ம்" என்கிற லோகந்யாயம் தோற்றுகிறது. (133)

இத்யாதி$_3$களிற்சொல்லுகிறபடியே காயக்லேஶகரமான கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே ஸாதி$_4$க்கப்படும-தாகையாலே, அஶக்தனுன இவனுல் செய்து தலைக்கட்டவுமரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக. [ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_3$த்துக்கும்] என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக, உபாயாந்தரதே$_3$ாஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது. (133)

(கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே) என்றது. கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநம், ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$-பாபக்ஷய-ரஜஸ்தமோ-நிப$_3$ர்ஹணப்ரணுடி$_3$யாலே உபாஸநஸாத$_4$நம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே மூலஸ்த$_2$[ஸாத்$_4$ய] ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (ஸாதி$_4$க்கப்படுமதாகையாலே) இதி. து$_3$ஷ்கரத்வம் கர்த்ருஸாகாங்க்ஷமாகையாலே ஶக்தனுக்கு தத்ர கர்த்ருத்வம் வ்யாஹதமாகையாலே, ஸாமர்த்$_2$யாத் அஶக்தனுக்கே கர்த்ருத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அஶக்தனுன இவனுல்) என்றது. "ஈஷத்$_3$து$_3$ஸ்ஸுஷு-க்ருச்ச்$_2$ராऽக்ருச்ச்$_2$ரார்த்தே$_2$ஷு க$_2$ல்" (அஷ். 3-3-126) என்று 'து$_3$ஷ்கர' ஶப்$_3$த$_3$ம் க்ருச்ச்$_2$ரேண கர்த்தவ்யத்திலே வ்யுத்பாதி$_3$தமாகையாலே அத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (செய்து தலைக்கட்டவும் அரிதாய்) இத்யாதி$_3$நா. மூலஸ்த$_2$ஸமுச்சயார்த்த$_2$ம் (தலைக்கட்டவும்) என்கிற 'உம்'மை. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஸங்க$_3$திகத$_2$நார்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (ஆக ப்ராபகாந்தர) இத்யாதி$_3$. (133)

உபாயாந்தரதே$_3$ாஷப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

{பக்கம் 91, அண்ணவப்பங்கார் அரும்பத$_3$வுரையில் 26ம் வரியில் காணும் 'விஶிஷ்டவாசகாநாம் பத$_3$ாநாம்' இத்யாதி$_3$ந்யாயம் :- விஶிஷ்டவாசகாநாம் பத$_3$ாநாம் விஶேஷ்யவாசகபத$_3$ஸமபி$_4$வ்யா-ஹாரே விஶேஷணமாத்ரபரத்வம்; விஶேஷணவாசகபத$_3$ஸமபி$_4$வ்யாஹாரே து "ஸ கீசகை: மாருத-பூர்ணரந்த்$_4$ரை:" இத்யாத$_3$ாவிவ விஶேஷ்யமாத்ரபரத்வம்.

1 3 4 . ஆகில், ஜ்ஞாநவிஶேஷமாய்க்கொண்டு தத்$_3$வ்யதிரிக்தோபாயமான ப்ரபத்திக்கும் உக்ததூ$_3$ஷணம் வருமென்று ஶங்கிக்கவேண்டா என்கிறார்மேல் [ப்ரபத்திக்கு] இத்யாதி$_3$யால்.

1 3 4 . ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

ப$_4$க$_3$வச்சரணாரவிந்த$_3$ஶரணவரணரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு, அபாயத்வாதி$_3$து$_3$ஷ்கரத்வாந்தமாக உபாயாந்தரங்களுக்குச்சொன்ன ஸ்வரூபவிரோதி$_4$களான இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை; வரணம் ஸ்வக$_3$தமாய் நின்று ஸ்வரூபயாதா$_2$த்ம்யமான பாரதந்த்ர்யவிரோதி$_4$யாம் குற்றமே உள்ளது. (134)

1 3 4 . இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதி$_3$த்தீர், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோ என்ன அருளிச்செய்கிறார், [ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு] என்று துடங்கி. [இக்குற்றங்கள்] என்று ஸ்வரூபவிரோத$_4$ம் முதலாக து$_3$ஷ்கரத்வபர்யந்தமாகச் சொன்னவை எல்லாவற்றையும் பராமர்ஶிக்கிறது. [ஒன்றுமில்லை] என்றது - ஒரு தோ$_3$ஷமும் இதின்பக்கலில்லை என்றபடி. [இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை] என்கையாலே - மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது - வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்த்யர்ஹமாம்படியிருக்கை. (134)

1 3 4 . ஸங்க$_3$தி (இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. ப$_4$க$_3$வத்விஷயகத்வ-ஜ்ஞாநரூபத்வ-ஸாம்யாத் ப்ரபத்திக்கும் தாத்$_3$ருஶதோ$_3$ஷம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும் என்று பூர்வத்$_3$ருஷ்டாந்தேந உத்த$_2$நாத் ஸங்க$_3$தி என்று மூலஸ்த$_2$[ப்ரபத்தி]ஶப்$_3$த$_3$ஸூசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் [ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு] இத்யாதி$_3$. [இக்குற்றங்கள்] என்கிற 'ஏதத்'ஶப்$_3$த$_3$ம் பூர்வப்ரக்ருதபராமர்ஶி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபவிரோத$_4$ம் முதலாக) இத்யாதி$_3$. இக்குற்றங்கள் ஒன்றும் ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இல்லை என்று அந்வயித்த அர்த்த$_2$ம் (ஒரு தோ$_3$ஷமும் இதின்பக்கல் இல்லை) இத்யாதி$_3$. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுமில்லை என்னாதே [இக்குற்றங்கள்] என்கிற 'ஏதத்'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே 'விஶேஷநிஷேத$_4$: ஶேஷாப்$_4$யநுஜ்ஞாநப$_2$லக:' என்கிற ந்யாயத்தாலே தோ$_3$ஷாந்தரஸத்$_3$ப$_4$ாவம் அபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இக்குற்றங்கள் ஒன்றும் இல்லை என்கையாலே) இத்யாதி$_3$. 'ஏக'ஶப்$_3$த$_3$-ஏவகாராதி$_3$களாலே, உபாயவரணரூபை-யான ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வாப$_4$ாவம் ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ப்ரபத்தியில் உபாயதாவாத$_3$ம் நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வபரம் என்று ஸித்$_3$த$_4$மிறே. இங்கே ப்ரபத்திக்கு இக்குற்றங்கள் என்னாதே [ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு] என்று [உபாய]பத$_3$ப்ரயோக$_3$த்தாலே, நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வம் அநுவதி$_3$க்கப்படுகிறது. நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வம்தான் உபாயத்வப்$_4$ரமவிஷயதாபாத$_3$கமிறே. இப்படி உபாயத்வப்$_4$ரமவிஷயதாபாத$_3$கமான நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வத்தியுனுடைய அநுவாத$_3$த்துக்கு ப்ரயோஜநம், [இக்குற்றங்கள்] என்று 'ஏதத்'ஶப்$_3$த$_3$வ்யஞ்ஜிததோ$_3$ஷம், உபாயத்வப்$_4$ரமவிஷயதா-யோக்$_3$யத்வரூபமான நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வரூபம் என்று ஸூசநமேயாகவேண்டுமல்லது நிரர்த்த$_2$காநுவாத$_3$ம் கூடாது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது வஸ்துத: உபாயத்வம்) இத்யாதி$_3$. அதாவது:- தன்பக்கல் உபாயத்வாப$_4$ாவம் வஸ்துபூ$_4$தமாயிருக்கச்செய்தே, நிரூபணப$_4$ாவத$_3$ஶையிலே தன்பக்கல் உபாயத்வப்$_4$ரமவிஷயதாப்ரயோஜகப்ராயிகாந்வயவ்யதிரேகி-த்வ-வத்தாய் இருக்கை இதுக்கு தோ$_3$ஷம் என்றபடி. (134)

1 3 4 . (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்றது உபாயவிஷயகமான ப்ரபத்திக்கு என்றபடி. (ஸ்வரூப-விரோத$_4$ம் முதலாக து$_3$ஷ்கரத்வபர்யந்தமாகச் சொன்னவை எல்லாவற்றையும்) என்றது (1) ப்ராபகாந்தரபரித்யாக$_3$த்துக்கு ப்ரத$_4$மநஹேதுவாகச்சொல்லப்பட்ட அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதிருக்கையாகிற தோ$_3$ஷமும்,

(2)[ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்] (வா.116) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன ஸ்வயத்ந-ஸ்வபே4ாக3க3ந்த4ாஸஹமான ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி த3ர்ஶிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநம் இல்லாதார்க்கு ஸ்வாபி4மதஸ்வார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யரூபமோக்ஷத்துக்கு ஸாத4நமாயிருக்கையாகிற தே3ாஷமும்,

(3)[ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்]1 (வா.116) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன அர்த்த2ஸ்வரூப-யாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநமுடையார்க்கு, (i) ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாத்மகத்வமாகிற ஸ்வஸ்வரூபத்தாலும் (ii) ஸ்வார்த்த2ாநுப4வாதி3களாகிற ஸ்வப2லத்தாலும், (iii) தபோஜ்ஞாநஸமாதி4களாகிற ஸ்வ-ஹேதுக்களாலும், (iv) இது எல்லாவற்றுக்கும் மூலபூ4தமான அஹங்காரமமகாரப்ரஸங்க3த்தாலும், (v) மற்றும் பலபடிகளாலும் அபாயமாயிருக்கையாகிற தே3ாஷமும் (4)[அபாயமாய்த்தது] (வா.118) என்கிற வாக்யத்தில்சொன்ன அத்யந்தபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபநாஶகத்வமாகிற தே3ாஷமும்,

(5) [நெறிகாட்டி] (வா.119) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன ஸ்வப்ரஸங்க3மாத்ரத்தாலே திரும்பவும் ஒருக்கால் மீளாதபடி ப4க3வத்3விஷயத்துக்கு அசலாக்கவற்ருகையாகிற தே3ாஷமும்,

(6) ["வர்த்ததே மே மஹத்3ப4யம்"] (வா.120) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன எத்தனேயேனும் அளவுடையாரையும் ஸ்வபே4ாக்3யதாத3ர்ஶநமாத்ரத்தாலே பிணம்எழுந்து கடிக்கிறதோ என்னும் அதிஶங்கையாலே நடுங்கப்பண்ணவற்ருகையாகிற தே3ாஷமும்,

(7)["மாஶுச:"] (வா.120) என்கிற வாக்யத்தில் சொன்ன எத்தனேயேனும் அளவுடையாரையும் ஸ்வஶ்ரவணமாத்ரத்தால் நடுங்கப்பண்ணவற்ருகையாகிற தே3ாஷமும்,

(8) [இப்படி கொள்ளாதபோது] (வா.121) இத்யாதி3வாக்யத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்ய-ஜ்ஞாநமுடையார், அவஶாத்தாக ஒருக்கால் உபாயாந்தரங்களிலே ப்ரவ்ருத்தித்தால் அதுக்கும்கூட ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணி அந்த தே3ாஷத்தைக்கழித்துக்கொள்ள வேண்டும்படியாகிற தே3ாஷமும்,

(9) [திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்] (வா.122) இத்யாதி3யிற்சொன்ன ஸ்வஸ்வரூப-விரோதி4ஸ்வயத்நமூலபூ4தமாகையாலே, அத்யந்தநிஷித்3த4மாய், அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாய், இருக்கையாகிற தே3ாஷமும்,

(10) [ரத்நத்துக்கு] (வா.123) இத்யாதி3வாக்யத்தில் சபலஜநவஶீகரணத்3வாரா ரத்நலாப4-ஹேதுவான வராடிகையை முதலிலே ஸாத4நாந்தரங்களுக்கு த்3ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லி அஹங்காரக3ர்ப்ப4மாகையாலே, அநந்யப4க்திசபலனை எம்பெருமான் மேல்விழுகைக்கு அவிஷயமான உபாயாந்தரம் அதுக்கு த3ார்ஷ்டாந்திகமாக பாத்தம் {குறிப்பு:- இங்கே த3ார்ஷ்-டாந்திகமாகவாத்தம் - அதாவது, ஆத்தம் = எடுப்பு என்றிருக்கக்கூடும்; திருவாய்மொழி 5ம் பத்து அடைய.அரும்பதத்தில் பாத்ரம் எனும் பொருள் காண்க} போராது என்னும் அஸ்வா-ரஸ்யத்தாலே காணவருமவர்களுக்கு ஸ்வரூபமாய், ராஜாவுக்கு உபேக்ஷணீயமான எலுமிச்சம் பழத்தை த்3ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே சொன்ன ப2லவைஸாத்3ருஶ்யரூபமான தே3ாஷமும்,

(11)[தான்த3ரித்3ரன்] (வா. 124) இத்யாதி3வாக்யத்திற்சொன்ன உபாஸகருடைய ஹேய-ப2லத்துக்கு வ்யாஜமாகையும் கூட யோக்3யமாகாமலிருக்கையாகிற தே3ாஷமும்,

(12) [அவன்] (வா.125) இத்யாதி3வாக்யத்திற்சொன்ன உபாயாந்தரங்களேச் செய்யுமளவில் யத2ாவஸ்தி2தவஸ்துயாத2ாத்ம்யஜ்ஞாநத்தோடே செய்யும்போது, உபாயமாக மாட்டாமையாலே அஜ்ஞாநத்தாலேயே செய்து தலேக்கட்டவேண்டும்படியிருக்கையாகிற தே3ாஷமும்,

(13) [அடைவுகெட] (வா.125) இத்யாதி3வாக்யத்தில் சொன்ன ப4க3வத்ஸ்வாSபஹார-ப்ரகாஶகமாயிருக்கையாகிற தே3ாஷமும்,

(14-15)[ப4ர்த்ருபே4ாக3த்தை] (வா.126) இத்யாதி3வாக்யத்தில் சொன்ன ஶேஷஶேஷ்யவத்3ய-கரத்வங்களாகிற தே3ாஷங்களும்,

(16) [வேத3ாந்தங்கள்] (வா.127) இத்யாதி3யில் சொன்ன சேதநருச்யநுகு3ணதயா விஹிதமு-மாய் ஸ்வயம் கார்யகரமாயிருக்கையுமாகிற தே3ாஷமும்,

(17) [இத்தை] (வா.129) இத்யாதி3வாக்யத்தில் சொன்னபடி விதி4த்ததும் அந்யார்த்த2மாகை-

1 3 5 . இதுக்கு அக்குற்றமற்றமையைத் தோற்றுவிக்கிறுர்மேல் [ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்ய] இத்யாதி$_3$யால்.

1 3 5 . ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், "சிற்ற வேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாத்$_4$யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவின் பாரதந்த்ர்யத்தை உணருகையாகிற ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்யத்தின் கார்யமான ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி-ரூபமாயிருக்கையாலே, பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்குசிதமாய், "சிற்றவேண்டா" சிற்றுதல் – சிதறுதலாய், பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டாவென்று சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியாலே ஸாதி$_4$க்கப்படுமதாகையாலே, காயக்லேஶது$_3$ஷ்கரமின்றியே, முகங்கொள்ளும்படி ஸுகரமுமாயிருக்கும். இத்தால் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கநுசிதமாய் து$_3$ஷ்கரமுமான உபாயாந்தரத்துக்குள்ள குற்றமிதுக்கில்லை யென்றதாய்த்து.

---

1 3 5 . இக்குற்றங்களிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக, இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வஸுகரத்வங்களை அருளிச்செய்கிறுர், [ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்ய] இத்யாதி$_3$யாலே. இப்ப்ரபத்தி [ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகை]யாவது – திருமந்த்ரத்தில் மத்$_4$யமபத$_3$த்தில் சொல்லுகிறபடியே, ஆத்மாவினுடைய யத$_2$ாவஸ்தி$_2$தவேஷமான ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தை

---

1 3 5 . உ.த்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம், உ.க்ததோ$_3$ஷாப$_4$ாவோபபாத$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இக்குற்றங்கள்) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வரூபத்துக்கு உ.சிதமுமாய்) இத்யாதி$_3$க்கு விஶேஷ்யம் ப்ரக்ருதப்ரபத்தி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இப்ப்ரபத்தி) இத்யாதி$_3$. (யாத$_2$ாத்ம்யம்) என்கிற-விடத்தில், (ஆத்ம)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸ்வப$_4$ாவவாசி. யத$_2$ாவஸ்தி$_2$த: ஆத்மா = யத$_2$ாத்மா, யத$_2$ாத்மைவ (யாத$_2$ாத்ம்யம்); ஸ்வார்த்தே$_2$ 'ஷ்யஞ்'ப்ரத்யயம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (யத$_2$ாவஸ்தி$_2$த) இத்யாதி$_3$. (வேஷ:) = ஆகார:. "அநாதி$_3$வாஸநாதீ$_4$நமித்$_2$யாஜ்ஞாநநிப$_3$ந்த$_4$நா । ஆத்மாத்மீயபத$_3$ார்த்த$_2$ஸ்த$_2$ா யா ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வதா மதி: ।। மே ந இத்யேவ ஸமீசீநபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ஸாத்ர நிவார்யதே" என்று நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ஆத்மாம்ஶே ஸ்வாதந்த்ர்யநிவர்த்தகத்வம் சொல்லிற்று. அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம்தான், ததே$_3$கோபாயத்வபு$_3$த்$_3$த்$_4$யதிரிக்தஸாத$_4$நவிஷயப்ரவ்ருத்தி-யோக்$_3$யத்வரூபம் என்னுமிடம், "ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாவபே$_3$ாத$_4$ஸ்து தத்$_3$விரோத$_4$ உதீ$_3$ர்யதே" இத்யநுபத$_3$மேவ உ.பாயாந்தரராஹித்யரூபகார்ப்பண்யஜ்ஞாநவிரோதி$_4$த்வஸ்ய ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய-பு$_3$த்$_3$தெ$_4$ள கத$_2$நாத் "அநைஶ்வர்யாத் ஸ்வப$_4$ாவஜாத்" இதி உ.பாயாந்தரவிஹதே: பாரதந்த்ர்யாதீ$_4$ந-

---

யாகிற தோ$_3$ஷமும்,

(18) [இதுதான்] (வா.130) இத்யாதி$_3$யில் சொன்ன ஓர் அதி$_4$காரத்தில் நின்றும் ஓர் அதி$_4$காரத்தில் கொண்டு போகைக்காக விதி$_4$க்கப்பட்டதாய், உத்தமாதி$_4$காரிகளுக்கு நிஷித்$_3$த$_4$மாயிருக்கையாலே வந்த ஶ்யேநஸாம்யமாகிற தோ$_3$ஷமும்,

(19) [அது தோல்புரை] (வா.132) இத்யாதி$_3$யிற் சொன்ன அபி$_4$சாரத்திலும் காட்டில் அத்யந்தக்ரூரமாய், ஸ்வரூபநாஶகமாயிருக்கையாகிற தோ$_3$ஷமும்,

(20)[இதுதான்] (வா.133) இத்யாதி$_3$யில் சொன்ன கர்மஸாத்$_4$யத்வப்ரயுக்தது$_3$ஷ்கரத்வமாகிற தோ$_3$ஷமும், ஆக இருபது தோ$_3$ஷங்களையும் என்றபடி.

(ஆபாதப்ரதீதியில்உபாயத்வப்ரதிபத்த்யர்ஹமாம்படியிருக்கை) என்றது, "இயம் கேவலலக்ஷ்மீஶோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா । ஸ்வஹேதுத்வதி$_4$யம் ருந்தே$_4$ கிம்புநஸ்ஸஹகாரிணம்" என்று ந்யாயஸித்$_3$த$_4$ாஞ்ஜநத்தில் வேத$_3$ாந்தாசார்யர் அருளிச்செய்தபடியே ப்ரபத்திஸ்வருபத்தை விஶேஷித்துப் பார்க்குமளவில் ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$க்குத்தானே நிவாரகமாயிருக்கையாலே, "ஆர்த்தேஷு ஆஶுப$_2$லா தத$_3$ந்யவிஷயேப்யுச்சி$_2$ந்நதே$_3$ஹாந்தர: வஹ்நயாதே$_3$ரநபேக்ஷணத் தநுப்$_4$ருதாம் ஸத்யாதி$_3$வத்$_3$வ்யாபிநீ । ஶ்ரீரங்கே$_3$ஶ்வர யாவத$_3$ாத்மநியதத்வத்பாரதந்த்ர்யோசிதா த்வைய்யேவ த்வது$_3$பாயதீ$_4$ரவிஹிதஸ்வோபாயப$_4$ாவாஸ்து மே" என்று ந்யாஸதிலகத்திலும் வேத$_3$ாந்தாசார்யார் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாய் என்றபடி. **(134)**

உணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. [ஸ்வரூபத்துக்குசிதமாகை]யாவது – அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமாயிருக்கை. ["சிற்றவேண்டா"] என்றது – சிற்றுதல் – சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. அதாவது – ஒரு வ்யாபாரம்பண்ணவேண்டா என்றபடி. [நிவ்ருத்தி ஸாத்$_4$யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்] என்றது – "ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி$_4$ஸ்வப்ர-வ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:" என்கிறபடியே – ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியாலே ஸாதி$_4$க்கப்படு-மதாகையாலே, எளிதாகச்செய்யலுமாயிருக்குமென்கை. இவை இரண்டையும்சொல்லவே,

த்வோக்தேஶ்ச வ்யக்தம். இத்தால் நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்திலே ஸம்ஹிதாநிருக்த்யதீ$_4$நமாக அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரக-ஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம், ஆத்மாவுக்கு யதா$_2$வஸ்தி$_2$தாகாரம் என்று ஸித்$_3$த$_4$ம். அத்$_3$ருஷ்ட-த்$_3$வாரகஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வமே (ப$_4$க$_3$வத$_3$த்யந்தபாரதந்த்ர்யம்). இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ப$_4$க$_3$வத்) இத்யாதி$_3$.

(அத்யந்தபாரதந்த்ர்ய)மாவது, அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரகஸாத$_4$நப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம். அதாவது ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத$_3$-அத்யந்த-அபி$_4$மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வம். ஏதத்-ஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஏதாத்$_3$ருஶ ஸ்வரூபக$_4$டக-அத்யந்தாபி$_4$மதிவிஷயமான இந்த ப்ரபத்தி உண்டாம். ப்ரபத்தியிலே (1) அத்யந்தாபி$_4$மதத்வஜ்ஞாபநமும் (2) ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயாதி$_4$காரத்வஜ்ஞாபநமும் விதி$_4$க்கு க்ருத்யமாகையாலே விதி$_4$வையர்த்$_2$யப்ரஸங்க$_3$மில்லை. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (உணருகையாலே) இத்யாதி$_3$. ஸ்வாபேக்ஷிதப்ரத$_3$-அத்யந்தாபி$_4$மதாந்யஸ்வீயோபாயப்ரவ்ருத்திகஜாதீயத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு தாத்$_3$ருஶ-அத்யந்தாபி$_4$மதமாயும், அநுபாயமாயும் இருக்கிற இந்த ப்ரபத்திதான், யோக்$_3$யமாயும், ஸுஸத்$_3$ருஶமாயும் இருக்கும். இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற) இத்யாதி$_3$. (அநுரூப)த்வமாவது, யோக்$_3$யத்வே ஸதி, ப்ரக்ருஷ்டஸாத்$_3$ருஶ்யம். மூலோபாத்த-ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (சிற்றுதல்) இத்யாதி$_3$. (பரக்கை)யாவது, ப$_3$ஹுவ்யாபாரவ்யக்$_3$ரதை. "சிந்திப்பேயமையும்" என்கிற வாக்யஶேஷஸ்வாரஸ்யத்தாலே ஸக்ருத்ஸ்ம்ருதிவ்யதிரிக்தமான காயிகவ்யாபாரநிவ்ருத்திபரத்வம் லபி$_4$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அதாவது, ஒரு வ்யாபாரமும்) இத்யாதி$_3$. தே$_3$வதோத்$_3$தே$_3$ஶத்$_3$ரவ்யத்யாக$_3$ங்கள் மிலிதங்களாய்கொண்டு 'யாக$_3$'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாகிறுப்போலே,

I.(1) ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி$_4$ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும், (2) ப்ரார்த்த$_2$நா பர்யவஸாயி-ததே$_3$கோபாயத்வாத்$_4$யவஸாயமும், மிலிதங்களாய்க்கொண்டு (ப்ரபத்தி)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாகையாலும், II.விஶிஷ்டஸ்வரூபம் விஶேஷணாதீ$_4$நமாகையாலும் (ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி$_4$ஸ்வப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:) என்கிற பூர்வாசார்யவசநம், "ஆயுர்க்$_4$ருதம்"(?) இதிவத், ப்ரயோஜ்யப்ரயோஜக-

135. (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய்) என்கிறவிது பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபௌசித்யத்தையே சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாகையா-வது) இத்யாதி$_3$யாலே. (கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்கள் ஒன்றும் இதுக்கில்லை என்னுமிடம் ப்ரகாஶி-தமாய்த்து) என்றது, ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$த்வது$_3$ஷ்கரத்வரூபங்களான ப்ரத$_2$மசரமதே$_3$ாஷங்கள் இரண்டாலும் வந்த ப்ரத$_4$ாநதே$_3$ாஷங்கள் ஆறும், புக்கிடத்தே மற்றவை புகக்கடவதாகையாலே, ஸ்வரூபௌசித்யஸுகரத்வங்களைச் சொன்னபோதே, ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$த்வது$_3$ஷ்கரத்வரூப-ஸர்வதே$_3$ாஷமூலபூ$_4$ததே$_3$ாஷத்$_3$வயமும், அதனடியாக வந்த ப்ரத$_4$ாநதே$_3$ாஷஷட்கமும், அது புக்கிடத்தே புகக்கடவதுகளான மற்ற பன்னிரண்டு தே$_3$ாஷங்களும், பூர்வோக்தபஞ்சத$_3$ஶவித$_4$-தே$_3$ாஷங்களில் இதில் அநந்தர்பூ$_4$தங்களாயே தத$_3$ந்யதமகார்யகாரணபூ$_4$தங்களான விவேகபரிபந்தி$_2$த்வ-ஔபாதி$_4$கத்வ-ஶிஷ்டாSபரிக்$_3$ருஹீதத்வாதி$_3$களுமன்றிக்கே ஒழிகையாலே, கீழ்வாசநிகங்களாகவும் வைபக்ஷிகங்களாகவும் சொன்ன தே$_3$ாஷங்களிலொன்றுமிதுக்கில்லை என்னுமிடம் ப்ரகாஶிதமாயிற்று என்றபடி. (135)

கீழ்ச்சொன்ன தே3ாஷங்களொன்றும் இதுக்கில்லையென்னுமிடம் ஸித்3தி4த்தபடியென்? என்னில், அபாயத்வப4யஜநகத்வஶோகஜநகத்வாஹங்காரமிஶ்ரதயாநிஷித்3த4த்வாவத்3யகரத்வங்கள் ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றி வருகிறவையாகையாலும், ப2லவிஸத்3ருஶத்வம் இது ப2லஸாத4நமன்றிக்கே ஸித்3தே4ாபாயமே ப2லஸாத4நமாய் இது தத்3வரணமாத்ரமாய் அதி4காரி-விஶேஷணமாயிருப்பதொன்ருகையாலே இதின்பக்கல் வருகைக்கு அவகாஶமில்லாமையாலும்,

---

ப4ாவபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதி3. விஶிஷ்ட-ஸ்வரூபம் விஶேஷணுதீ4நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வப்ருத்திநிவ்ருத்தி-யாலே) இத்யாதி3.

பூர்வோக்தமான (1) ஸ்வரூபோசிதத்வ (2) ஶுகரத்வங்களினுடைய தே3ாஷாப4ாவோபபாத3கத்வத்தை ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நாநுவாத3பூர்வகம் விஶிஷ்ய த3ர்ஶிப்பிக்கிருர், (இவையிரண்டையும்) இத்யாரப்4ய (ப்ரகாஶிதமாய்த்து) இத்யந்தேந. (அபாயத்வ)ப்ரப்4ருதி (அவத்3யகர)த்வாந்தாநாம் த்3வந்த்3வ:. தந்மத்4யே (அஹங்காரமிஶ்ரதயா) இத்யஸ்ய "புருஷாத்3வத4விகாரஸமூஹதேநக்ருதேஷு" இதி மஹாப4ாஷ்யப்ரயோக3ாநுஸாராத் நிவேஶ:; 'தத்ர ஹி ப4ாஷ்யகாரப்ரயோக3ாத் 'தேந' இத்யஸ்ய த்3வந்த்3வமத்4யே நிவேஶ:' என்று ஶாப்3தி3கர் நிர்வஹிப்பது. ஆர்ஷத்வாத் 'தேந' இத்யஸ்ய த்3வந்த்3வமத்4யநிவேஶ: இதி நோக்தம். கிந்து 'ப4ாஷ்யகாரப்ரயோக3ாத்' இத்யுக்தம். அத: "ஸர்வ-பஶ்சாத்3கு3ணிவிஶேஷக:' இத்யாதே3ரிவ அஸ்யாபி ப்ரயோக3ாந்தரேஷு தஜ்ஜாதீயஸ்ய ஸாது4தாநியாமகத்வம் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது.

(அபாயத்வம்.....ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றி வருகை)யாவது, ப4க3வத3த்யந்தாபி4மதிநாஶ-ப்ரயோஜகத்வரூபமான அபாயத்வம், தாத்3ருஶாத்யந்தாபி4மதிஸம்ஸர்க்க3ாப4ாவப்ரயோஜகத்வரூப-மான ஸ்வரூபவிரோதி4த்வாந்தர்க3தமாயிருக்கை. (ப4யஜநகத்வம்......ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப் பற்றி வருகை)யாவது, ஸ்வரூபநாஶரூபப4ாவ்யநர்த்த2ாஶங்கநஹேதுத்வரூபமான ப4யஜநகத்வம் தாத்3ருஶாத்யந்தாபி4மதி-ஸம்ஸர்க்க3ாப4ாவப்ரயோஜகத்வரூபஸ்வரூபவிரோதி4த்வஹேதுகமாய் இருக்கை. (ஶோகஜநகத்வம்... ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றிவருகை)யாவது, தாத்3ருஶாத்யந்தா-பி4மதிநாஶலக்ஷண-அநர்த்த2த்தினுடைய வர்த்தமாநத்வாநுஸந்த4ாநஹேதுகது3:க2ஜநகதாரூபமான ஶோகஜநகத்வம், தாத்3ருஶாபி4மதிஸம்ஸர்க்க3ாப4ாவப்ரயோஜகதாமூலமாயிருக்கை. (அஹங்கார-மிஶ்ரதயா நிஷித்3த4த்வம் ... ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றி வருகை)யாவது, பூர்வோக்தாப்ரத4ாந-கர்த்ருத்வபே4ாக்த்ருத்வாநுஸந்த4ாநரூபஸூக்ஷ்மாஹங்காராதி4காரகத்வஹேதுகமான அநிஷ்ட-ஸாத4நத்வஸாமாந்யரூபநிஷித்3த4த்வம், "நிர்விஶேஷம் ந ஸாமாந்யம்" என்கிறபடியே தாத்3ருஶாத்யந்தாபி4மதிஸம்ஸர்க்க3ாப4ாவப்ரயோஜகதாரூபஸ்வவிஶேஷநியதமாயிருக்கை.
(அவத்3யகரத்வம் ஸ்வரூபவிரோதி4த்வத்தைப்பற்றிவருகை)யாவது, ஸ்வரூபாநுரூபஸ்வயம்ப்ர-யோஜநஶேஷபே4ாக3ரூபப4க்தியில் உபாயத்வாநுஸந்த4ாநத்தினுடைய ப4க்த்யாஶ்ரயப4க்திவிஷய-பூ4தசேதந-ஈஶ்வர-உப4யாவத்3யஹேதுத்வம், தாத்3ருஶ-உபாயப்ரவ்ருத்திக3தப4க3வதத்யந்தா-பி4மத்யப4ாவப்ரயோஜகத்வஹேதுகமாயிருக்கை என்றுகண்டுகொள்வது.

(ப2லவிஸத்3ருஶத்வம்) இத்யாதி3. ப2லஸாத4நத்வஸஹிதோபாய: ப2லஸத்3ருஶத்வாப4ாவ: ஸ ஏவ 'ப2லவிஸத்3ருஶத்வ'ஶப்3த3விவக்ஷித:. அது (இதின்பக்கல் வருகைக்கு அவகாஶமில்லாமையாலும்) என்று அந்வயிப்பது. (இது ப2லஸாத4நமன்றிக்கே) என்றது, ப்ரபத்தி அத்3ருஷ்டத்3வாரகமோக்ஷ-ஸாத4நமன்றிக்கே என்றபடி. பூர்வோக்த-அத்யந்தாபி4மதிஜநகத்வம்தான், அபூர்வஸ்த2ாநீய-

இவ்வாறு தே$_3$ாஷமும் இதுக்கில்லாமை [ஸ்வரூபத்துக்குசிதம்] என்றதிலே ஸித்$_3$த$_4$மாமிறே; கர்மஸாத்$_4$யதயா வரும் து$_3$ஷ்கரத்வமில்லையென்னுமிடம், [நிவ்ருத்தி ஸாத்$_4$யமாகையாலே ஸுகரம்] என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால் ஸ்வரூபௌசித்யஸுகரத்வங்களாகிற இவை இரண்டும் இதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தே$_3$ாஷங்களொன்றும் இதுக்கில்லை என்னுமிடம் ப்ரகாஶிதமாய்த்து. (135)

மோக்ஷார்த்த$_2$ப்ரஸாதஜநகத்வரூபமன்று. கிந்து, நித்யமுக்தப்ரவ்ருத்திவத், ஸ்வயம்ப்ரயோஜந-ப்ரீதிவிஶேஷஹேதுத்வரூபம் என்று கண்டுகொள்வது. (ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயமே ப$_2$லஸாத$_4$நமாய்) என்றது, ஈஶ்வரனே ஸ்வப்ரஸாத$_3$ரூப-அத்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரா ஸ்வயமேவ ப$_2$லஸாத$_4$நமாய் என்றபடி. (தத்$_3$வரணமாத்ரமாய்) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, அந்த உபாயப்ரார்த்த$_2$நாரூபதயா அநுபாயமாய், உபாயாயாதீ$_4$நப$_2$லாந்வயிதாவச்சே$_2$த$_3$கரூபதயா உபாயாதி$_4$காரிவிஶேஷணமுமாய், இருப்பதொன்றுகையாலே, ப$_2$லஸாத$_4$நத்வக$_4$டிதப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வம் இதுக்கில்லை என்றபடி. (இதின்பக்கல் வருகைக்கு அவகாஶமில்லாமையாலும்) என்றது, அபாயத்வாத்$_3$யப$_4$ாவத்தைப்போலே ஒரு ஹேதுவாலே ப்ரகாஶிக்கவேண்டும்படியான அப$_4$ாவத்துக்கு ப்ரதியோகி$_3$யன்றிக்கே இருக்கையாலே, அதினுடைய ப்ரஸங்க$_3$த்துக்கு இது அதி$_4$கரணமல்லாமையாலும் என்றபடி. ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வரூபதே$_3$ாஷாப$_4$ாவப்ரகாஶநம் ஹேதூக்திஸாபேக்ஷமல்லாமையாலே, அதுக்கு ஹேது சொல்லிற்றில்லை.

இனி ஹேதூக்திஸாபேக்ஷப்ரகாஶநங்களான ஸ்வரூபவிரோதி$_4$த்வமும், அத்தைப்பற்றிவரும் அபாயத்வாதி$_3$பஞ்சகமும், ஆகிற ஆறு தே$_3$ாஷங்களுடைய அப$_4$ாவம் இதுக்கு ஸ்வரூபோசிதத்வோக்தி-யாலே ப்ரகாஶிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இவ்வாறு தே$_3$ாஷமும்) இத்யாதி$_3$. (மர்மஸ்பர்ஶி)த்வம்; அபாயத்வாऽநதிரிக்தம் என்று கருத்து. "உபாயஸ்ஸுகரஸ்ஸோயம் து$_3$ஷ்கரஶ்ச மதோ மம" என்கிற மஹாவிஶ்வாஸாதி$_4$காரகத்வப்ரயுக்தது$_3$ஷ்கரத்வவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறுர் (கர்மஸாத்$_4$யதயா) இத்யாதி$_3$.

(1) ஸ்வரூபோசிதத்வோக்தியிலே அபாயத்வாதி$_3$தே$_3$ாஷாப$_4$ாவம் அஸ்பஷ்டம்;
(2) ஸ்வரூபவிரோதி$_4$த்வரூபதே$_3$ாஷாப$_4$ாவம் ஸ்பஷ்டம்;
(3) நிவ்ருத்திஸாத்$_4$யதாஹேதுகஸுகரத்வோக்தியிலே கர்மஸாத்$_4$யதாஹேதுகது$_3$ஷ்கரத்வரூப-தே$_3$ாஷாப$_4$ாவம் அதிஸ்பஷ்டம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸுஸ்பஷ்டமிறே) என்று அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது.

நிக$_3$மநம் (ஆகையால், ஸ்வரூபௌசித்ய) இத்யாதி$_3$. (கீழ்ச்சொன்ன தே$_3$ாஷங்கள்) என்றது,
I. ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வாதிரிக்ததே$_3$ாஷஸப்தகம் என்றபடி.
II. யத்$_3$வா, ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வரூபதே$_3$ாஷாப$_4$ாவத்திலே ஹேதூக்திஸாபேக்ஷப்ரகாஶநத்வாப$_4$ாவ-வ்யஞ்ஜகமான தத்$_3$தே$_4$த்வநுக்திஸஹக்ருதஸ்வரூபௌசித்யாத்$_3$யுக்தியாலே ப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வமும், மற்ற தே$_3$ாஷஸப்தகமும் இதுக்கில்லை என்னுமிடம் ப்ரகாஶிதமாய்த்து என்றபடி என்றுகவுமாம்.
III. அத$_2$வா, 'யத்ர ஸ்வரூபோசிதத்வம், தத்ர ப$_4$க$_3$வத்$_3$பி$_4$ந்நஸாத$_4$நத்வாப$_4$ாவ:' என்கிற வ்யாப்தி கைங்கர்யத்திலும், ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்திலும் கண்டபடியாலே, இந்த ப்ரபத்தியிலும் ஸ்வரூபோசிதத்வம் இருக்கிறபடியாலே, தத்$_3$வ்யாபகமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$பி$_4$ந்நஸாத$_4$நத்வாப$_4$ாவமும் வருமாகையாலே, ப$_2$லஸாத$_4$நத்வக$_4$டிதப$_2$லவிஸத்$_3$ருஶத்வரூபதே$_3$ாஷத்தினுடைய அப$_4$ாவமும் ஸ்வரூபௌசித்யோக்தி-

136. பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வொண்ணாது.

அத்$_4$யவஸாயஜ்ஞாநவிஶேஷமான இதுவேயமையுமோ அவனைப்பெறுகைக்கென்ன, இவ்வளவல்லது அவனுக்கு இவனால் செய்யலாவதில்லை என்கிறார் [பூர்ணவிஷயம்] இத்யாதி$_3$யால். ஸ்வப்ராப்யபூ$_4$தன் அவாப்த-ஸமஸ்தகாமனான பரிபூர்ணவிஷயமாகையாலே, அபரிச்சி$_2$ந்நமான அவன்பெருமைக்கீடாக அவனை த்ருப்தனாக்கும் பச்சை, அபரிபூர்ணனாய் அதிக்ஷுத்$_3$ரனான இவனால் வருந்தியும் இடவொண்ணாது. (136)

137. ஆபி$_4$முக்$_2$யஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

136. இப்படி உபாயம் அவனென்று அத்$_4$யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனாயிருந்துவிட அமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்த$_2$மாக இவன் சில பச்சையிட வேண்டாவோ என்ன அருளிச் செய்கிறார், [பூர்ணவிஷயம்] என்றுதுடங்கி. அதாவது – லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவ்வோ விஷயங்களின் தரத்துக்கீடாகவிறேயிடுவது; இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கில் அப்படி இட வேணுமிறே; அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைப$_4$வத்துக்கு அநுகு$_3$ணமாக இவனாலொரு பச்சையிடப்போகாதென்கை. (136)

யாலேயே ப்ராகாஶிதமாகக் குறையில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே நிக$_3$மிக்கிறார் (ஆகையால், ஸ்வரூபௌசித்ய) இத்யாதி$_3$யாலே என்றாகவுமாம். (135)

136. ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யபரஸந்த$_3$ர்ப$_4$மத்$_4$யத்திலே அதத்ப்ரதிபாத$_3$நம் ப்ராஸங்கி$_3$கம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (பூர்ணவிஷயம்) இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$த்தோடே, [நிவ்ருத்திஸாத்$_4$யமாகையாலே] இத்யாதி$_3$பூர்வக்$_3$ரந்த$_2$த்துக்கு ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தியை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி$_3$யாலே. [ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்ய] இத்யாதி$_3$யாலே ப$_2$லித்த அம்ஶம் (உபாயம் அவன் என்று அத்$_4$யவஸித்து) என்றது. [நிவ்ருத்திஸாத்$_4$யமாகையாலே] இத்யாதி$_3$யால் ப$_2$லித்த அம்ஶம் (ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில்) இத்யாதி$_3$. (தத்ஸந்தோஷார்த்த$_2$மாக) என்றது – மோக்ஷஹேதுப்ரஸாத$_3$ார்த்த$_2$மாக என்றபடி. (பச்சையிடவேண்டாவோ) என்றது ப்ரஸாத$_3$ார்த்த$_2$ப்ரவ்ருத்தியைப் பண்ணவேண்டாவோ என்றபடி. இத்தால் யத$_2$ாவஸ்தி$_2$தவஸ்துநிஶ்சயமும், ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும், கிஞ்சித்காரரூபமல்லாமை-யாலே மோக்ஷார்த்த$_2$ப்ரஸாத$_3$ாநுபபத்தி–உபஸ்தி$_2$தமாக, [பூர்ணவிஷயம்] இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ம் தத்பரிஹாரார்த்த$_2$ம் வந்ததாகையாலே 'உபஸ்தி$_2$தஸ்ய உபேக்ஷாநர்ஹத்வம் = ப்ரஸங்க$_3$:' என்கிற ப்ரஸங்க$_3$ஸங்க$_3$தி ஸூசிதை என்று கருத்து. (பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிடவொண்ணாது) என்று ப்ரதிஷேத$_4$ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே, 'ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத$_4$:' என்று பெருமைக்கீடாகபச்சையிட வேண்டுகை ப்ரஸக்தமாய், அதுதான் லோகஸித்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (லோகத்தில்) இத்யாதி$_3$. (தரம்) என்றது கௌ$_3$ரவம் என்றபடி. (பூர்ணவிஷயம்) என்றது பூர்ணனானவன் ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யானபடியாலே என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன்) இத்யாதி$_3$நா. [பூர்ண]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவாப்த) இத்யாதி$_3$நா. [பெருமை]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அவனுடைய வைப$_4$வத்துக்கு) இதி. [ஈடாக] என்றதுக்கர்த்த$_2$ம் (அநுகு$_3$ணமாக) இதி. தத$_2$ா ச

(1) தத்$_3$வைப$_4$வாநுரூபப்ரீதிஜநககிஞ்சித்காரம், இவனுக்கு து$_3$ஶ்ஶகமாகையாலும்,

(2)இந்த ப்ரபந்நவிஷயத்திலே அவன், ஸ்வஹேதுகஸ்வப்ரஸாத$_3$த்$_3$வாரா ஸ்வயமேவ உபாயமாகை-யாலும், மோக்ஷார்த்த$_2$ப்ரஸாத$_3$ஜநகப்ரவ்ருத்திரூபகிஞ்சித்காரம் அநபேக்ஷிதம் என்று கருத்து.(136)

இவன் சிறிது பச்சையிடாதிருக்க அவனுக்கு ஸந்தோஷம் விளையுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல்; அநாதி$_3$காலமேபிடித்து விமுக$_2$னாய்ப்போந்த இவனுடைய ஆபிமுக்$_2$யத்தை ஸூசிப்பிக்குமதான வைமுக்$_2$யத்தின் அபி$_4$ஸந்தி$_4$விராமமாத்ரத்திலே, விமுக$_2$னாய்க்கொண்டே போரக்கடவோமென்ற நினைவு குலையப் பெற்றோம். இனி இவன் நமக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்று அவன்திருவுள்ளத்திலே அநவரதாபரிமிதஸந்தோஷம் ப$_2$லபர்யந்தமாக விளையும். (137)

138. பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை.

ஆனாலும் பூர்ணவிஷயத்தை அபூர்ணன் வந்துகிட்டப்போமோவென்ன, இவனுக்கு ஜநகனான அவன்பூர்த்தி,

---

137. ஆனால், அவனுக்கு இவனளவில் ஸந்தோஷம் விளையும்படியென்? என்ன அருளிச் செய்கிறார், [ஆபி$_4$முக்$_2$ய] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது – அநாதி$_3$காலம் “யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை” ஏறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் விமுக$_2$னாய்ப்போந்த இவன், அந்நினைவுகுலைந்து தன்பக்கலபி$_4$முக$_2$னானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம் பெற்றவளவிலே, இத்தனைகாலம் விமுக$_2$னாய்ப்போந்தவன் இன்று அபி$_4$முக$_2$னாகப்பெறுவதே! என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவும் உகக்குமென்றபடி. (137)

138. அவன் அப்படியிருந்தாலும், அவன்பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம்மால் அவனை உகப்பித்து அணுகப்போகாதென்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணாதோ? என்ன அருளிச் செய்கிறார், [பூர்த்தி] என்று துடங்கி. அதாவது – அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்,

---

137. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆனால்) இத்யாதி$_3$. அதாவது – விஷயவைப$_4$வாநுரூபகிஞ்சித்காரம் இவனுக்கு அஶக்யமானால், இவனுக்கு, உத்தமாதி$_4$காரித்வநியாமகதத$_3$த்யந்தாபி$_4$மதிவிஷயத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும்படி எங்ஙனே என்றபடி. (ஸந்தோஷம்) என்றது அத்யந்தாபி$_4$மதி என்றபடி. இதுதான், அபூர்வஸ்த$_2$ாநீயப்ரஸாத$_3$ாத் அர்த்த$_2$ாந்தரம் என்று முன்னே சொல்லிற்று.

(1) ஆபி$_4$முக்$_2$யம், வைமுக்$_2$யபூர்வகமாயல்லது இராமையாலும்,

(2) வைமுக்$_2$யமும் உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்த்யாதி$_3$ரூபமாகையாலும்,

அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி$_3$காலம்) இத்யாதி$_3$நா. (யாதானும்) இத்யாதி$_3$க்கு உபாயாந்தரத்தைப் பூண்டுகொண்டு என்றர்த்த$_2$ம். (ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்) என்றது (1) ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும், (2) உபாயாத்$_4$யவஸாயமும் என்றபடி. (ஸந்தோஷ)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (திருவுள்ளமுகக்கும்) என்று. (137)

138. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அவன் அப்படி) இத்யாதி$_3$. (அவன் அப்படியிருந்தாலும்) என்றது, பூர்ணனான ஈஶ்வரன் ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யாதி$_3$ரூபமான இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு திருவுள்ளமுகக்குமவனாய் இருந்தாலும் என்றபடி. (அவன் பூர்த்தியானது) இத்யாதி$_3$:– அதாவது – இவனுடைய தந்முகே$_2$ால்லாஸோத்$_3$தே$_3$ஶேந ஆபி$_4$முக்$_2$யஸூசகவ்யாபாரகர்த்ருத்வத்திலே அவன் – (பூர்த்தி) ஜ்ஞாநம் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாதோ என்றபடி. (பச்சையிடுகை)யிலேயும், (ஆபி$_4$முக்$_2$ய–ஸூசக)த்திலேயும், கர்த்ருவேந உபஸ்தி$_2$தனான சேதநன், கைவாங்குகையிலும், மேல்விழுகையிலும் கர்த்தாவாய் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்) இத்யாதி$_3$. (ஆஶ்ரயணோந்முக$_2$னான) என்றது ப்ரபத$_3$நோந்முக$_2$னான என்றபடி. (நம்மால்) என்றது,

அந்யனென்று கைவாங்காதே நம் ஜநகனுன இவன்பூர்த்தியெல்லாம் நமதன்றேவென்று களித்து மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை; தேங்கிப் பிற்காலிடுகைக்கு ஹேதுவன்றென்கிருர். (138)

139. "பத்ரம் புஷ்பம்", "அந்யத் பூர்ணுத்", "புரிவதுவும்புகைபூவே".

ஆம்ரயணேந்முக$_2$னுன இவன் 'நம்மால் அவனை ஒருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது' என்று தத$_3$ாம்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, 'நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனுகவேண்டாத பரிபூர்ணனுகையாலே, நம்பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்கும்' என்று அபி$_4$நிவேமித்துப் பற்றுகைக்கு உடலாமித்தனை என்கை. அன்றிக்கே அவன்பூர்த்தி 'அவனை இப்படி ஸந்தோஷிக்க-வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணுதோ?' என்ன, [பூர்த்தி] இத்யாதி$_3$யாலே அருளிச்செய்கிருராகவுமாம். அதாவது – அவனுடைய பூர்த்தியானது, 'இவன் பச்சையிட்டிலன்' என்று அநாதத$_3$ரித்து அங்கீ$_3$காரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, 'ஆபி$_4$முக்$_2$யஸூசகமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் சில செய்யவேண்டுவதுண்டோ?' என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமித்தனை என்கை. (138)

139. இப்படி அவன் அல்பஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ? என்ன

(1) அகிஞ்சநனுன என்னுலும், (2) பிறராலும் என்றபடி. (ஒருபடியாலும்) என்றது, (1) ப்ரவ்ருத்தி-யாலும், (2) நிவ்ருத்தியாலும் என்றபடி. [கைவாங்காதே] என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (தத$_3$ாம்ரயணத்தில் நின்றும்) இத்யாதி$_3$. (நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனுகவேண்டாதபடி) என்றது, நாம் ஒன்றை இடாவிட்டால் அத்ருப்தனுகாதே ஒழியுமவனல்லாதபடி என்றபடி. [மேல்விழுகைக்கு] என்கிற இதுக்கர்த்த$_2$ம் (நம்பக்கல்) இத்யாதி$_3$. அம்ருதனுன சேதநன் (1) கைவாங்குகையிலும், (2) மேல் விழுகையிலும் கர்த்தாவாகையைப்பற்ற, (I) (வா.136) [பூர்ணவிஷயன்] என்று பூர்வவாக்யத்திலே ம்ருதனுய், (II) (1) ஆபி$_4$முக்$_2$ய (2) ஸந்தோஷங்களுக்கு (1) விஷயத்வேநவும் (2) ஆம்ரயத்வேநவும், (வா.137) அநந்தரபூர்வவாக்யத்தில் ஆக்ஷிப்தனுமான ஈம்வரனே அவற்றில் கர்த்தாவாகை உசிதம். இப்படியாகில், (1) பூர்த்திரூபகாரணத்திற்கும், (2) கைவாங்காமை, மேல்விழுகையாகிற கார்யத்துக்கும், ஸாமாநாதி$_4$கரண்யமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்யக் கோலி, தத$_3$நுகு$_3$ணுவதாரிகை (அன்றிக்கே அவன்பூர்த்தி அவனை) இத்யாதி$_3$. பூர்வயோஜனையிலே சேதநகர்த்ருகத்வாநுகு$_3$ணமாக (1) கைவாங்குகை – (2) மேல்விழுகைகளுக்கு அபாத$_3$நவிஷயங்கள் ஆம்ரயணக்ரியையானுப்போலே, இந்த யோஜனையிலே ஈம்வரகர்த்ருகத்வாநுகு$_3$ணமாக அவற்றுக்கு அபாத$_3$நவிஷயகாரகங்கள் அங்கீ$_3$காரக்ரியையாகை உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே, தத$_3$த்$_4$யாஹாரேண வ்யாக்$_2$யாநம் (அங்கீ$_3$காரத்தில்நின்றும்) இத்யாதி$_3$. [மேல்விழுகைக்கு] இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (ஆபி$_4$முக்$_2$ய) இத்யாதி$_3$. (138)

139. [ஆபி$_4$முக்$_2$யஸூசகமாத்ரத்திலே] இத்யாதி$_3$மூலத்திலே அல்பஸந்துஷ்டத்வம் ப$_2$லிதமாகையாலே தத$_3$பி$_4$ப்ராயேண ப்ரமாணேபாத$_3$நம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இப்படி அவன் அல்பஸந்துஷ்டன்) இத்யாதி$_3$.

(1) "ப்ரார்த்த$_2$நாமாத்ரஸந்துஷ்டோ ஜந்தோர்யச்ச$_2$தி வாஞ்சி$_2$தம்" என்கிற இதிலே ப்ரார்த்த$_2$நாமாத்ர-

இப்படி அல்பஸந்துஷ்டனுமிதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர், ["பத்ரம் புஷ்பம்"] இத்யாதி$_3$யால். "பத்ரம் புஷ்பம் ப$_2$லம் தோயம் யோ மே ப$_4$க்த்யா ப்ரயச்ச$_2$தி । தத$_3$ஹம் ப$_4$க்த்யுபஹ்ருதம் அஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்று ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே இவன் அடைவுகெடக் கொடுக்குமாப்போலே, நானும் ஸ்நேஹபாரவஶ்யத்தாலே

அருளிச்செய்கிருர்மேல், ["பத்ரம் புஷ்பம்"] என்று துடங்கி. "பத்ரம் புஷ்பம் ப$_2$லம் தோயம் யோ மே ப$_4$க்த்யா ப்ரயச்ச$_2$தி । தத$_3$ஹம் ப$_4$க்த்யுபஹ்ருதம் அஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்று 'பத்ரத்தையாகவுமாம், புஷ்பத்தையாகவுமாம், ப$_2$லத்தையாகவுமாம், ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவன் எனக்கு ப$_4$க்தியாலே தருகிருன், அநந்யப்ரயோஜநதையாகிற ஶுத்$_3$தி$_4$யோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனுன அவனுடைய அப்படிப்பட்ட ப$_4$க்தியோடே தரப்பட்ட அத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனுயிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே,

ஹேதுகஸந்தோஷத்துக்கு பரார்த்த$_2$ப்ரீதிரூபத்வம் தோற்றுகையாலும்,
(2) ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விஶ்வேஶோ யாச்நாபி$_4$க்ஷார்த்த$_2$நாதி$_3$பி$_4$: । தத்ததி$_3$ஷ்டப்ரதி$_3$த்ஸாத்மா ப்ரீதிரேவ விவர்த்த$_4$தே" இத்யாதி$_3$யைக்கொண்டு அதுக்கு அந்யார்த்த$_2$த்வம் நிர்ணயிக்கவேண்டுகையாலும், அது இவ்விடத்துக்கு ஸ்பு$_2$டப்ரமாணமாக மாட்டாது என்று மூலாபி$_4$ப்ராயம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரமாணம் உண்டோவென்ன) என்று. மூலோபாத்தப்ரமாணப்ரதீகத்தினுடைய அவயவ்யுபாத$_3$நபூர்வகம் தத$_3$ர்த்த$_2$ம் (பத்ரம் புஷ்பம் ப$_2$லம்) இத்யாதி$_3$. பத்ராதி$_3$களுடைய ஸமுச்சயம் விவக்ஷிதமானுல், ப்ரத்யேகம் த்$_3$விதீயாவிப$_4$க்த்யவக$_3$தநைரபேக்ஷ்யப$_3$ாத$_4$ம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். "தத$_3$ஹம்" என்கிற ஏகவசநாந்த'தத்'ஶப்$_3$த$_3$மும் விரோதி$_4$க்கும். ப$_3$ஹுத்$_3$ரவ்யஸாபேக்ஷத்வே ப்ரதிபிபாத$_3$யிஷிதஸ்வரூபத்வகாஷ்டை$_2$யும் ஸித்$_3$தி$_4$யாது; ஆகையால் விகல்பமே விவக்ஷிதம். அதில் ரத்நாதி$_3$விலக்ஷணத்$_3$ரவ்யத்தை எடாதே, ஸுலப$_4$பத்ராதி$_3$களை எடுத்த இத்தால் ஜாதிதோ த்$_3$ரவ்யகௌ$_3$ரவம் வேண்டா என்று ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. (பத்ரம்) இத்யாத்$_3$யேகவசநத்தாலே, ஸங்க்$_2$யயா தத்$_3$கௌ$_3$ரவம் வேண்டா என்று ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யத்திலே 'ஸர்வஸுலப$_4$ம் பத்ரம் வா, புஷ்பம் வா, ப$_2$லம் வா, தோயம் வா' என்று அருளிச்செய்தது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (பத்ரத்தையாகவுமாம்) இத்யாதி$_3$. (ப்ரயதாத்மந:) என்கிறவிடத்தில் (ப்ரயத)ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶுத்$_3$தி$_4$யுக்தவாசகம். (ஆத்ம)ஶப்$_3$த$_3$ம் மநோவாசகம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, 'ப்ரயதாத்மந: = தத்ப்ரத$_3$ாநைகப்ரயோஜநத்வரூபஶுத்$_3$தி$_4$யுக்தமநஸ:' என்று அருளிச்செய்தது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அநந்யப்ரயோஜநதையாகிற) இத்யாதி$_3$.

"யத்ததோர்நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$:" என்று பூர்வ'யத்'ஶப்$_3$த$_3$ம், நியமத: 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ஸாபேக்ஷமாகையாலே, (ய:) என்கிறவிதுக்கு ப்ரதிநிர்தே$_3$ஶமாக 'தஸ்ய' என்று அத்$_4$யாஹார்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே 'தஸ்ய ப்ரயதாத்மந:' என்று அருளிச்செய்தது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அவனுடைய) என்று. (தத$_3$ஹம்) என்கிற (தத்)ஶப்$_3$த$_3$ம் பூர்வம் ப்ரக்ருதவாசி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அப்படிப்பட்ட) என்று. (அஶ்நாமி) என்கிற உத்தமனுலே "ஸ்த$_2$ாநிந்யபி" என்கிற அநுஶாஸநத்தாலே அஹம் என்று வரக்கடவதாயிருக்க (அஹம்) என்கிற கண்டோ$_2$க்திக்கு ப்ரயோஜநம், தாத்பர்யவிஷய-அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வவிஶிஷ்டஸ்வோச்சாரயித்ருபோ$_3$த$_4$நம்

139. (பத்ரம் புஷ்பம்) என்கிற ஶ்லோகத்தில் (ப்ரயதாத்மந:) என்றது பரிஶுத்$_3$த$_4$மநஸ்க-னுடைய என்றபடி. (கலங்கி) என்றது (பூர்ணம்...அஶ்நாமி) என்கிறவித்தைப்பற்ற. 'பூர்யமாணுத்' என்னுதே, (பூர்ணுத்) என்றதின் கருத்து (தான் குடிக்கும்) இத்யாதி$_3$. (இச்சி$_2$யான் காண்) என்று, ப்ரஸித்$_3$தி$_4$தோற்ற அருளிச்செய்தது . (139)

அடைவுகெட ஸ்வீகரிப்பன். "அந்யத் பூர்ணுத$_3$பாம் கும்ப$_4$ாத$_3$ந்யத் பாத$_3$ாவநேஜநாத் । அந்யத் குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத் ந சேச்ச$_2$தி ஜநார்த்த$_3$ந:" என்று தனக்கென்று வேறுகட்டி வைத்த தண்ணீரைக்காட்டுதல்,

---

வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோக$_3$ம் கொள்ளுவன்' என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே. "அந்யத்பூர்ணுத$_3$பாம் கும்ப$_4$ாத$_3$ந்யத்பாத$_3$ாவநேஜநாத் । அந்யத்

என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அவாப்த) இத்யாதி$_3$. உ$_3$த்துங்க$_3$விஷயத்தில் அத்யல்பவஸ்துப்ரத$_3$ாநத்துக்கு மூலம் ப்ரேமாதி$_4$க்யப்ரயுக்தமந:க்ஷோப$_4$ம் என்றுதோற்ற (ப$_4$க்த்யா ப்ரயச்ச$_2$தி) என்றது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அவன் ப்ரேமத்தாலே) இத்யாதி$_3$. (ப$_4$க்த்யுபஹ்ருதம்) என்கிற புநர்வசநம் த்$_3$ருஷ்டாந்தார்த்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தருமாப்போலே) என்று. (தத$_3$ஹம்) என்கிற (தத்)ஶப்$_3$த$_3$மே பூர்வப்ரக்ருதப$_4$க்தித$_3$த்தத்வவிஶிஷ்டபராமர்ஶியாயிருக்க, மீளவும் (ப$_4$க்த்யுபஹ்ருதம்) என்கிறவிது த்$_3$ருஷ்டாந்தவிவக்ஷையாலேயாமிறே. (அஶ்நாமி) என்கிற அஶநத்துக்குச் சேர பத்ராதி$_3$களை அஶநகர்மத்வார்ஹபத்ராதி$_3$களாக விவக்ஷிக்கில், உபஸம்ஹாராநுகு$_3$ண்யேந உபக்ரமஸங்கோசம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். ஆகையால், உப$_4$யமுக்$_2$யத்வாநுகு$_3$ணமாக, "அர்த்த$_2$ாத்$_3$வா கல்பநைகதே$_3$ஶத்வாத்" என்று "ஹஸ்தேநாவத்$_3$யதி" என்கிறவிடத்தில் ஹஸ்தாவதே$_3$யத்வாநுகு$_3$ணமாக புரோடாஶரூபகர்மத்தை கல்பிக்கிறுப்போலே, இங்கும் அநஶநீயகர்மகாஶநஹேதுத்வேந வ்யாமோஹத்தை கல்பிக்கை உசிதம். {"ஸ்ருவேணுத$_2$ஸ்வதி$_4$திநா ஹஸ்தேநாவத்$_3$யதி இத்யமீ । ஆஜ்யே மாம்ஸே புரோட$_3$ாஶே" இத்யத்ர, "அஞ்ஜலிநா ஸக்தூந் ப்ரத$_3$ாய ஜுஹுயாத்" இத்யத்ர, த்$_3$விஹஸ்தஸம்யோக$_3$ரூபே அஞ்ஜலௌ அவகாஶாப$_4$ாவாத், ஸம்யுக்தப்ரஸ்ருதித்$_3$வயாத்மக: மத்$_4$யாவகாஶோபேத: அஞ்ஜலிர்யத$_2$ா க்$_3$ருஹீத:, யத$_2$ா ச, "கடே பு$_4$ங்க்தே" இத்யாதௌ, "கடே ஆஸீநோ பு$_4$ங்க்தே" இத்யாதி$_3$கமர்த்த$_2$ம் கல்பயந்தி லௌகிகா:, தத$_2$ா, "ஆக்$_2$யாதாநாமர்த்த$_2$ம் ப்$_3$ருவதாம் ஶக்தி: ஸஹகாரிணீ" இதிந்யாயேந, த்$_3$ரவத்$_3$ரவ்யஸ்ய ஆஜ்யஸ்ய ஸ்ருச ஏவ அவத$_3$ாநயோக்$_3$யோ ப$_4$வதி. ந து ஸ்வதி$_4$தி:, நாபி ஹஸ்த:. ஸ்ருவோ நாம ஹோமார்த்த$_2$-ஆஜ்யக்$_3$ராஹகபாத்ரம். ஏவம் சே$_2$த$_3$நீயஸ்ய மாம்ஸஸ்ய ஸ்வதி$_4$தி:. ஸ்வதி$_4$தி: = பரஶு:. ஏவமேவ புரோட$_3$ாஶஸ்ய ஹஸ்தோ யோக்$_3$யோ ப$_4$வதி - ஜைமிநீயந்யாயமாலா}.

இப்படியாகில், ஈஶ்வரனுக்கு ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யரூப-மஹாகு$_3$ணமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (வ்யாமோஹத்தாலே) இத்யாதி$_3$. (தத$_3$ஶ்நாமி) என்கிற விஶேஷேண பத்ராதி$_3$கர்மாந்விதத$_4$ாத்வர்த்த$_2$ம் (அடைவுகெட) இத்யாதி$_3$. அதாவது :- பத்ரத்துக்கு போ$_4$ஜநபாத்ரத்வேந விநியோக$_3$மும், புஷ்பத்துக்கு அலங்காரத்வேந விநியோக$_3$மும், பாத்$_3$யாதி$_3$ஜலங்களுக்கு ப்ரதிநியதவிநியோக$_3$ங்களும் கொள்ளவேண்டியிருக்க எல்லாவற்றையும் அஶநகர்மமாக்குகிறேன் என்றபடி. இது கீ$_3$தாவசநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (தானே) என்றது. இது ப$_4$ாக$_3$வதத்திலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$வசநமாயிருக்கையாலே ஸ்ரீகீ$_3$தையிலே என்னுதொழிந்தது. இந்த வசநத்திலே பத்ராதி$_3$களுக்கு அந்யார்த்த$_2$த்வமின்றிக்கே, தாத$_3$ர்த்$_2$யேந உபாதேயத்வமும், வைகல்பிகநாநாத்$_3$ரவ்யாப்$_4$யநுஜ்ஞையும் தோற்றுகையாலேயும் அல்பஸந்துஷ்டத்வம் தோற்றினுலும், அநல்பத்திலே அநிச்சை$_2$ தோற்றுமையாலும் அல்பஸந்துஷ்டத்வபூர்த்தி லபி$_4$யாமையாலே, அந்யார்த்த$_2$ம் கல்பிதமானத்தை விநியோகி$_3$க்கிலும் அமையும்; ஸாத$_4$ாரணஸத்காரத்தாலும் ஸந்தோஷம் விளையும்; பூர்வோக்தத்$_3$ரவ்யங்களில் அந்யதமத்$_3$ரவ்யநியமமே அமையும்; அதி$_4$கத்திலே அநிச்சை$_2$யுண்டு என்று இவ்வளவு சொன்னுல், அல்பஸந்துஷ்டத்வபூர்த்தி லபி$_4$க்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி மூலத்திலே [அந்யத்

திருவடிகளை நினைத்தல், உதவின இன்சொற்சொல்லுதல் செய்யுமிவ்வளவாயிற்று அவன் பெறுகைக்கு

குஶலஸம்ப்ரஶ்நாந் நசேச்ச$_2$தி ஜநார்த்த$_3$ந:". அதாவது ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்$_4$ருதராஷ்ட்ரன் பாண்ட$_3$வபக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்ருன், அவனுக்குச் சில நாட்டையுங்கொடுத்துப் பொன்னையுங்கொடுத்து நமக்காக்கிக்கொள்ளுகிறோம் என்ருப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல, நினைவும் செயலும் ஒத்திராத வஞ்சகனுனவவன் கருத்தை அறிந்த ஸஞ்ஜயன், வருகிறவன் அங்ஙனொத்தவனல்லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவதிவ்வளவு என்கிருன். அதாவது – தான் குடிக்கும் தண்ணீரை ஒரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிர வைக்கக்கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்கு மோலொன்றும்

பூர்ணுத்] என்று ப்ரமாணப்ரதீகோபாத$_3$ாநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே உபாத்தப்ரதீகத்தோடே கூட ஸமக்$_3$ரவசந–உபாத$_3$ாநபூர்வகம் அதினுடைய வக்த்ருகத$_2$நபூர்வக–அவதரணகத$_2$நவ்யாஜத்தாலே (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிற ப்ரதிஷேத$_4$த்துக்கு அபேக்ஷிதப்ரஸக்தியையும், (அந்ய)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் இன்னது என்னுமத்தையும் த$_3$ர்ஶிப்பித்துக்கொண்டு வசநத்துக்கு ஸங்க்$_3$ரஹேண அர்த்த$_2$ம் (அதாவது தூது எழுந்தருளுகிறபோது) இத்யாதி$_3$. (த்$_4$ருதராஷ்ட்ரன் சிலவற்றைச்சொல்ல) என்று அந்வயம். (நாட்டையும் பொன்னையும்) என்று (அந்ய)ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதார்த்த$_2$ம் சொல்லிற்று. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிற ப்ரதிஷேத$_4$ாபேக்ஷிதப்ரஸக்தியையும் த்$_4$ருதராஷ்ட்ரவாக்யத்தால் என்று சொல்லிற்று. "மாயாம் ந ஸேவே" என்று த்$_4$ருதராஷ்ட்ரவைலக்ஷண்யம் தனக்குச் சொல்லுகிற ஸஞ்ஜயன் தனக்கு வஞ்சநாராஹித்யம் சொல்லுகையாலே த்$_4$ருதராஷ்ட்ரனுடைய வஞ்சகத்வஜ்ஞன் ஸஞ்ஜயன் என்று ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே அருளிச்செய்கிருர் (நினைவும் சொலவும்) இத்யாதி$_3$. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிற இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (வருகிறவன்) இத்யாதி$_3$. (பூர்ணுத$_3$பாம் கும்ப$_4$ாத்) இத்யாதி$_3$களுக்கு அர்த்த$_2$ம் (அவனுக்கு வேண்டுவது) இத்யாதி$_3$. விஸ்தரணே அர்த்த$_2$ம் (அதாவது) இத்யாதி$_3$.

I. "த$_3$த்$_4$நா ஜுஹோதி", "பயஸா ஜுஹோதி" என்ருப்போலே, 'பூர்ணகும்பே$_4$ந ஸத்குர்யாத்' என்று தாத$_3$ர்த்தே$_2$ந உபாதே$_3$யத்வத்$_3$யோதகத்ருதீயாவிப$_4$க்தியுக்தவாக்யஶைலியை ஆஶ்ரயியாதே, (பூர்ணுத$_3$பாம் கும்ப$_4$ாத் அந்யத்) என்று அநுவாத$_3$ரூபபஞ்சமீவிப$_4$க்தியுக்தவாக்யஶைலியாலே சொன்னவித்தால், பூர்ணகும்ப$_4$த்துக்கு அந்யார்த்த$_2$ம் க்லுப்தத்வேந ப்ரமாணுந்தரப்ராப்தத்வம் தோற்றுகிறது;

II. அதில், ஸாமர்த்$_2$யத்தாலும், ஸந்நிதி$_4$யாலும் ஸத்காரகர்த்ருத்வேந பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்த$_2$னுனதானே (அந்ய) ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் என்று தோற்றுகிறது;

III. இப்படி ஆத்மார்த்த$_2$ம் க்லுப்தத்வேந ப்ரமாணுந்தரப்ராப்தபூர்ணகும்ப$_4$ாநுவாத$_3$பூர்வகம் தத$_3$ந்யத்தை ப்ரதிஷேதி$_4$க்கையாலே ஆத்மார்த்த$_2$ம் க்லுப்தமான பூர்ணகும்ப$_4$மே அமையும் என்று தோற்றுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தான் குடிக்கும்) இத்யாதி$_3$. (அபாம் பூர்ணுத்) என்றது கரணஸ்ய ஶேஷத்வவிவக்ஷயா ஷஷ்டி$_2$யாகையாலே அத்$_3$பி$_4$: பூர்ணுத் என்றபடி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தண்ணீரை) இத்யாதி$_3$. ஒருவனுக்கு ஒருகுடம் தண்ணீர் அமையுமாகையாலே (கும்ப$_4$ாத்) என்கிற ஏகவசநம் ப்ரத்யக்ஷப்ராப்த–ஏகத்வாநுவாத$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஒருகுடத்திலே) என்றது. பூர்யமாணுத் என்னுதே (பூர்ணுத்) என்று பூர்வபூரிதத்வபோ$_3$த$_4$கபூ$_4$தார்த்த$_2$கநிஷ்ட$_2$ாப்ரயோக$_3$த்துக்கு ப்ரயோஜநம், தத்$_3$தே$_4$துகஶைத்யப்ரதீதி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (நிறைத்து) இத்யாதி$_3$. அநுவாத$_3$ரூபநிர்தே$_3$ஶஶைலீதாத்பர்யம் (வைக்கக்கடவனே) என்கிற ஏவகாரம். லோகஸித்$_3$த$_4$மான க்$_3$ருஹத்$_3$வாரி நித$_4$ாநமே ஜலபூர்ண–

ஆசைப்படுவது. "நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே" – அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு ப$_4$க்தி–' பாரவஶ்யத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரஸ்பர்ஶமற்ற திருமஞ்சனத்தை அக்ரமமாக இறைத்து, போரப்பொலியக்

வேண்டா, தன் க்$_3$ருஹத்திலே அதிதி$_2$ வந்து புகுந்தால் காலைக்கழுவுவதாக ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரம் விதி$_4$த்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன்திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனுன வாசிக்கு விஶேஷித்தொன்றும் செய்யவேண்டா; நெடுந்தூரம் வந்தவனை குஶலப்ரஶ்நம் பண்ணக் கடவதிறே, அவ்வோபாதி ஓர் இன்சொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாகவொன்றும்வேண்டா,

---

கும்ப$_4$த்துக்கு ப்ரக்ருததகாங்க்ஷிதமான க்ரியாவேஶம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே) இத்யாதி$_3$. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிறவித்தால் ப$_2$லிதம் (அதுக்குமேல்) இத்யாதி$_3$. அதாவது :–
(1) த்$_3$ரவ்யவைலக்ஷண்யமும், (2) இதுக்கு தாத$_3$ர்த்$_2$யேந உபாத$_3$ாநமும், (3)'யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந:' (கீ$_3$.3-13) என்று தத்ப்ரதிபத்தித்வேந ஆத்மார்த்த$_2$த்திலே உபயோஜநமும் வேண்டா என்றபடி.

த்$_3$விதீயபாத$_3$ார்த்த$_2$ம் (தன்க்$_3$ருஹத்திலே) இத்யாதி$_3$. இங்கும் பூர்வவத் அநுவாத$_3$ரூபவாக்ய-ஶைலியாலே பாத$_3$-அவநேஜநத்துக்கு ப்ரமாணுந்தரப்ராப்தத்வம் தோற்றுகையாலும், தத்$_3$வத், ஆத்மார்த்த$_2$த்வக்$_3$ராஹக-ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணம் இங்கு கூடாதாகையாலும், அதிதி$_2$ஸாமாந்யவிஷயக-ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரமே ப்ராபகப்ரமாணமாகிறது. இப்படி அதிதி$_2$ஸாமாந்யப்ரயுக்தமான பாத$_3$-அவநேஜநத்தை அநுவதி$_3$த்துக்கொண்டு தத$_3$ந்யத்தை ப்ரதிஷேதி$_4$க்கையாலே, அதிதி$_2$ஸாமாந்ய-ப்ரயுக்தபாத$_3$ாவநேஜநமே அமையும் என்று தோற்றுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அதிதி$_2$) இத்யாதி$_3$. "த$_4$ர்மபுரஸ்காரோऽநந்யப்ரயோஜந: ஸோதிதி$_2$ர்ப$_4$வதி" என்று ஆபஸ்தம்பே$_4$ாக்த--அதிதி$_2$லக்ஷணம் "க்ருஷ்ணம் த$_4$ர்மம் ஸநாதநம்" என்று ஸநாதநத$_4$ர்மமாய், "ஸந்தி$_4$மிச்ச$_2$ந்தி ஸாத$_4$வ:" என்று ஸந்த்$_4$யர்த்த$_2$மாக எழுந்தருளுகிற க்ருஷ்ணனிடத்திலே உண்டு என்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே (அதிதி$_2$ வந்து புகுந்தால்) இத்யாதி$_3$. "தஸ்ய பாதௌ$_3$ ப்ரக்ஷாலயேத்" என்கிற ஆபஸ்தம்ப$_4$-வசநத்தையுட்கொண்டு (பாத$_3$ாவநேஜந)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (காலைக்கழுவுவதாக) இத்யாதி$_3$. அநுவாத$_3$-ஶைலீதாத்பர்யம் (விதி$_4$த்து வைத்ததிறே) என்று ப்ரஸித்$_3$தி$_4$. 'ணிஜிர் = ஶௌசபோஷணயோ:' என்றிறே த$_4$ாதுபாட$_2$ம். 'தஸ்யோத$_3$கமாஹரேத்' என்கிறவித்தை அவலம்பி$_3$த்துக்கொண்டு, கீழும் அதிதி$_2$பரமாக யோஜியாதொழிந்தது,
(1) த்$_3$வாரி நித$_4$ாநார்த்த$_2$பூர்ணகும்ப$_4$ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ஸ்வாரஸ்யத்தாலும்,
(2) அந்யார்த்த$_2$ம் க்லுப்தமே அமையும் என்னுமிடம் அப்போது லபி$_4$யாமையாலேயும்,
(3)'ம்ருண்மயேந இத்யேகே' என்று அதிதி$_2$க்கு ம்ருண்மயபாத்ரேண உத$_3$காஹரணம் ஏகீயபக்ஷத்வேந, ப்ரஶஸ்தமல்லாமையாலும்,
(4) முக்$_2$யபக்ஷாவலம்ப$_3$நேந தைஜஸபாத்ரத்தை பூர்ணகும்ப$_4$மாக விவக்ஷிக்கில் த்$_3$ரவ்யகௌ$_3$ரவா-நபேக்ஷ ஸித்$_3$தி$_4$யாமையாலும் அப்படி யோஜித்து அருளிற்றில்லை என்று கண்டுகொள்வது.
இப்படி ஸாத$_4$ாரணஸத்காரமே அமையும் என்று (அந்யத் பாத$_3$ாவநேஜநாத்) என்கிறவிடத்தில் அபி$_4$ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (அவ்வோபாதி) இத்யாதி$_3$.
பாத$_3$யோ: அவநேஜநம் என்று விக்$_3$ரஹாபி$_4$ப்ரயேண (திருவடிகளை) இத்யாதி$_3$. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிறவித்தால் ப$_2$லிதம் (அதுக்குமேல்) இத்யாதி$_3$. அதாவது – 'அதிதி$_2$ர்விஷ்ணுமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய விஷ்ணுவத் பூஜநீய:' என்கிற அதிதி$_2$ஸத்காரமல்லது, ஸாக்ஷாத் தானுன தன்மையைப்பற்ற உபதி$_3$ஷ்டமான ஏற்றம் வேண்டா என்றபடி. த்ருதீயபாத$_3$ார்த்த$_2$ம் (நெடுந்தூரம்) இத்யாதி$_3$. பூர்வவத்

இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை இச்சி$_2$யான்காண் அவனென்கை. இத்தால் நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையும் அவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ; வல்லையாகில், உன் ஆபி$_4$முக்$_2$யஸூசகமாக இவ்வளவுகளைச்செய்யப்பாரென்றபடி. "பரிவதிலீசனை" என்று துடங்கி ["புரிவதுவும்புகைபூவே"] என்று "ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஶ்வரனை ஸம்ஸாராந்-

---

அநுவாத$_3$ஸூசிதப்ரமாணாந்தரப்ராப்தத்வம் 'கல்யாணீவாக்' என்கிற ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரவிஹிதத்வம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே 'ஸ்வாக$_3$தமாயுஷ்மந்த:' என்கிற தத்$_3$வ்யாக்$_2$யாநத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நெடுந்தூரம் வந்தவனை குஶலப்ரஶ்நம்) இத்யாதி$_3$. பூர்வவத் அநுவாத$_3$தாத்பர்யம் (பண்ணக்கடவதிறே) என்று. இப்படி ஸாத$_4$ரணஸத்காரமே அமையும் என்று (அந்யத்குஶலஸம்-ப்ரஶ்நாத்) என்கிறவிடத்திலே அபி$_4$ப்ரேதம் என்று அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வோபாதி) இத்யாதி$_3$. (ஸம்ப்ரஶ்நாத்) என்கிற ஏகவசநம் 'கல்யாணீவாக்' என்கிற ப்ராபகப்ரமாணவக$_3$த-ஏகத்வாநுவாத$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஓர்) இத்யாதி$_3$. (குஶல)ஶப்$_3$த$_3$-(ஸம்)ஶப்$_3$த$_3$-ஸமபி$_4$-வ்யாஹாரஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$ம் (இன்சொல்) என்று. 'ஸாந்த்வயித்வா' என்கிற ஆபஸ்தம்ப$_3$வாக்யத்தை உட்கொண்டு (இன்சொல்) என்றது. (அந்யந்நேச்ச$_2$தி) என்கிறவித்தால் ப$_2$லிதம் (ஏற்றமாக) இத்யாதி$_3$. அதாவது 'ஸாந்த்வயித்வா தர்ப்பயேத் ரஸைர்ப$_4$க்ஷ்யை:' என்று மது$_4$ரவசநாநந்தரம் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன நாநாவித$_4$ரஸப$_4$க்ஷ்யகரணகதர்ப்பணாதி$_3$கள் வேண்டா என்றபடி.

(1) பூர்வவசநோக்தவைகல்பிகநாநாத்$_3$ரவ்யாபேக்ஷாவிரஹம் இதில் ப்ரத$_2$மபாத$_3$த்திலும்,
(2) அதில் சொன்ன ஜலபரிமாணகௌ$_3$ரவாபேக்ஷையினுடைய அப$_4$ாவம் த்$_3$விதீயபாத$_3$த்திலும்,
(3) த்$_3$விதீயபாத$_3$த்தில் சொன்ன காயிகவ்யாபாராபேக்ஷையினுடைய அப$_4$ாவம் த்ருதீயபாத$_3$த்திலும் சொல்லுகையாலே உத்தரோத்தரம் அபேக்ஷாலாக$_4$வம் சொல்லிற்று. சதுர்த்த$_2$பாத$_3$ார்த்த$_2$ம் (இவ்வளவுகளையொழிய) இத்யாதி$_3$. பர்யுத$_3$ாஸவ்யஞ்ஜிதவிதி$_4$க்கும், கண்டோ$_2$க்தநிஷேத$_4$த்துக்கும் மிதோ$_2$ வ்யாஹதிபரிஹாரார்த்த$_2$மாக நிஷேத$_4$த்துக்கு விஹிதவ்யதிரிக்தவிஷயகத்வம் ஆவஶ்யகம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (இவ்வளவுகளையொழிய) என்றது. (இவ்வளவுகள்) என்றது பூர்ணகும்ப$_4$ா-தி$_3$கள்.

I. ப$_3$ஹுவசநத்தாலே ஸமுச்சயமாதல், விகல்பமாதல், விவக்ஷிதம் என்று கண்டுகொள்வது.
(1) ஸமுச்சயபக்ஷத்திலே (ச)காரம் பி$_4$ந்நக்ரமமாய், (குஶலஸம்ப்ரஶ்நாச்ச) என்று கூட்டுவது.
(2) விகல்பபக்ஷத்திலும் "யஸ்யோப$_4$யம் ஹவிரார்த்திமார்ச்ச$_2$தி" என்கிறவிடத்தில் உப$_4$யபத$_3$ம் பரஸ்பராநபேக்ஷநிமித்தபூ$_4$தஹவிர்த்$_3$வயபரமாகிறுப்போலே (ச)காரம் வைகல்பிகபூர்ணகும்ப$_4$ாதி$_3$-ஸமுச்சயபரம் என்று கண்டுகொள்வது.
II. யத்$_3$வா:-
(ச)காரம் ஏவகாரார்த்த$_2$கமாய், "நேச்ச$_2$த்யேவ" என்று அந்வயித்து, ப்ரஸித்$_3$தி$_4$பரமாய், இவ்வர்த்த$_2$ம் உபதே$_3$ஶாஸாபேக்ஷமன்று, நீயே அறிந்துகொள்ளலாம் என்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இச்சி$_2$யான்காண்) என்று என்றாகவுமாம்.
இப்படி இந்த ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வப$_4$ாவப்ரதிபாத$_3$நத்துக்கு தத$_3$நுகு$_3$ணப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூப-அநுஷ்ட$_2$ாநத்திலே தாத்பர்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி$_3$. (சரக்காக) என்றது ஶ்லாக்$_4$யவஸ்துவாக என்றபடி. உன் கௌடில்யத்துக்கு அல்பாநுகூல்யமும் க$_4$டியாது, க$_4$டிக்குமாகில் செய்துபார் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வல்லையாகில்) இத்யாதி$_3$. (வல்லையாகில்) என்றது ஶக்தனாகிறாயாகில் என்றபடி.

கொடுப்பதும் ஏதேனுமொரு புகை, ஏதேனுமொரு பூவாகவுமாம்; ப$_4$ாவஶுத்$_3$தி$_4$ பார்க்குமல்லது பத$_3$ார்த்த$_2$வைஷம்யம் காணக்கண்ணில்லை அவனுக்கு; இன்று இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனும் என்னுமிடம் ப்ரப$_3$லப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$ம். (139)

முக்தராய் அநுப$_4$வித்து, அவ்வநுப$_4$வஜநிதப்ரீதியாலே "ஏதத் ஸாம க$_3$ாயந்நாஸ்தே" என்கிறபடியே பாடி விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவு பார்த்து அகலுகை தவிர்ந்து, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தை ஏதேனுமொருபடி ப்ரயோகி$_3$த்து, பின்னையவனுக்கு அருள் கொடையாகக் கொடுப்பதுவும் ஏதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ்வளவும் அமையும் கிடிகோளவனுக்கு" என்று அவனுடைய ஸ்வாராத$_4$நதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிறே. (139)

(1) ப்ரத$_2$மோபாத்தவசநத்திலே (ப்ரயச்ச$_2$தி) என்கிற உபஸர்க்க$_3$த்தாலும்,
(2) அநந்தரோபாத்தவசநத்திலே (அவநேஜநாத்), (ஸம்ப்ரஶ்நாத்) என்கிற உபஸர்க்க$_3$ங்களாலும்,
(3) அநுஷ்ட$_2$ாநாபரபர்யாயமான ப்ரயோக$_3$த்தினுடைய ஸௌஷ்ட$_2$வம் தோற்றுகையாலும்,
(4) கொடுத்த அம்ஶத்திலே அவனுக்கு மஹாப்ரஸாத$_3$த$_3$த்தத்வாபி$_4$ஸந்தி$_4$ தோற்றுமையாலும்,
(5) தே$_3$யத்$_3$ரவ்யத்தினுடைய கு$_3$ணத$_4$ாநவிரஹகண்டோ$_2$க்தியில்லாமையாலும்
அல்பஸந்துஷ்டத்வபூர்த்தி இல்லை என்று திருவுள்ளம்பற்றி, மூலத்திலே ப்ரயோக$_3$ஸௌஷ்ட$_2$வாதி$_3$-நைரபேக்ஷ்யத்துக்கும், இவன் கொடுத்ததிலே அவனுக்கு மஹாப்ரஸாத$_3$த$_3$த்தத்வாபி$_4$ஸந்தி$_4$க்கும், பே$_3$ாத$_4$கமான ப்ரமாணாந்தரத்தினுடைய ப்ரதீகக்$_3$ரஹணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அந்த ப்ரமாணத்தினுடைய ஆத்$_3$யந்தோபாத$_3$ாநத்தாலே ஸமுத$_3$ாயத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு அதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பரிவதில்) இத்யாதி$_3$. (பரிவு) = து$_3$:க$_2$ம். (பரிவதில்) என்று நிர்து$_3$:க$_2$த்வம் சொல்லிற்று. இத்தால் ப$_2$லிதம் ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஹேயப்ரத்யநீகனை) என்றது. "பரிவு" என்பதுவே, "இன்பமும், துன்பமும், அன்பும் எனவே யாவும் முப்பெயரே" என்னக்கடவது. (ஈசனை) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஸர்வேஶ்வரனை) என்று. அநுப$_4$ாவ்யனுடைய ஹேயப்ரத்யநீக-த்வோக்தியால் ப$_2$லிதம் (ஸம்ஸாராந்முக்தராய்) என்று. பாட்டாகில் ப்ரீதிஹேதுகமாய் இருக்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநுப$_4$வித்து) இத்யாதி$_3$. முக்தித$_3$ஶையில் பாட்டுக்கு ப்ரமாணம் (ஏதத்) இத்யாதி$_3$. விரிவது = விஸ்தாரம். மேவல் = பெறுகை. உறுகை = இச்சை$_2$. இத்தை அருளிச்-செய்கிறார் (விஸ்த்ருதராகையை) இத்யாதி$_3$நா. பிரிவகை = பிரியும் ப்ரகாரம். ப்ரகரணாநுகு$_3$ணமாக உபகரணவைகல்யப்ரயுக்தமான ஆராத$_4$நப்ரவ்ருத்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமே பிரிவகை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபகரணங்களில்) இத்யாதி$_3$. "நன்னீர்" என்று நல்ல தண்ணீர் என்னுமாப்போலே ஸம்ஸ்காரத்$_3$ரவ்யஸம்ஸர்க்க$_3$ரஹிதமான ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி (அஸம்ஸ்க்ருதமான) இத்யாதி$_3$. "தூய்" என்றது தூவி என்றபடி. இத்தால் ப்ரயோக$_3$ஸௌஷ்ட$_2$வாப$_4$ாவம் லப்$_3$த$_4$ம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஏதேனும் ஒருபடி) இத்யாதி$_3$. இந்த "தூய்" ஶப்$_3$த$_3$மே "நன்னீர்" என்கிறவிது ஸம்ஸ்காரரஹிதஜலபரம் என்கைக்கு நியாமகம். "புரிவது" என்பது ப்ரஸாத$_3$த$_3$த்தம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அருள்கொடையாக) இத்யாதி$_3$. 'புரிவே = விரும்பல்' என்னக்கடவது. ப்ரகரணப$_3$லத்தால் புகையும், பூவும் யத்கிஞ்சித்பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஏதேனும் ஒரு புகையும்) இத்யாதி$_3$. இத்தால் அக$_3$ரு-தூ$_4$மத்தையும், பத்$_3$மாதி$_3$களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (பூவே) என்கிற ஏவகாரார்த்த$_2$ம் (இவ்வளவே) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வாராத$_4$தை) = ஸுகே$_2$ந ஆராத்$_4$யத்வம். இது

140. புல்லேக்காட்டியழைத்துப் புல்லேயிடுவாரைப்போலே ப$_2$லஸாத$_4$நங்களுக்கு பே$_4$த$_3$மில்லே.

இப்படி இவன் சில செய்யுமதும் ஸ்வரூபமாய் அத்தால் ப$_2$லஸாத$_4$நமாயுறுவதேதென்ன வேறில்லே என்கிருர், [புல்லேக்காட்டி] இத்யாதி$_3$யால். கறவைக்குக்காட்டி அழைப்பதும் கட்டியிடுவதும் புல்லானுப் போலே,

---

140. [பூர்ணவிஷயம்] என்றுதுடங்கி இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்தவித்தனேயிறே, ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கின்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக, ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்துக்கும் ப$_2$லத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தை

I. [அந்யத்பூர்ணுத்] இத்யாதி$_3$யிலே பர்யுத$_3$ாஸவ்யங்க்$_3$யமாகையாலே அஸ்பஷ்டம்.
II. [பத்ரம் புஷ்பம்] இத்யாதி$_3$யிலே ஸாமாந்யபர[பத்ரா]தி$_3$ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ஸ்பஷ்டம்.
III. (1) (பரிவதில்) இத்யாதி$_3$யிலே "பிரிவகையின்றி" என்று உபகரணவைகல்யப்ரதிஷ்டப்$_3$த$_4$ப்ரவ்ருத்த்யுத்தம்ப$_4$நத்தாலும்,
(2) "நன்னீர்தூய்" என்று கு$_3$ணத்$_3$ரவ்யக்ரியாஸௌஷ்ட$_2$வநைரபேக்ஷ்யத்தாலும்,
(3) ஈஶ்வரனுக்கு இதில் 'இவர்கள் நமக்கு இப்படி அருள்கொடை கொடுப்பதே!' என்கிற அபி$_4$ஸந்தி$_4$ஸூசநத்தாலும்,
(4) "புரிவது" என்கிற விதி$_4$ப்ரதீதியாலும் ஸுஸ்பஷ்டம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸுஸ்பஷ்டமாக) இத்யாதி$_3$. (139)

140. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஸங்க$_3$திகத$_2$நார்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (பூர்ணவிஷயம் என்று தொடங்கி) இத்யாதி$_3$. (வா.136-137) [பூர்ணவிஷயம்] இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயம் ப்ரஸக்தம்; (வா.138) [பூர்த்திகைவாங்காதே] இத்யாதி$_3$கம் அநுப்ரஸக்தம் என்று கண்டுகொள்வது.
I. பூர்வக்$_3$ரந்த$_2$ாதீ$_4$நஸ்ம்ருதிவிஷயத்வே ஸதி, நிரூபணீயத்வம் ப்ரஸக்தத்வம்.
II. பூர்வக்$_3$ரந்த$_2$ாதீ$_4$நஸ்ம்ருதிவிஷயார்த்த$_2$ாதீ$_4$நஸ்ம்ருதிவிஷயத்வே ஸதி நிரூபணீயத்வம் தத$_3$நுப்ரஸக்தத்வம் என்று கண்டுகொள்வது.
'ப்ராஸங்கி$_3$கம் பரிஸமாப்ய ப்ரக்ருதமநுஸரதி' என்னுமாப்போலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யம்) இத்யாதி$_3$. ப்ரதிபிபாத$_3$யிஷிதப்ரபத்த்யுத்கர்ஷஹேதுஸுக$_2$ரூபத்வரூபகு$_3$ணஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$ஸாத்$_4$யவஸ்த்வபே$_4$த$_3$ப்ரதிபாத$_3$கத்வாத் 'சிந்தாம் ப்ரக்ருதஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$ாம் உபோத்$_3$க$_4$ாதம் விது$_3$ர்பு$_3$த$_4$ா:' என்கிறபடியே [புல்லேக்காட்டி] இத்யாதி$_3$க்கு உபோத்$_3$க$_4$ாதஸங்க$_3$தி என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஆகையாலே அதுக்கு இன்னமும் ஒரு வைலக்ஷண்யம்) இத்யாதி$_3$.
I. மூலத்திலே [புல்லேக்காட்டி] இத்யாதி$_3$-உபமாநக்$_3$ரந்த$_2$ாநந்தரம் உபமேயக்$_3$ரந்த$_2$மில்லாமையாலே அத்தை யோக்$_3$யதாநுகு$_3$ணம் அத்$_4$யாஹரித்துக்கொள்ளவேணும்.
II. அதில், ஈஶ்வரசேதநர் இருவரும் ப்ரஸ்துதராகையாலே இருவரும் உபமேயமாகக்கூடும்.
III. அதில் ஈஶ்வரன் உபமேயமாமளவில், தன்னேக்காட்டி அழைத்துத் தன்னேயிடுகையாலே என்று இவ்வளவும் அத்$_4$யாஹார்யம்.
IV. சேதநன் உபமேயமாளவில் இத்தைக்காட்டி அழைத்து இத்தையிடுகையாலே என்று இவ்வளவும் அத்$_4$யாஹார்யம்.

---

140. [ப$_2$லஸாத$_4$நங்களுக்கு பே$_4$த$_3$மில்லே] என்றதுக்கு முந்தின யோஜனே, [ப$_2$லஸாத$_4$நம்] என்றது ஈஶ்வரனேயே. இரண்டாம் யோஜனே அஞ்ஜலியை. (140)

ப$_2$லஸாத$_4$நமான திருவடிகள்தானே ஸாத்$_4$யமான ப$_2$லமுமாயிருக்கையாலே, ஸாத்$_4$யஸாத$_4$நங்களிரண்டுக்கும் வஸ்துபே$_4$த$_3$மில்லை ; அநுஸந்தா$_4$நபே$_4$த$_3$மேயுள்ளது. (140)

141. ஆகையாலே ஸுக$_2$ரூபமாயிருக்கும்.

இப்படி நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான ஸாத்$_4$யமே நிரபாயஸாத$_4$நமாகையாலே, தச்ச$_2$ரணவரணரூபப்ரபத்தியும்

முந்துற அருளிச்செய்கிறார், [புல்லைக்காட்டி] என்று துடங்கி. அதாவது – கோ$_3$வை வரவழைத்துப் பின்னை அதுக்கு தா$_4$ரகாதி$_3$களையிட்டு நோக்க நினைப்பார், தத்$_3$போ$_4$க்$_3$யமான புல்லுதன்னையே தத்$_3$வஶீகாரஸாத$_4$நமாக முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, அதுதன்னையே மேலும் இடுமளவில் ப$_2$லஸாத$_4$நங்களுக்கு பே$_4$த$_3$மில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகு$_3$ணவிக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டனானதானே முந்துற இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு உபாயமாய், பின்னை என்றுமொக்க இவனுக்கு உபேயமாயிருக்கையாலே, ப$_2$லஸாத$_4$நங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை. (140)

141. இத்தால் ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் ப$_2$லித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார், [ஆகையாலே] என்று துடங்கி. அதாவது – ஸாத்$_4$யவஸ்துதானே ஸாத$_4$நமாகையாலே, தத்$_3$வரணரூபமானவிது தேவையாயிராதே ஸுக$_2$ரூபமாயிருக்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு

V அதில் உபமாந-உபமேயங்களுக்கு ஸாதா$_4$ரணத$_4$ர்மம் ப$_2$லஸாத$_4$நயோ: ஐக்யம்.

VI. இப்படி உபமேயத்$_3$வயமும் விவக்ஷிதமாகையாலே விஶிஷ்ய அந்யதரத்தை நிர்த்தே$_3$ஶியாதொழிந்தது.

VII. அர்த்த$_2$ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே இரண்டும் வரக்கடவதாகையாலும், க்$_3$ரந்த$_2$கௌ$_3$ரவப்ரஸங்க$_3$த்தாலும் உப$_4$யத்தையும் நிர்த்தே$_3$ஶியாதொழிந்தது.

VIII. உபமேயத்தை கண்ட$_2$தோ நிர்த்தே$_3$ஶியாதே, உபமாநத்தாலே தத்ஸூசநம் முற்றுவமையுமாகையாலே, சாருதாதிஶயஹேதுவாயிருக்குமாகையாலே, ந்யூநதையுமில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ப்ரத$_2$மம் அப்$_4$யர்ஹிதத்வாத் ஈஶ்வரபரதயா யோஜனை (அதாவது கோ$_3$வை) இத்யாதி$_3$. (தா$_4$ரகாதி$_3$களை) என்கிற (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம், போஷகபோ$_4$க்$_3$யபரம். ப$_2$லஸாத$_4$நைக்யம், உபமாநோபமேயஸாதா$_4$ரணத$_4$ர்மம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ப$_2$லஸாத$_4$நங்களுக்கு பே$_4$த$_3$மில்லாதாப்போலே) என்றது. (தன்னைக்காட்டி) இதி அத்$_4$யாஹ்ருதவாக்யார்த்த$_2$ம், (விலக்ஷணகு$_3$ண) இத்யாதி$_3$. இது "சரணௌ ஶரணம்" என்கையாலே ஸித்$_3$தி$_4$த்த அர்த்த$_2$ம். [பே$_4$த$_3$]ஶப்$_3$த$_3$ம் வைலக்ஷண்யபரமன்று, அந்யோந்யாபா$_4$வபரம்; தத$_3$பா$_4$வம் ஐக்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஏகவஸ்துவாயிருக்கும்) என்று. (140)

141. இப்படி உபோத்$_3$கா$_4$தத்தால் ஸித்$_3$தி$_4$த்த ப்ரக்ருதார்த்த$_2$ம் (இத்தால் ப்ரபத்திக்கு) இத்யாதி$_3$. (வைலக்ஷண்யம்) என்றது உபாயாந்தராவ்ருத்திகு$_3$ணவத்த்வம் என்றபடி. ஜ்ஞாநக$_3$தாநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்களுக்கு விஷயக$_3$தாநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்கள் நியாமகங்களாகையாலே, உபாயப்ரார்த்த$_2$நா-

---

141. (ஜநார்த$_3$ந)ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ஸ்வாரஸ்யத்தாலே, ஜநாந் அர்த$_3$யதி = உபயாசதே, இதி (ஜநார்த$_3$ந:); தன்னை அநாத$_3$ரிக்கிறவர்களைத்தான் ஆத$_3$ரித்து யாசிக்குமவனாயிருக்கிறபடியை 'அர்த$_3$ = க$_3$தௌ, யாசநே ச' என்கிற தா$_4$துவிலே நிஷ்பந்நமான (ஜநார்த$_3$ந)ஶப்$_3$த$_3$ம் சொல்லக்கடவதிறே. (தேவையாயிராதே) என்றது து$_3$ஶ்ஶகமாயிராதே என்றபடி. (141)

ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு, பரதந்த்ராத்மாநுகூலமான ஸுக$_2$ரூபமாயிருக்குமென்கிருர். ஆக இப்ப்ரகரணத்தால் அபாயத்வாதி$_3$தோ$_3$ஷது$_3$ஷ்டங்களான ஸாத$_4$நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிரோதி$_4$த்வேந த்யாஜ்யங்கள், தத்த்யாக$_3$ாங்கி$_3$யாய் தத்$_3$தோ$_3$ஷமற்ற ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வரூபோசிதத்வாதி$_3$கு$_3$ணவிலக்ஷணம் என்றதாயிற்று. இதில் [ப்ரபத்த்யுபாயம்] துடங்கி மேல் ப்ராஸங்கி$_3$கம். (141)

வைலக்ஷண்யமருளிச்செய்கிருர், [புல்லை] இத்யாதி$_3$யாலே. அதாவது – புல்லைக்காட்டி தே$_4$நுவை அழைத்துக்கொண்டு பின்னை அப்புல்லையே இடுமளவில் ப$_2$லஸாத$_4$நங்களுக்கு பே$_4$த$_3$மில்லாதாப் போலே, "ஸக்ருத்க்ருதோऽஞ்ஜலி:", "நமஶ்சக்ருர்ஜநார்த$_3$நம்" இத்யாதி$_3$களிற்சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி$_3$ரூபையான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு ஈஶ்வரனை வஶீகரித்தால் பின்னை அவனுக்கு உகப்பாகச் செய்யுமடிமையும், "ப$_3$த்$_3$த$_4$ாஞ்ஜலிபுடா: ஹ்ருஷ்டா: நம இத்யேவ வாதி$_3$ந:",

---

ரூப-உபாயவரணக$_3$தஸுக$_2$ரூபத்வரூப-ஆநுகூல்யத்வம், நிரதிஶயாநந்த$_3$ரூப-ஸாத்$_4$யவஸ்த்வபி$_4$ந்ந-ஸாத$_4$நரூபஸ்வவிஷயக$_3$தஸுக$_2$ரூபரூப-அநுகூல்வத்வஹேதுகம் என்னுமபி$_4$ப்ரயாத்தாலே அருளிச்-செய்கிருர் (அதாவது ஸாத்$_4$யவஸ்துதானே) இத்யாதி$_3$. [ப$_4$ர்த்ருபே$_4$ாக$_3$த்தை] இத்யாதி$_3$யாலே ப$_4$க்திக்கும் இவ்வாகாரம் உண்டேயாகிலும் அங்க$_3$பூ$_4$தகர்மயோக$_3$க$_3$தது$_3$:க$_2$ரூபத்வஹேதுகமான து$_3$:க$_2$ரூபத்வம் அங்கி$_3$யிலும் வருமாகையாலே இதுக்கு தத்$_3$வைலக்ஷண்யம் சொல்லக்குறையில்லை என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தேவையாயிராதே) இத்யாதி$_3$. (தேவை)யாவது - வித்$_4$யதீ$_4$நப்ரவ்ருத்திவிஷயத்வப்ரயோஜகது$_3$:க$_2$ரூபத்வம். சேதநபரதயா யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே இன்னமும்) இத்யாதி$_3$. உபமாநக்$_3$ரந்த$_2$த்துக்கு அர்த்த$_2$ம் ஸ்பஷ்டம். (இத்தைக்காட்டி) இதி அத்$_4$யா-ஹ்ருதவாக்யார்த்த$_2$ம் (ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:) இத்யாதி$_3$. உபாயாதீ$_4$நப$_2$லாந்வயிதாவச்சே$_2$த$_3$க-த்வாத்மக-உபாயாதி$_4$காரத்வரூப-உபாயஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாநுகூலவ்யாபாரத்வம் (ப்ரபத்தி)ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு காயிகாதி$_3$ஸாத$_4$ாரணப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அஞ்ஜல்-யாதி$_3$ரூபையான ப்ரபத்தியை) என்று. (ஆதி$_3$)ஶப்$_3$த$_3$ம் வாசிகமாநஸபரம். (வஶீகரித்தால்) என்றது
(1) உபாயதாவச்சே$_2$தகஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே உபாயமாக்கினுல் என்றபடி;
(2) அல்லது - ப்ரபத்திஜந்ய-அபூர்வஸ்த$_2$ாநீயப்ரஸாத$_3$யுக்தனுக்கினுல் என்றபடி.
(ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:) இத்யாதி$_3$பூர்வோபாத்தவசநத்$_3$வயவிவக்ஷிதாம்ஶங்களுக்கு தந்த்ரேண ப்ரக்ருதப்ரமாணம் (ப$_3$த்$_3$த$_4$ாஞ்ஜலிபுடா:) இத்யாதி$_3$. (கைகளால்) இத்யாதி$_3$:- 'வயிருரவுண்ண' என்னுமாப்போலே யத$_2$ாத்ருப்தி கைகளாலே நிரந்தரம் தொழுது என்றபடி. (ப$_3$த்$_3$த$_4$ாஞ்ஜலிபுடா:) இத்யாதி$_3$களிலே ஸார்வகாலிகத்வம் ஸ்பு$_2$டமல்லாமையாலே (கைகளால்) இத்யாத்$_3$யுபாத்தம். (ஸ்வரூபாநுரூபமான) என்றது ஶேஷத்வாநுகு$_3$ணமான என்றபடி. (அஞ்ஜல்யாதி$_3$) இதி (ஆதி$_3$) பத$_3$ம், நமோவாத$_3$த்தைச்சொல்லுகிறது.

இந்த யோஜநாத்$_3$வயத்திலும், உபமாநம் அதுவேயாயிருக்க (கோ$_3$வை) என்றும், (தே$_4$நுவை) என்றும் நிர்த்தே$_3$ஶபே$_4$த$_3$த்துக்கு மூலம் "யாம் ஜநா: ப்ரதிநந்த$_3$ந்தி ராத்ரிம் தே$_4$நுமிவாயதீம்" என்கிற ஶ்ருதியிலும், "தே$_4$நும் ப$_4$வ்யாம் ஸூந்ருதாம் வாசமாஹு:"(உ.ச.5-28) என்கிற மஹா-கவிஶ்லோகத்திலும், "ஸ ஹி சிரம் பரிசீயமாநேஷ்வபி ஶரணுக$_3$தேஷு கஸ்யாபி ஹேதோஸ்ஸத்$_3$ய: ப்ரஸூதேஷ்விவ வத்ஸேஷு ஸஹுங்காராஸ்ஸபயஸ்ஸம்ஸ்நவந்தநவேத$_3$நா: கிங்கர்த்தவ்யதாகுலா: தே$_4$நவ இவ ஸம்ப்$_4$ராம்யதி" (ஸஹஸ்ரநாமப$_4$ாஷ்யம் -50ம் ஶ்லோகவ்யா.) என்கிற பரமகவிகளான ப$_4$ட்டர் ஸூக்தியிலும், கு$_3$ணுதி$_4$கவிஷயத்துக்கு உபமாநமாக விவக்ஷிக்கும்போது தே$_4$நுஶப்$_3$த$_3$த்தாலே நிர்த்தே$_3$ஶமும், ததி$_3$தரவிஷயத்துக்கு உபமாநம் விவக்ஷிக்கும்போது 'கௌ$_3$: ப$_3$ாஹ்லிக:' என்றும்,

"கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுன்னை" இத்யாதி$_3$களிற்சொல்லுகிறபடியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி$_3$வ்ருத்திவிஶேஷங்களாகையாலே, ப$_2$லஸாத$_4$நங்களுக்கு பே$_4$த$_3$மில்லை. இப்படி ப$_2$லமானதுதானே ஸாத$_4$நமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே, இவனுக்கு ஸுக$_2$ரூபமாயிருக்குமென்கை. ஆக, [ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு] என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக, ப்ரபத்தியினுடைய தே$_3$ாஷராஹித்யமும் கு$_3$ணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது. **(141)**

'க$_3$ாம் பாட$_2$ய' என்றும், 'கே$_3$ாபு$_3$த்$_3$தி$_4$நா உக்தம்' என்றும் தாந்த்ரிகவாக்யங்களிலே 'கே$_3$ா' ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே நிர்த்தே$_3$ஶமும் என்று கண்டுகொள்வது.

அதுக்கும்மூலம்

'த$_4$யந்தி ஏதாம் இதி தே$_4$நு:'என்று வத்ஸோபஜீவ்யத்வரூப'தே$_4$நு'ஶப்$_3$த$_3$யோக$_3$ார்த்த$_2$ப்ரதீதிஶைக்$_4$ர்யமும், ஜ்ஞாநமாந்த்$_3$யாநுப$_3$ந்த$_4$கே$_3$ாத்வஜாதிரூப(கே$_3$ா)பத$_3$ப்ரவ்ருத்திநிமித்தப்ரதீதிஶைக்$_4$ர்யமும் என்று கண்டுகொள்வது. பூர்வவத் ஸாத்$_4$யாபி$_4$ந்நஸாத$_4$நவிஷயகத்வாத் ஸுக$_2$ரூபத்வம் என்று கௌ$_3$ணமாகவன்றிக்கே, ஸுக$_2$ரூபஸாத்$_4$யாபி$_4$ந்நத்வாத், ஸுக$_2$ரூபத்வம் என்று முக்$_2$யமாகவே ஸுக$_2$ரூபத்வம் உண்டு என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி ப$_2$லமானதுதானே) இத்யாதி$_3$. உத்தரஸங்க$_3$திகத$_2$நஸௌகர்யார்த்த$_2$ம் வ்ருத்தார்த்த$_2$ஸ்மாரணம் (ஆக ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு என்று துடங்கி) இத்யாதி$_3$. [இக்குற்றங்கள்] (வா.134) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (தே$_3$ாஷராஹித்யமும்) இதி. [ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய்] (வா.135) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (கு$_3$ணஸாஹித்யமும்) இதி.

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் மூன்றுமதான
உபாயாந்தரதே$_3$ாஷப்ரகரணத்தில் ப்ரஸங்க$_3$ாத் ப்ரவ்ருத்தமான
ப்ரபத்த்யுபாயவைலக்ஷண்யகத$_2$நமும்,
உபாயாந்தரதே$_3$ாஷப்ரகரணமும்
ஸம்பூர்ணம்

ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்ட2ர் வைப4வப்ரகரணம்

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று.

இனிமேல் [இவனவனை]துடங்கி [இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல்செய்யு]மளவாக, ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்ட2ர் வைப4வத்தை அருளிச்செய்கிறார். கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தியேயோ இவனவனைப் பெறுகைக்குபாயமாய்த்த-

---

142. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும் தத்ப்ரதிகோடியான பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், [இதுதன்னைப்பார்த்தால்] இத்யாதி3யாலும், [ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு] இத்யாதி3யாலும், கீழருளிச்செய்தபடியன்றியே, முக2ாந்தரேண அருளிச்-செய்கிறார் மேல். அதில் இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான இத்தை ஸாத4நமாக்கிக்கொண்டு

---

142. உத்தரக்3ரந்த2ஸங்க3தி (இப்படி ப்ரஸ்துதையான) இத்யாதி3. உபாயத்வப்4ரமவிஷயதாபாத3க-நியதாந்வயவ்யதிரேகித்வவத்தயா [ப்ரபத்த்யுபாய]பத3ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய என்றபடி. (அநுபாயத்வத்தையும்) என்றது [ப்ரபத்த்யுபாய]பத3விவக்ஷிதப்ராயிகாந்வயவ்யதிரேகவத்தாதீ4ந-ப்4ரமவிஷயபூ4தமான உபாயத்தினுடைய அபா4வத்தையும் என்றபடி. (தத்ப்ரதிகோடியான) இத்யாதி3 :- அதாவது, அவ்யபி4சரிதஸாத4நத்வஸ்வரூபாநுரூபத்வஶரண்யஹ்ருத3யாநுகு3ணத்வாதி3களாலே ப்ரபத்திவிஸஜாதீயமான "அஹம் த்வா..... மோக்ஷயிஷ்யாமி" இத்யாத்3யவகத3- உபாயாநபேக்ஷ-ரக்ஷணஸங்கல்பரூப-ஈஶ்வரநிஷ்ட2சேதநகர்மகஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வத்தையும் என்றபடி. இத்தால் உப4யத்ராऽபி ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்று ஸூசிதம்.

உபாயத்வாபா4வாதி3ப்ரதிபாத3நத்துக்கு பௌநருக்த்யத்தை பரிஹரிக்கிறார் (முக2ாந்தரேண) இத்யாதி3. ஹேத்வந்தரேண என்றபடி. அதாவது, ஶரண்யஹ்ருத3யாநுகு3ணத்வ-அபராத4கோடிக4டிததாப்ரயுக்த-க்ஷாமணீயத்வாதி3கள் என்றபடி. ஹேதுபே4த3ாத் அபௌநருக்த்யம் என்று கருத்து. இப்படி, பேடிகாஸங்க3தி அருளிச்செய்து, அநந்தரவாக்யஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (அதில் இப்படி) இத்யாதி3. (அதில்) என்றது [இவன் அவனை] என்று துடங்கி [புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம்] (வா.259) என்னுமளவான ப்ரக4ட்டகத்தில் வைத்துக்கொண்டு என்றபடி. [ப2லஸாத4நங்களுக்கு பே4த3மில்லை] (வா.140) என்றவித்தால் - ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் ப2லிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ஸ்வரூபாநுரூப) இத்யாதி3. அதாவது, (ஸ்வரூபாநுரூப)த்வம், ப4க3வத்3பி4ந்ந-ஸாத4நத்வாபா4வவ்யாப்யமாகையாலே, இதுக்கு உபாயத்வமில்லை. அநுபாயத்தை உபாயமாக்கி-னாலும், இது உபாயமாகாது. ப்ரபத்தவ்யன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலும், இது உபாயமாகாது. இதுக்கு யாத்ருச்சி2கமாக ஶரண்யஹ்ருத3யஸம்வாத3ம் உண்டாகில், ப2லாவிநாபா4வம் உண்டு. அது இல்லை-யாகில், ப2லஸம்ப3ந்த4முமில்லை என்றபடி. இத்தால், ஸ்வரூபாநுரூபத்வ-அநுபாயத்வயோ: ஜ்ஞாப்யஜ்ஞாபகபா4வ: ஸங்க3தி: என்று அநந்தரவாக்யஸங்க3தி என்று ஸூசிதை என்று கருத்து.

1.(1) உபாயப்ரபத்திக்கு உபாஸநாதி3வத் அஹங்காரமிஶ்ரதையாலே ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் இல்லாமையாலும்,

(2) ப4ரதாழ்வான்ப்ரபத்தியும், பா4ஷ்யகாரர்ப்ரபத்தியும் அதி4காரிவிஶேஷணீபூ4த-அநுபாய-ப்ரபத்தியாகையாலே, உபாயப்ரபத்தியல்லாமையாலும், மூலத்தில் [இந்த ப்ரபத்தியும்] என்கிற இதுவும், ப4ரதப்ரபத்த்யாத்3யுதாஹரணமும், உபாயாநுபாயப்ரபத்திகளுக்கு ப்ரபத்தித்வேந அபே4த3விவக்ஷையாலே உபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (ஸ்வரூபாநுரூபமான இத்தை

தென்ன, இதுவுமன்று என்கிருர் [இவன்] இத்யாதி$_3$யால். பரதந்த்ரனுன இவன் ஸ்வதந்த்ரனுன அவனைத்தான் ப$_2$லியாய்ப் பெற நினைக்கும்போது, ஸ்வரூபாநுரூபையான இந்த ப்ரபத்தியும் அவனைப்பெறுவிக்கும் உபாயமன்று, அவனையிழப்பிக்கும் அபாயமத்தனை. **(142)**

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன் பரதந்த்ரனுன இவனை ஸ்வேச்சை$_2$யாலே பெற நினைக்கும்போது, இவன்

ஸ்வதந்த்ரனுன அவனை இவன் பெறப்பார்க்குமன்று, அவன்நினைவு கூடாதாகில் இது விப$_2$லிக்கு–மென்கிருர், [இவன் அவனை] என்று துடங்கி. அதாவது – உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாப் போலே, ஸ்வாமியான அவன்றனே வந்து அங்கீ$_3$கரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனுன இச்சேதநன், தான் ப$_2$லியாய், தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனுன அவனைப்பெற நினைக்குமளவில், அவன்நினைவு கூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப$_4$ஸாத$_4$நமாகாதென்றபடி. **(142)**

143. இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிருர் [அவனிவனை] என்றுதுடங்கி. அதாவது – ஸ்வாமியாய், ஸ்வதந்த்ரனுன அவன், ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனுயிருக்கிற

ஸாத$_4$நமாக்கிக்கொண்டு) இத்யாதி$_3$கம் என்று கண்டுகொள்வது.

II. அன்றிக்கே, அதி$_4$காரிவிஶேஷணபூ$_4$தையாய், ஸ்வரூபாநுரூபையுமாய், அநுபாயையுமாய், இருக்கிற ப$_4$ரதப்ரபத்த்யாதி$_3$களுக்கு ப$_2$லவ்யபி$_4$சாரமும், க்ஷாமணீயத்வமும், ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநு–ஸாரியாம்போது கண்டால், உபாயப்ரபத்திக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ப$_4$ரதப்ரபத்த்யாத்$_3$யுத$_3$ாஹரணம் என்பாருமுண்டு. மூலத்தில் [இத$_3$ம்]ஶப்$_3$த$_3$–[தத்]ஶப்$_3$த$_3$ங்கள், [பெறநினைக்கும்] என்று சொன்ன ப்ராப்த்ருப்ராப்யப$_4$ாவவ்யத்யயார்ஹத்வ–விஶிஷ்டசேதந–ஈஶ்வரபரமாகக்கடவது; [இந்த ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று] என்கிற விதே$_4$யாநுஸாராத் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அதாவது) இத்யாதி$_3$.

“ யத$_2$ா ஸ்வம் ஸ்வாமிநோ ரக்ஷ்யம் ரக்ஷந்தி ஸ்வயமேவ ஹி”, “யே நாத$_2$வந்தோ ஹி ப$_4$வந்தி லோகே தே நாத்மகார்யாணி ஸமாரப$_4$ந்தே । கார்யேஷு தேஷாம் ப்ரப$_4$வந்தி நாத$_2$ா: ஶைப்$_3$யாத$_3$யோ ராம யத$_2$ா யயாதே:”, “ஸ்வத்வம் ஆத்மநி ஸஞ்ஜாதம்” (வி.த$_4$.) இத்யாதி$_3$களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (உடைமையை) இத்யாதி$_3$. [உபாயமன்று] என்கிற ப்ரதிஷேத$_4$ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே இவனுக்கு ப$_2$லித்வமும், ப்ரபத்திக்கு உபாயதயா அநுஷ்ட$_2$ாநமும் ஆக்ஷிப்தம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தான் ப$_2$லியாய்) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வதந்த்ரனுன அவனை) என்றது வக்ஷ்யமாணரீத்யா அநந்யஸாத்$_4$யனுன ஈஶ்வரனை என்றபடி. ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநநுஸாரிப$_4$ரதப்ரபத்த்யுத$_3$ாஹரணபர–உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$பர்யாலோசநாலப்$_3$த$_4$–அர்த்த$_2$ம் (அவன்நினைவு கூடாதாகில்) என்றது. மூலத்தில் [இந்த] என்கிறவிதுவும், உம்மையும், பூர்வோக்ததே$_3$ாஷராஹித்யகு$_3$ணஸாஹித்யவிஶிஷ்டபரம் என்னும் அபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற) இத்யாதி$_3$. அன்றிக்கே, [ப்ரபத்தியும்] என்கிற உம்மை, உபாயாந்தரங்களுக்கு அநுக்தஸமுச்சயபரமாகவுமாம். [உபாய] ஶப்$_3$த$_3$ம் இங்கு ப்ராயிகாந்வயவ்யதிரேகித்வமாத்ரபரமன்று, கிந்து, ஸாத$_4$நபரம்; ஸாத்$_4$யமும் [பெறநினைக்கும்] என்று ஸந்நிஹிதமான லாப$_4$மேயாக உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தல்லாப$_4$ஸாத$_4$நமாகாது) இத்யாதி$_3$. **(142)**

அநாதி$_3$காலமே பிடித்து பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த அநேகமஹாபாதகமும் அவனைப் பெறுகைக்கு விலக்கன்று. இவன் ப$_2$லியான போது ஸ்வக$_3$தமான ஸ்வரூபாநுரூபமானதுவும் ப$_2$லஹேதுவாகாது, அவனே ப$_2$லியான போது அபாயமானதுவும் ப$_2$லப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகாது. (143)

இவனை ஸ்வேச்சை$_2$யாலே பெற நினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரத$_4$ாநமாக எண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்டாலும் ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாராநு-பாயத்வமும், பரக$_3$தஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. “சித:பரமசில்லாபே$_4$ ப்ரபத்திரபி நோபதி$_4$:। விபர்யயே து நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேத$_4$ாய பாதகம்” என்னக்கடவதிறே. (143)

---

143. அநுபாயப்ரஸங்க$_3$ாத் உபாயபரம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே தத$_3$வதாரிகை (இனி) இத்யாதி$_3$. (வாசி) என்றது ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கஸமவத$_4$ாநேபி உபாயத்வரூபவைலக்ஷண்யம் என்றபடி. 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$-'இதம்'ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் ப்ராப்த்ருப்ராப்யத்வ-அர்ஹத்வவிஶிஷ்ட-ஈஶ்வரசேதந-பரங்கள் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது ஸ்வாமியாய்) இத்யாதி$_3$. ஸ்வத்தை லபி$_4$க்கையில் ஔசித்யார்த்த$_2$ம், ஸ்வாமித்வம். லாப$_4$க்ரியாநிஷ்பத்த்யர்த்த$_2$ம் இச்ச$_2$ாயாம் ஸத்யாம் அநிவார்யத்வரூபஸ்வாதந்த்ர்யம். லப்$_3$த$_4$வ்யதௌசித்யார்த்த$_2$ம் ஸ்வத்வம். லாப$_4$க்ரியாகர்மதார்த்த$_2$ம் பாரதந்த்ர்யம். 'பாபம்' என்னுதே [பாதகம்] என்றதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பாபங்களில்) என்று. அதாவது மஹாபாதகப்ரப்$_4$ருதிப்ரகீர்ணாந்தமான நவவித$_4$பாபங்களில் வைத்துக்கொண்டு என்றபடி. [பாதகமும்] என்கிற 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ராத$_4$ாந்யபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத$_4$ாநமாக) இத்யாதி$_3$. “ப்$_3$ரஹ்மஹா மத்$_3$யபஸ்ஸ்தேந: ததை$_2$வ கு$_3$ருதல்பக$_3$: । ஏதே மஹாபாதகிநோ யஶ்ச தைஸ்ஸஹ ஸம்வஸேத்” என்கிறவித்தை உட்கொண்டு (பண்ணப்படும்) என்றது. [விலக்கன்று] என்கிறவிதுக்கர்த்த$_2$ம் (ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க) இத்யாதி$_3$. வாக்யத்$_3$வயதாத்பர்யம் (இவை இரண்டாலும்) இத்யாதி$_3$. உபாயாநுபாயப்ரபத்தித்$_3$வயாபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஸ்வக$_3$த) இத்யாதி$_3$. (பரக$_3$தஸ்வீகாரம்) என்றது உபாயாநபேக்ஷரக்ஷணஸங்கல்பம் என்றபடி. உக்தார்த்த$_2$த்$_3$வயத்தில் ப்ரமாணம் (சித:) இத்யாதி$_3$. பரமத்வம், ஸ்வாமித்வஸ்வதந்த்ரத்வாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரஹிதத்வம். (சித:) என்கிறவிடத்திலே ஸ்வத்வபரதந்த்ரத்வங்களும் அபி$_4$ப்ரேதம். பரமசித்கர்மகலாபே$_4$ சித: ப்ரபத்திரபி நோபதி$_4$: என்று அந்வயம். இத்தால், “கர்மணி ச” (அஷ். 2-2-14) என்கிறஸூத்ரத்தாலே உப$_4$யப்ராப்தௌ கர்மணிஷஷ்டி$_2$க்கு (அஷ்.2-3-66) ஸமாஸப்ரதிஷேத$_4$ம் வாராது. அர்த்த$_2$ாத் லாப$_4$க்ரியையிலே சித்து கர்த்தாவாகையாலே, உப$_4$யோபாத$_3$ாநம் இல்லாமையாலே என்று கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, (சித:) என்கிறவிதுக்கு லாப$_4$த்திலே அந்வயமாய், (பரமசித்) ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ஶேஷே ஷஷ்டீ$_2$ஸமாஸமாகவுமாம் (அஷ். 2-3-50). (அபி)ஶப்$_3$த$_3$ம் நிர்தே$_3$ாஷத்வ-ஸகு$_3$ணத்வஹேதுகப்ராத$_4$ாந்யபரம். (உபதி$_4$:) = வ்யாஜ:. வ்யாஜத்வஸ்யாபி நிஷேதே$_4$, ஸாத$_4$நத்வா-ऽப$_4$ாவ: கைமுதிக: இதி ப$_4$ாவ:. (விபர்யயே து) என்றது பூர்வோக்த-சித்கர்த்ருகபரமசித்கர்மக-

---

143. [பாதகமும் விலக்கன்று] என்கிறவிடத்தில், ‘ரௌரவாதி$_3$நரகேஷு பாதயதி இதி பாதகம்’ என்றுதல், ‘புமாம்ஸம் பாதயதி = பதிதம் கரோதி இதி பாதகம்’ என்றுதலாய், பஞ்சமஹா-பாதகங்களைச்சொல்லுகிறது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களில் ப்ரத$_4$ாநமான இத்யாதி$_3$யால்). (சித:) இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்தில் (நோபதி$_4$:) என்று வ்யாஜரூபமான உபாதி$_4$யாகவும் கூட ஆகமாட்டாது என்றபடி. (விபர்யயே) என்றது பரமசில்லாபே$_4$ என்றபடி. (அஸ்ய) என்கிறவிதுக்கு (பாதக)ஶப்$_3$த$_3$த்தோடே அந்வயம்; இந்த சேதநனுடைய பாதகமும் என்றபடி. (143)

---

143. (நோபதி$_4$:) = உபாயமன்று என்றபடி. (விபர்யயே) = ஈஶ்வரன் இவனைப்பெற நினைக்கும் போது என்றபடி. (143)

144. இவையிரண்டும், ஸ்ரீ ப$_4$ரதாழ்வான்பக்கலிலும் ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாள்பக்கலிலும் காணலாம்.

இப்படி ஸ்வக$_3$தமானது விப$_2$லமாய் பரக$_3$தமானதுவே ஸப$_2$லமாகக் கண்டவிடமுண்டோ என்ன காட்டுகிருர் [இவை இரண்டும்] இத்யாதி$_3$யால். ஸ்வக$_3$தவைப$_2$ல்யமும் பரக$_3$தஸாப$_2$ல்யமுமென்கிற இவையிரண்டும் "மோஷ்யே புரஸ்தாச்ச$_2$ாலாயாம் யாவந்மே ந ப்ரஸீத$_3$தி" என்று மீண்டருளவேணுமென்று பெருமாளை ப்ரபத்திபண்ணின உறவுள்ள ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான்பக்கலிலும், "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகனென்ருதிரங்கி" என்று தே$_3$ாஷமே பச்சையாகப் பெருமாளுறவுகொண்ட ஸ்ரீ கு$_3$ஹப்பெருமாள்பக்கலிலும் அநுஷ்ட$_2$ாநமோஷ-மாகக்காணலாம். (144)

145. ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானுக்கு, நன்மைதானே தீமையாய்த்து; ஸ்ரீ கு$_3$ஹப்பெருமா-ளுக்கு, தீமைதானே நன்மையாய்த்து.

---

144. இப்படி இவையிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிருர் [இவை] என்றுதுடங்கி. (144)

145. அவர்கள் தங்கள்பக்கலிவை கண்டபடி என்? என்னவருளிச்செய்கிருர், [ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்-வானுக்கு] இத்யாதி$_3$வாக்யத்$_3$வயத்தாலே. அதாவது - பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபி$_4$ஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையைப்பெற்று வாழ்கைக்காக,

---

லாப$_4$த்துக்கு விபரீதமான பரமசித்கர்த்ருகசித்கர்மகலாப$_4$த்தில் என்றபடி. (அஸ்ய) = சித:. பாதகம் ப்ரதிஷேத$_4$ாய நைவாலம். "க$_3$ம்யமாநாபி க்ரியா ... விப$_4$க்தீநாம் ப்ரயோஜிகா" (வார்த்திகம் - ஸித்$_3$த$_4$ாந்தகௌ.) என்று (அலம்)ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$பூ$_4$தஸாமர்த்$_2$யம் க$_3$ம்யமாகையாலே, "நம: ஸ்வஸ்தி" (அஷ்.2-3-16) இத்யாதி$_3$நா சதுர்த்தீ$_4$. (ப்ரதிஷேத$_4$ாய) என்கிறவிடத்திலே 'பரமசித:' என்று அத்$_4$யாஹார்யம். யத்$_3$வா, பாதகம், அஸ்ய ப்ரதிஷேத$_4$ாய நாலம். (பாதகம்) என்கிறவிதுக்குக்கீழே (சித:) இத்யஸ்ய அநுஷங்க$_3$ம். தத$_2$ாச - சித: பாதகம், அஸ்ய பரமசித: ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$ாய ந ஸமர்த்த$_2$மேவ என்றபடி. (143)

144. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவையிரண்டும்) இத்யாதி$_3$. மூலத்தில் [இவையிரண்டும்] என்றது (1) ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாராநுபாயத்வ (2) பரக$_3$தஸ்வீகாரோபாயத்வங்கள் என்றபடி. (144)

145. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அவர்கள்) இத்யாதி$_3$. "ஆநயிஷ்யாம்யஹம் ஜ்யேஷ்ட$_2$ம்" (ரா.அ.79-9) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (பெருமாளை) இத்யாதி$_3$. "அபி$_4$ஷேக்ஷ்யந்தி காகுத்ஸ்த$_2$ம்" (ரா.அ.88-29) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (திருவபி$_4$ஷேகம்) இத்யாதி$_3$. "யாவந்ந சரணௌ ப்$_4$ராது:" (ரா.அ.98-8) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (தன் ஸ்வரூப) இத்யாதி$_3$. ("ஏபி$_4$ஶ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்த$_4$ம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே) என்றது, ("ஏபி$_4$ஶ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்த$_4$ம்") = என் ஒருவன் கண்ணீர் பொறுக்கமாட்டாதவர், இத்தனைபேர்கண்ணீரைப்பொறுப்பரோ? "ஶிரஸா யாசிதோ மயா" = என் அபேக்ஷிதம் தன்தலையாலே இரந்து செய்யுமவர், நான் என் தலையாலே இரந்தால் மறுப்பரோ? "ப்$_4$ராது:" = நான்தான் தம்பின் பிறந்தவனல்லேனோ? "ஶிஷ்யஸ்ய" =மந்த்ரஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் தம்மோடே அன்றோ? "தா$_3$ஸஸ்ய"= க்ரயவிக்ரயார்ஹனல்லேனோ? ஆனபின்பு "ப்ரஸாத$_3$ம் கர்த்துமர்ஹஸி" = என்னிடத்தில் இரங்கியருளாரோ? என்று வழியேபிடித்து மநோரத$_2$த்தைப் பண்ணிக்கொண்டு சென்று என்றபடி.

தான் ப$_2$லியாய் ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானுக்கு, ப்ரபத$_3$நமாகிற நன்மைதானே பெருமாள் திருவுள்ளங்கன்றி அவ்வருகே போம்படிபண்ணும் தீமையாயிற்று; பெருமாளே ப$_2$லியாய்ச்சென்று கைக்கொண்ட ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாளுக்கு "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன்" என்கிற அஜ்ஞாநாதி$_3$தீமைதானே அங்கீ$_3$காரஹேதுவான நன்மையாயிற்று. (145)

"ஏபி$_4$ஶ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த$_4$ம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே வழியே பிடித்து மநோரதி$_2$த்துக்கொண்டு சென்று பெரிய ஆர்த்தியோடே அவர்திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, ஶரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு

(ஏபி$_4$ஶ்ச) இத்யாதி$_3$ஶ்லோகம் சித்ரகூடத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதி$_4$யிலே "ப்ரஸாத$_3$ம் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று மத்$_4$யமபுருஷனாக விண்ணப்பம் செய்ததேயாகிலும், வஸ்துஸ்வாப$_4$ாவ்யாத், வழியிலே மநோரதி$_2$த்தே இப்படி விண்ணப்பம் செய்யவேணுமென்னுமத்தாலே மநோரத$_2$ாகாரத்தைப்பற்ற ப்ரத$_2$புருஷனாக ஊஹித்து ஈட்டிலே வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணியருளிற்று. அத்தையுட்கொண்டு இங்கே (மநோரதி$_2$த்து) என்றது என்று கண்டுகொள்வது. "இத்யேவம் விலபந் தீ$_3$ந:" (ரா.அ99-37, "ந மே ஶாந்திர்ப$_4$விஷ்யதி" (ரா.அ.98-8) இத்யாதி$_3$யைப்பற்ற (பெரிய ஆர்த்தியோடே) இத்யாதி$_3$. "அபி$_4$ஷிஞ்சஸ்வ சாத்$_3$யைவ" (ரா.அ.104-8) என்று ஸத்$_3$ய: ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$ அபேக்ஷிதையாகை-யாலே, "ஆர்த்தஸ்ய ஸத்$_3$யோ முக்திஸ்ஸ்யாத்" என்கிற ந்யாயத்தாலே அவிலம்பி$_3$தப$_2$லேச்ச$_2$ா-க$_3$ர்ப்ப$_4$மான ஆர்த்யதிஶயம் லப்$_3$த$_4$ம். இத்தால் "ஆர்த்தப்ரபத்தௌ ஏதேஷாம் ஸந்நிதி$_4$ஸ்து விதீ$_4$யதே" என்று சொன்ன அங்க$_3$ஸாகல்யமும் ஸூசிதம். ஆகையிறே, "ஏவமுக்த்வா மஹாபா$_3$ாஹு: ஸபா$_3$ாஷ்ப: கேகயீஸுத: । ராமஸ்ய ஶிரஸா பாதௌ$_3$ ஜக்$_3$ராஹ விதி$_4$வத் புந:" (ரா.அ.104-14) என்று 'விதி$_4$வத்'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே அங்க$_3$ஸாகல்யம் சொல்லிற்று. இப்படி "அபி$_4$ஷிஞ்சஸ்வ சாத்$_3$யைவ" என்று ஆஶுப$_2$லப்ராப்திக$_3$ர்பை$_4$யான இந்த ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு, "வத$_4$ார்த்த$_2$ம் வயமாயாதா: தஸ்ய வை முநிபி$_4$ஸ்ஸத$_3$ா। ஸித்$_3$த$_4$க$_3$ந்த$_4$ர்வயக்ஷாஶ்ச ததஸ்த்வாம் ஶரணம் க$_3$தா:" (ரா.பா$_3$.15-23) என்று ஶீக்$_4$ரகாலாநவச்சி$_2$ந்நராவணவத$_4$ரூபப$_2$லார்த்த$_2$தே$_3$வப்ரபத்தியில் வ்யாவர்த்திசொல்லிற்று.

இத்தால் I. ப$_4$ரதப்ரபத்திக்கு அங்க$_3$வைகல்யமும்,
II. மிதே$_2$ாவிருத்$_3$த$_4$ப$_2$லைகளான தே$_3$வப$_4$ரதப்ரபத்திகளிலே (1)பூர்வக்ருததே$_3$வப்ரபத்திக்கு ப்ரத$_2$மம் ப$_2$லப்ரத$_3$ாநமும், (2)அநந்தர{க்ருத}ப$_4$ரதப்ரபத்திக்கு தத$_3$நந்தரம் ப$_2$லப்ரத$_3$ாநமும் என்று காரண-க்ரமாத் ப$_2$லப்ரத$_3$ாநமும் சொல்லவொண்ணாது என்று ஸூசிதம். (பரதாழ்வான்) என்கிறவித்தால் திருவாழியாழ்வான் என்றாப்போலே அகர்மவஶ்யாவதாரம் என்று ஸூசிதமாகையாலே ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$க-கல்பநமும் கூடாது என்று ஸூசிதம். இப்படி ப$_2$லவ்யபி$_4$சாரத்துக்கு அந்யத$_2$ாஸித்$_3$தி$_4$யில்லை என்னுமிடம் ஸூசிக்கப்பட்டது. "தத$_3$ா ஹி ராமோ ப$_4$ரதேந தாம்யதா ப்ரஸாத்$_3$யமாந: ஶிரஸா

145. (ஶரண்யரான பெருமாள்திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாகையாலே) என்றது, "ஸர்வலோக-ஶரண்யாய" என்று ஸர்வலோகஶரண்யராய், அதுதன்னை, வேடன், வேடுவிச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, ராக்ஷஸர் முதலான{வர்கள்} விஷயங்களில் தான் முற்பாடனாய், அவர்கள் இருக்கிறவிடத்தேறச் சென்று அநுஷ்ட$_2$ாநஶேஷமாக்க வேணும் என்று, "பிதுர்வசநநிர்தே$_3$ஶாத்" என்கிறபடியே பித்ரு-வாக்யபரிபாலநம் என்றொரு வ்யாஜத்தாலே காடேற எழுந்தருளின பெருமாளுக்கு அநிஷ்டமாகையாலே என்றபடி. "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண ப$_4$ரத: ப்ரத்யநந்தரம் । உவாச விபுலோரஸ்கஸ்ஸூதம் பரமது$_3$ர்மநா: । இஹ மே ஸ்த$_2$ண்டி$_3$லே ஶீக்$_4$ரம் குஶாநாஸ்தர ஸாரதே$_2$। ஆர்யம் ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யாமி யாவந்மே ந ப்ரஸீத$_3$தி ।। அநாஹாரோ நிராலோகோ த$_4$நஹீநோ யத$_2$ா த்$_3$விஜ: । ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்ச$_2$ாலாயா யாவந்ந ப்ரதியாஸ்யதி" (ரா.அ 111-12....17)

அநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. "ஏழையேதலன்" இத்யாதி3ப்படியே பெருமாள் தாமே வந்தங்கீ3கரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாளுக்கு, தே3ாஷமே பச்சையாக அங்கீ3கரிக்கையாலே,

---

மஹீபதி: । ந சைவ சக்ரே க3மநாய ஸத்த்வவாந் மதிம் பிதுஸ் தத்3வசநே வ்யவஸ்தி2த:।(ரா.அ. 106-33) என்றவித்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறுர் (பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற) இத்யாதி3. அத்ர இமௌ பூர்வபக்ஷஸித்3த4ாந்தாவபி4ப்ரேதௌ:- வ்யபி4சாராத் ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்னவொண்ணுது; "ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீத", "ஶரணம் வ்ரஜ" இத்யாதி3விதி4யாலே ப்ரபத்திக்கு மோக்ஷத்தைக் குறித்து நியதஸாத4நத்வம் சொல்லுகையாலே. அல்லது ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்திலே அவிஶ்வாஸம் ப்ரஸங்கி3க்கையாலே அப்ராமாண்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். துல்யந்யாயத்தாலே ப4க்திஶாஸ்த்ரத்திலும், கர்மகாண்ட3த்திலும் அவிஶ்வாஸம் பிறக்குமாகையாலே ஶாஸ்த்ரமாத்ரத்துக்கு அப்ராமாண்யம் ப்ரஸங்கி3க்கும். ப4ரதப்ரபத்தியிலே வ்யபி4சாரம் காண்கையாலே ப்ரபத்திக்கு அநுபாயத்வம் என்னில், அதில் (1) அங்க3வைகல்யமாதல், (2) ப்ரதிப3ந்த4கமாதல், விதி4ப3லத்தாலே கல்ப்யமாகையாலே, வ்யபி4சாரம் அந்யத2ாஸித்3த4ம். தே3வப4ரதப்ரபத்திகள் ப2லதோ மிதே2ா விருத்3தை4களாகையாலே

என்று ஸ்ரீப4ரதாழ்வான், பெருமாள்திருமுன்பே ப்ராயோபவேஶம் பண்ணுவதாக குஶாஸ்தரணகல்பநார்த்த2ம் ஸாரதி2யான ஸுமந்த்ரனை நியமித்தருள அவனும் இங்கி3தஜ்ஞனுகையாலே அதுவும் பெருமாள்திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிறபடியை முக2விலாஸத்திலே கண்டு அவன் அது செய்யாதிருக்க; "ஸ து ராமமவேக்ஷந்தம் ஸுமந்த்ரம் ப்ரேக்ஷ்ய து3ர்மநா: । குஶோத்தரமுபஸ்த2ாப்ய பூ4மாவேவாஸ்தரத் ஸ்வயம்" என்று ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் தாமே குஶாஸ்தரணத்தை கல்பித்து திருமுன்பே ப்ராயோபவேஶம் பண்ணப்புக, "தமுவாச மஹாதேஜா: ராமோ ராஜர்ஷிஸத்தம: । கிம் மாம் ப4ரத குர்வாணம் தாத ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யஸி" என்று ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாளும், தம்முடைய விஶ்லேஷப4யத்தாலே கலங்கி, ஸ்வரூபவிருத்3த4மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயித்த ப4ரதாழ்வானைக் குறித்து, 'கிம் அக்ருத்யம் குர்வாணம் மாம் ப்ரத்யுபவேக்ஷ்யஸி" என்று, ஶேஷியான எனக்கு ஶேஷபூ4தராயிருப்பாரை யதே2ஷ்டம் விநியோக3ம் கொள்ளுகை அக்ருத்யம் என்று, ஶேஷபூ4தனுன உனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாய், எனக்கு அநதிக்ரமணீயமுமான ப்ரபத்திரூபமான ப்ராயோபவேஶத்தாலே அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கப் பார்க்கிறுயோ? என்று அந்த ப்ராயோபவேஶநத்தினுடைய ஸ்வரூபவிருத்3த4த்வத்தைச் சொல்லி "ப்3ரஹ்மண்ஞேஹ்யேகபார்ஶ்வேந நராந் ரோத்3து4மிஹார்ஹதி । ந து மூர்த்த4ாபி4ஷிக்தாநாம் விதி4: ப்ரத்யுபவேஶநே" என்று தாமும் க்ஷத்ரியனுய், பாது3காரூபேண மூர்த்த4ாவஸிக்தனுயிருந்துவைத்தும், "தபஸா ஸேதுப3ந்தே4ந ஸாக3ரோச்சே2ாஷணேந வா । ஸர்வதா2 ஸுஸமர்த்தே2ாஸ்மி ஸாக3ரஸ்யாஸ்ய லங்க4நே" என்று ஸமுத்3ரதரணத்துக்கு ப்ராயோபவேஶத்தை ப்ரத2மஹேதுவாக நிஶ்சயித்துக்கொண்டு, "ததஶ்சாக்2யாதுமாரேபே4 விபீ4ஷணவசஶ்ஶுப4ம் । ஸுக்3ரீவோ விபுலக்3ரீவஸ்ஸாக3ரஸ்யோபவேஶநம் । । ப்ரக்ருத்யா த4ர்மஶீலஸ்ய ராக4வஸ்யாப்யரோசத" என்று த4ர்மாத்மாவன விபீ4ஷணுழ்வானுக்கும், த4ர்மஶீலரான தமக்கும் அது அத்யந்தம் ஸம்மதமாயிருக்கையாலே, "ததஸ்ஸாக3ரவேலாயாம் த4ர்பாநாஸ்தீர்ய ராக4வ: । அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக2: க்ருத்வா ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோத3தே4: ।। அத்3ய மே மரணம் வாऽபி தரணம் ஸாக3ரஸ்ய வா । இதி ராமோ மதிம் க்ருத்வா மஹாப3ாஹுர்மஹோத3தி4ம் ।। அதி4ஶிஶ்யே ஸ விதி4வத்ப்ரயதோ நியதோ முநி: । தஸ்ய ராமஸ்ய ஸுப்தஸ்ய குஶாஸ்தீர்ணே மஹீதலே ।। நியமாத3ப்ரமத்தஸ்ய நிஶாஸ்திஸ்ரோதிசக்ரமு:" என்று ப்ராயோபவேஶம் பண்ணின தாமே, தம்மோடு உடன்பிறந்தவராய், கைகேயி 'ராஜந்!' என்னப்பொறுதவராய், "விலலாப ஸப4ாமத்4யே ஜக3ர்ஹே ச பூரோஹிதம்" என்று அபி4ஷேகப்ரஸங்க3ம் பண்ணுமவர்களையும் கூட அவர்கள் தன்மையையும், அருகிருப்பார்களையும், "கு3ரும் ரஹஸி போ3த4யேத்" என்கிற ஶாஸ்த்ரமர்யாதை3யையும் பாராதே பொடியுமவராய், "ராஜ்யம் ச அஹம் ச ராமஸ்ய" என்றிருக்குமவர் பண்ணுகிற, ஸமுத்3ரவிஷயகப்ராயோபவேஶம் போலே ஸர்வாதி4காரப்ரபத்திரூபமான ப்ராயோபவேஶத்துக்கு 'க்ஷத்ரியர்' என்றும், 'மூர்த்த4ாவஸிக்தர்' என்றும் சில அதி4காரி-

காரணக்ரமாத் ப$_2$லத$_3$ாநமாகையாலே வ்யபி$_4$சாரமே இல்லை. ஆகையால் வ்யபி$_4$சாராத் ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்கை அநுபபந்நம் என்று பூர்வபக்ஷம்.

அத்ர ஸித்$_3$த$_4$ாந்த: - ப்ரபத$_3$நம் அநுபாயம்; ப$_4$ரதப்ரபத்தியில் வ்யபி$_4$சாரம் காண்கையாலே. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அங்க$_3$வைகல்யம் கல்பிக்கவொண்ணாது. நித்யஸூரிக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமும் கல்பிக்க-வொண்ணாது. ஶீக்$_4$ரகாலாவச்சி$_2$ந்நப$_2$லார்த்த$_2$ப்ரபத்தியைப்பற்ற, தத$_3$நவச்சி$_2$ந்நப$_2$லார்த்த$_2$ப்ரபத$_3$நம் ஸாவகாஶமாகையாலே ப$_2$லதோ விரோத$_4$ம் இல்லாமையாலே காரணக்ரமாத் ப$_2$லத$_3$ாநமும் சொல்ல-வொண்ணாது. ஆகையால் வ்யபி$_4$சாரம் அநந்யத$_2$ாஸித்$_3$த$_4$ம். இப்படியாகில், ஶாஸ்த்ராப்ராமாண்ய-ப்ரஸங்க$_3$ம் என்ன வேண்டா. காமஸாத$_4$நவிதி$_4$களுக்கு வ்யபி$_4$சாரமில்லாமையாலே நிஶ்ஶங்க-ப்ரவ்ருத்தி கூடுமாகையாலே தத$_3$ம்ஶத்துக்கு அப்ராமாண்யப்ரஸங்க$_3$மில்லையே. மோக்ஷஸாத$_4$ந-விதி$_4$களுக்கும் ப$_4$ரதப்ரபத்திவ்யபி$_4$சாரப்ரத$_3$ர்ஶநபர-இதிஹாஸஶ்ரேஷ்டே$_2$ாபப்$_3$ரும்ஹிதங்களான "நாயமாத்மா" இத்யாதி$_3$ப்ரப$_3$லஶ்ருத்யந்தராநுரோத$_4$த்தாலே ப$_2$லஸம்ப$_3$ந்த$_4$ப்ராயிகத்வம் கல்ப்ய-மாகையாலும், பரதாழ்வான்ப்ரபத்திக்குப்போலே யத$_3$ாகத$_3$ாசித் ப$_2$லாவிநாப$_4$ாவத்தாலும், நிஶ்ஶங்க-ப்ரவ்ருத்தி கூடுமாகையாலே அப்ராமாண்யப்ரஸங்க$_3$மில்லை. ஆகையால் ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநுகு$_3$ணை-யல்லாத ப்ரபத்தி அநுபாயம். இப்படி ஸித்$_3$த$_4$ாந்தயுக்திகள் (பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டு) இத்யாதி$_3$யில், தத்தந்நிர்தே$_3$ஶத்தாலே ஸூசிதம் என்று கண்டுகொள்வது. "ந சைவ சக்ரே க$_3$மநாய ஸத்த்வவாந் மதிம்" என்கிறவிடத்தில் "மதி"ஶப்$_3$த$_3$ம் இச்ச$_2$ாவாசகமாகையாலே, க$_3$மநம்

தே$_3$ாஷங்களைச் சொல்லி, அத்தை அக்ருத்யகரணமாக்கி, "உத்திஷ்ட$_2$ நரஶார்தூ$_3$ல ஹித்வா ஏதத்$_3$த$_3$ாருணம் வ்ரதம்" என்று அத்தை அத்யந்தத$_3$ாருணமென்று நிஷேதி$_4$த்து, "உத்திஷ்ட$_2$ த்வம் மஹாப$_3$ாஹோ மாம் ச ஸ்ப்ருஶ ததே$_2$ாத$_3$கம்" என்று இப்படிப்பட்ட க்ரூரபாபத்தில் அந்வயித்தமைக்காக விஶிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுரூபங்களான ப்ராயஶ்சித்தங்களை விதி$_4$க்க, அதுவும் "அதே$_2$ாத்த$_2$ாய ஜலம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ப$_4$ரதோ வாக்யமப்$_3$ரவீத்"(ரா.அ.111-24) என்றும் ப$_4$க்திபாரவஶ்யத்தாலே வருமவைக்கு ஒரு ப்ராயஶ்சித்தமும் வேண்டா என்னும் ரஹஸ்யமறிந்த-வராகையாலே லோகாபவாத$_3$பரிஹாரார்த்த$_2$மான விஶிஷ்டவேஷாநுகு$_3$ணப்ராயஶ்சித்தம் செய்து கொள்ளுகையாலே, பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாகையாலே, ப$_4$ரதாழ்வான் ப்ரபத்தி தீமையாயிற்று என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே.

(தே$_3$ாஷமே பச்சையாக) என்றது:– "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன் என்னாதிறங்கி" என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிற "அஹமஸ்மி அபராத$_4$ாநாம் ஆலய:", "ராவணோ நாம து$_3$ர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஶ்வர: । தஸ்யாஹமநுஜோ ப்$_4$ராதா விபீ$_4$ஷண:", "ந த$_4$ர்மநிஷ்டே$_2$ாஸ்மி" இத்யாதி$_3$ப் படியே, கு$_3$ஹப்பெருமாள், வாங்மாத்ரத்தாலும்கூட "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன்" என்று சொல்லாதே இருக்க,

I பெருமாளுக்கு உண்டான இரக்கம், அவருடைய து$_3$:க$_2$த$_3$ர்ஶநமாத்ரத்தால் உண்டாக வேண்டுகையாலே, அந்த து$_3$:க$_2$மேதான், கீழ் பத$_3$த்ரயத்தாலும் சொல்லப்பட்ட (1) விஷய-சாபலமும், (2) ஸ்வாப$_4$ாவிகஸர்வஜந்துஶாத்ரவமும் (3) அத்யந்தஹீநஜந்மமுமாகிற (i) ஜ்ஞாந-(ii)வ்ருத்த (iii)ஜந்ம - உத்கர்ஷவிரோதி$_4$களாலே க$_3$பளீக்ருதனாயிருக்கைதானேயாக வேண்டுகையாலேயும்

II இப்படி தே$_3$ாஷமே பற்றாசாக அங்கீ$_3$கரிக்குமிடத்தில் 'இத்தனை புல்லியனை அங்கீ$_3$கரிக்க வேண்டுவதே' என்று மூக்குஞ்சுழியாமல் அநாதி$_3$காலமாய்த்தன் பசிக்குப்போந்ததொருவிஷயம் லபி$_4$யாமையாலே, பட்டினியே கிடந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு நெஞ்சு வற்றாதபடி 'இதொரு விஷயம் நேர்ந்தபடியே! இது நமக்குத்தொங்கப்புகுகிறதோ' என்னுமுகப்போடே அங்கீ$_3$கரிக்கையாலேயும்

III அப்படி அங்கீ$_3$கரிக்குமிடத்திலும், நாலு பேரில் ஒருவராக அங்கீ$_3$கரியாதே, தமக்கு ஔபாதி$_4$கமான அந்யவ்ருத்தி ஸ்வாபாவிகமாகப்பெற்று, தம்மோடொக்க ஸமாநஸம்பத்$_3$வா-னாயிருக்கையாலேயும்,

பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டதென்கை. "யத் த்வத்ப்ரியம் ததி3ஹ புண்யம் அபுண்யமந்யத்" என்றிறே புண்யபாபலக்ஷணம்; ஆகையாலிவர்கள்பக்கலிலே காணலாம் என்கை. (145)

அநிஷ்டமாய், தத்3த்3வாரா தத்ப்ராரத்த2நமும் அநிஷ்டம் என்று ஸித்3தி4க்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநிஷ்டமாகையாலே) என்று. இத்தால் ஶரண்யாநிஷ்டமானது, ஶரண்யாதீ4நப2லப்ரயோஜகமாகாது என்று அநுபாயத்வம் ஸித்3த4ம் என்று கருத்து.

(ஏழையேதலன் இத்யாதி3ப்படியே) இத்யாதி3:- அதாவது, "ஏழை" = ஜ்ஞாநஹீநன். "ஏதலன்" = உறவில்லாத அந்யன். "கீழ்மகன்" = ஜந்மவ்ருத்தங்களால் அத்யந்தம் அபக்ருஷ்டன். "என்னாது" இத்தோ3ஷங்களை எண்ணாமல். "என்கை", சொல்லுகையாய், அத்தால் தத்3தே4துபூ4தஸ்ம்ருதியை நினைக்கிறது. "இரங்கி" = க்ருபைபண்ணி. "மற்று" = பின்னையும். "அவர்க்கு" = கு3ஹப் பெருமாளுக்கு. "இன்னருள்சுரந்து" = போ4க்3யமான க்ருபையை ப்ரஸரிப்பித்து - என்று துடங்கி திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே என்றபடி. "என்னாதிரங்கி" என்று தோ3ஷத்தை த்யாக3ஹேதுவாக ஆக்காதே, அங்கீ3காரஹேதுவாக்கி "இரங்கி" என்று லபி4க்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (தோ3ஷமே பச்சையாக) என்றது. "மத்ஸ்யகா4தோ நிஷாத3நாம்" என்ற நிஷாத3னுக்கு மத்ஸ்யகா4தம் ஜீவிகையாகையாலும், அதுதான் "தத்ர இமாநி 'பதந'ஶப்3தோ3தி3தாநி" என்று துடங்கி "பக்ஷிணாம் ஜலசாரிணாம், ஜலஜாநாம் ச கா4தநம், க்ரிமிகீடபதங்கா3நாம் கா4தநம், மத்3யாநுக3தபோ4ஜநம் இத்யேதாநி மலாவஹாநி" என்று பாதகமாகச்சொல்லப்படுகையாலும் [தீமை] என்கிறவிது, [பாதகமும் விலக்கன்று] என்று சொன்ன பாதகத்தைச்சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பாதகமாகிற தீமைதானே) இதி. நன்மைதீமைகள் பரஸ்பரப்ரத்யநீகங்களாகையாலே அந்யோந்யதாதா3த்ம்யம் அநுபபந்நம் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (யத் த்வத்ப்ரியம்) இத்யாதி3. அதாவது - புண்யபாபங்கள், கடபடாதி3களைப்போலே ஜாதிவிஶேஷவிஶிஷ்டதயா ஸர்வத்ர ப்ரதிநியதஸ்வபா4வங்களன்று, கிந்து, இஷ்டாவஹம் புண்யம், அநிஷ்டாவஹம் பாபம். அதில், புண்யம், ப2லப்ரதா3து: இஷ்டமாய், தத்3த்3வாரா கர்த்து: இஷ்டாவஹமாயிருக்கும்; பாபம், ப2லப்ரதா3து: அநிஷ்டமாய், தத்3த்3வாரா கர்த்து: அநிஷ்டாவஹமாயிருக்கும். இஷ்டாநிஷ்டங்கள் தே3ஶகாலாதி4காரிபே4த3த்தாலே பி4ந்நபி4ந்நங்களா-

IIV. "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்கிறபடியே தனக்கு தா4ரகராயிருக்கையாலேயும்,
V. "ராமஸ்யாத்மஸமஸ்ஸகா2" என்றும் "சீரணிந்ததோழமை" என்றும் இவரை விஶேஷித்து அங்கீ3கரிக்கையாலேயும்,
IVI. "இங்கொழி" என்று வழியடிகெடாமைக்காக அவரை 'ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரத்திலேயே இரும்' என்றும் நியமிக்கையாலே, வழிப்பறிப்பாகிற இவருடைய ஹீநவ்ருத்தியையும், இப்பாசுரம் சொல்லுகிற ஆழ்வாருடைய வழிப்பறியைப்போலே போ4க்3யமாகக்கொள்ளுகையாலேயும் பெருமாள் இவர்விஷயத்தில் பண்ணியருளின விஶேஷாங்கீ3காரத்துக்கெல்லாம் தோ3ஷமொழிய பச்சையில்லை என்று கருத்தாலே.

(ஏழை ஏதலன்) என்கிற பாட்டில் "இங்கொழி" என்கிற பத3த்தினுடைய வ்யாக்2யாநத்தில், 'படைவீடு கெடாமைக்காக ஒருவனைவைத்தோம், வழியடி கெடாமைக்காக நீர் இங்கிரும்" என்று அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் வழிப்பறிப்பாகிற சோரக்ருத்யத்தையும், வழிப்பிரிவையும், காட்டக்கடவதாய், இருசொல்லான 'வழியடி' என்கிற ஶப்3த3த்தை அருளிச்செய்ததுக்கு இரண்டு பா4வமுண்டு. அதாவது:-
I. ப4ரதனுக்கு ஜந்மஸித்3த4மான ராஜ்யபரிபாலநம் நமக்கு இஷ்டமானாப்போலே, உமக்கு ஜந்மஸித்3த4மான வழிபறிப்பும் அக்3நீஷோமீயஹிம்ஸை போலே நமக்கு இஷ்டமாயிருக்கையாலே, அவனை அதுக்கு வகுத்ததான படைவீட்டிலே நாம் வைக்கவிருக்கிறாப்போலே நீரும் வழிபறிப்பு

146.ஸர்வாபராத4ங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத4கோடி-யிலேயாய் க்ஷாமணம்பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

இப்படி இவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி பொறுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமபராத4மாய்த் தோற்றித்திறே உடையவர்க்கு என்கிறார் [ஸர்வாபராத4ம்] இத்யாதி3யால். ப4க3வத3பசாராதி3ஸர்வாபராத4ங்களுக்கும், அவற்றைக்கண்டு சீறுகிற ஸர்வேஶ்வரன்திருவுள்ளத்தை ஆறவிடும் ப்ராயஶ்சித்தமான "த்வத்பாத3ாரவிந்த3யுக3ளம் ஶரணமஹம்

---

146. இவன்பண்ணும் ப்ரபத3நம் ஶரண்யஹ்ருத3யாநுஸாரியல்லாதபோது அபராத4கோடி-க4டிதமாமென்னுமிடம் அருளிச்செய்தார்கீழ்; இதுதானிவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தா-

---

யிருக்குமாகையாலே தே3ஶகாலாதி4கார்யந்தரத்தைப்பற்ற புண்யமாயிருப்பது, தத3ந்யதே3ஶாதி3களைப் பற்ற பாபமுமாய், இப்படி பாபமும் தத்3பே4தே3ந புண்யமாயிருக்குமாகையாலே, ப4க3வதி3ஷ்டத்வம் புண்யலக்ஷணம், தத3நிஷ்டத்வம் பாபலக்ஷணமாகையாலே, நன்மை, தீமையும், தீமை, நன்மையுமாகக் குறையில்லை. (145)

146. வ்ருத்தாநுவாத3பூர்வகம் ஸங்க3தியருளிச்செய்கிறார் (இவன்பண்ணும் ப்ரபத3நம்) இத்யாரப்4ய (அநுஷ்ட2ாநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்) இத்யந்தேந. (இதுதான் இவனுடைய பூர்வ-வ்ருத்தத்தை) இத்யாதி3:- இத்தால், அநுபாயத்வப்ரயோஜகமான அபராத4கோடிக4டிதத்வத்திலே ஶரண்யஹ்ருத3யாநநுகு3ணத்வரூபகாரணத்தை பூர்வவாக்யத்தாலே வ்யஞ்ஜிப்பித்து, இந்த வாக்யத்தாலே அதில், இவனுடைய பூர்வவ்ருத்தரூபகாரணாந்தரத்தை வ்யஞ்ஜிப்பிக்கையாலே, ஏககார்யகாரணத்3வயாத்மகநிர்வாஹகஸங்க3தி இங்கே அநுஸந்தே4யை என்று ஸூசிதம். அபராத4பூயிஷ்ட2சேதநகர்த்ருகமாகையாலே, ப்ரபத3நந்தானும் அபராத4கோடிக4டிதமாயிருக்கும்.

முதலான உம்முடைய ஜந்மஸித்3த4மான செயலுக்கு வகுத்ததான ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரத்திலே நாம் வைக்கவிருந்துகொண்டு அது கெடாதபடி பரிபாலநம் பண்ணிக்கொண்டு இரும் என்கிற பெருமாளுடைய அபி4ப்ராயமும்,

II. தான் போனபின்பு திருவயோத்4யையிலிருந்து தம்மைக்காண வருமவர்களுக்குத்தாம் போன வழி பிரிவுதடுமாறிப்போகாமல் தம்மளவும் வரும்படி காட்டிக்கொடுத்துப் பண்ணவேண்டும் ஆதிவாஹிகக்ருத்யத்துக்கு வகுத்ததான இந்த ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரத்திலேயேயிரும் என்று பெருமாள் நியமநமாக கு3ஹப்பெருமாள் அபி4ப்ராயமும், ஆக இரண்டு பா4வத்தையும் தோற்றுவிப்பிக்க வேணும் என்னுமது. ஆக இப்படி இரண்டு ப4ாவமுண்டாகையாலே (பாதக-மாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டதென்கை) என்று இங்கும் அருளிச்செய்தது.

இப்படி கு3ஹப்பெருமாளுக்கு பரஹிம்ஸை ஜந்மஸித்3த4மேயாகிலும், மஹாபாபரூபமானஅது பெருமாளுக்கு அபி4மதமாகலாமோ? என்கிற ஶங்கையிலே, அதுவும் புண்யம் என்கைக்காக புண்யபாபலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் ("யத் த்வத்ப்ரியம்") இத்யாதி3யால். இத்தால், "யதி3 நாம ந வர்த்தேய ஜாது கர்மண்யதந்த்3ரித: । மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த2 ஸர்வஶ: ॥ உத்ஸீதே3யுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேத3ஹம் । ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாம் உபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:" என்றிருக்குமவன் தானே ராஸக்ரீடை3யில் உல்லோகமாக வழிச்சாடு-மளவில், கே3ாபிகைகள் செய்த கு3ருஜநாதிக்ரமாதி3களெல்லாம் ப4க3வத3பி4மதத்வமாகிற புண்யலக்ஷணாக்ராந்தமாய், உபாதே3யமாய்விட்டாப்போலே, கு3ஹப்பெருமாளுடைய பர-ஹிம்ஸையும் ஸ்வதந்த்ரனை பெருமாளுக்கு அபி4மதமாகையாலே புண்யலக்ஷணா-க்ராந்தமாய்க்கொண்டு உபாதே3யமாகக்குறையில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையிறே, கு3ஹப்பெருமாள்விஷயத்தில் பெருமாளுக்குண்டான நிலையை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வரும் பாரதந்த்ர்யமாகச் சொல்லுகிறது. (145)

ப்ரபத்3யே" என்று பூர்வகத்3யத்திற்பண்ணின ப்ரபத்திதானும். ஸ்வகத்தையாமென்னும் பீ4தியாலே, ப4க3வத3பசாராதி3யான அபராத4கோடியிலே ஒன்ருகவே திருவுள்ளம்பற்றி "பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகே2வ ஸக்2யு:

லும் அபராத4கோடியிலேயாயிருக்குமென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக ப4ாஷ்யகாரருடைய அநுஷ்ட2ாநப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிருர் மேல், [ஸர்வாபராத4ங்களுக்கும்] என்று துடங்கி. அதாவது "அஹமஸ்ம்யபராத4ாநாமாலய:" என்கிறபடியே, அபராத4ங்களுக்கெல்லாம் கொள்கல-மாயிருக்கிற இச்சேதநன் பரபத்தி பண்ணவே, "ஸர்வபாபேப்4யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"

இத்தை அநுஷ்டி2த்த ப4ாஷ்யகாரர் ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி4த்து, இத்தை அபராத4ம் என்று நினைத்து க்ஷாமணம் பண்ணுகையாலே என்று அநுமாநேந ஜ்ஞாபிக்கைக்காக லிங்க3த3ர்ஶநவித4யா ப4ாஷ்யகாரக்ஷாமணுநுஷ்ட2ாநப்ரத3ர்ஶநம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரகாஶிப்-பிக்கைக்காக) இத்யாதி3. மூலத்திலே 'ஸர்வபாபங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமான' என்னுதே [ஸர்வாபராத4ங்களுக்கும்] என்கிறவிது, ஶரணுகதிலக்ஷணவாக்யப்ரத்யபி4ஜ்ஞாபநார்த்த2ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அஹமஸ்மி) இத்யாதி3. (அபராத4ாநாமாலய:) என்கிற-விதுக்கர்த்த2ம் (அபராத4ங்களுக்கெல்லாம்) இத்யாதி3. (கொள்கலம்) = ப4ாஜநம். "த்வமேவ உபாயபூ4தோ மே ப4வ" என்கிறவித்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரபத்தியை) இத்யாதி3. "ப்ராய: பாபம் விஜாநீயாத் சித்தம் தஸ்ய விஶோத4நம்" என்று ப்ராயஶ்சித்தஶப்தநிர்வசநம். அதில், பாபே நிமித்தே நைமித்திகமாக விதி4க்கப்படுமதிலே 'ப்ராயஶ்சித்த'ஶப்3த3ம் வர்த்திக்கும்.

(1) இங்கு, அப்படி, (ஶரணுக3தி)வித4ாநம், ஸர்வபாபே நிமித்தே நைமித்திகவித4ாந-மல்லாமையாலும்,

(2) 'த்வா' என்று ப்ரபத்திவிஶிஷ்டனை அநுவதி3த்து, ஸித்3தே4ாபாயவிஷயத்தில் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணுகையாலும்,

(3) 'ஏக'ஶப்3த3த்தாலே இந்த ப்ரபத்திக்கு பாபநிவ்ருத்திஹேதுபூ4தப்ரஸாத3ஜநகத்வம் வ்யாவர்த்தித-மாகையாலும்,

(4) 'த்வா' என்கிறவிடத்தில், அதி4காரிவிஶேஷணதயா அநூதி3தமாகையாலும்

146. (ப்ரபத்தியைப்பண்ணவே) என்றது, ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திவிரோதி4ஸ்வப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்தித்3யோதகமான ப்ரபத்தியைப்பண்ணவே என்றபடி. (ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி4த்தவாறே) என்றது, மேல் "அநாதி3காலப்ரவ்ருத்த" இத்யாதி3யாலே. ஸ்வபூர்வ-வ்ருத்தத்துக்கு க்ஷமைகொள்ளுகையாலே, "த்வத்பாத3ாரவிந்த3யுக3லம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்3யே" என்று செய்தருளின ப்ரபத்திக்கு மேலெல்லாம் அநிஷ்டநிவர்த்தந-இஷ்டப்ராபணப்ரார்த்த2ந-மாகச் சொல்லலாயிருக்க, கீழ்ப்பண்ணின ப்ரபத்திதானே அபராத4கோடியிலேயாய், அதுக்கு மேல் க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டமையை ஸ்ரீ க3த்3யத்தில் சொல்லும்படி எங்ஙனே? என்னில்; "அபி வத்4யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதிப்ரயச்ச2ந்தி" என்றும், "ஆர்த்தோ வா யதி3வா த்3ருப்த: பரேஷாம் ஶரணம் க3த: । அரி: ப்ராணுந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா" என்றும் ஒரு ப3ந்த4முமின்றிக்கே ஶத்ருவாயிருந்தானேயாகிலும், ப்ரபத்திமாத்ரத்தாலே ரக்ஷிக்க வேண்டியதாயிருக்கச்செய்தே, ப4ாஷ்யகாரர் அந்த ப்ரபத்தியை பூர்ணமாகப்பண்ணிவைத்தும், இப்ப்ரபத்தியன்றிக்கே ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தையும், கண்ணனுடைய மேன்மையையும், கண்டு நடுங்கின அர்ஜுநன், கேவலம் ப3ந்த4ங்களைச்சொல்லி க்ஷமைகொண்டபடியே, அவன் பாசுரமே கொண்டு "த்வமேவ மாதா ச" இத்யாதி3யாலே ஸர்வவித4ப3ந்த4ங்களையும் சொல்லி "தஸ்மாத்" என்று அப்ப3ந்த4ஜாதத்தையே ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு க்ஷமைகொள்ளுகையாலே, அவர் பண்ணின ப்ரபத்தியும் ஸ்வபூர்வவ்ருத்தக்ஷாமணத்துக்கு உடலாகாதமாத்ரமன்றிக்கே மேல் சொல்லப்புகுகிற அபி4ஸாரிகாஸ்வபதிப்ரார்த்த2நாந்யாயத்தாலே அபராத4கோடிக4டிதமாய் விட்டது என்னுமிடம் ஸ்ரீக3த்3யத்திலே பூர்வோத்தரபர்யாலோசநத்தால் ஸித்3த4மிறே.

[illegible] ப்ரியாயார்ஹஸி தே$_3$வ ஸோடு$_4$ம்" என்று புத்ராதி$_3$களில் குற்றத்தை பித்ராதி$_3$கள் பொறுக்குமாப்போலே, ப்ரபத்தியில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகிற குற்றத்தைப் பொறுத்தருள வேணுமென்று, ப்ரபத்தவ்யனை க்ஷமிப்பிக்க வேண்டும்படி மஹாப$_4$யஹேதுவாய் நில்லாநின்றதிறே. (146)

என்னும்படி இவனளவில் ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராத$_4$ங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதானிருப்பது; இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை, "த்வத்பாத$_3$ாரவிந்த$_3$யுக$_3$ளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று பண்ணியருளின

இந்த ப்ரபத்தியிலே சாந்த்$_3$ராயணாதி$_3$வத் 'ப்ராயஶ்சித்த'ஶப்$_3$த$_3$ம் வர்த்தியாதாகிலும், பாப-நிவ்ருத்த்யுபாயவிதௌ$_4$ள அதி$_4$காரதயா அநூத்$_3$யமாநத்தைப்பற்ற இதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தவ்யபதே$_3$ஶம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்தியைப்பண்ணவே) இத்யாதி$_3$. 'இவன் பண்ணின ப்ரபத்தியாலே' என்னாதே (பண்ணவே) என்கிறவித்தால் ப்ராயஶ்சித்தவ்யபதே$_3$ஶம் ப$_4$ாக்தம் என்று ஸூசிதம். "ப்ரஸாத$_3$நாநாம் ஸர்வேஷாம் ஶ்ரேயஸீ ஶரணாக$_3$தி:" என்கிறவிது, ப்ராயிகப$_2$லஸம்ப$_3$ந்த$_4$பரம் என்னுமித்தையுட்கொண்டு (ப்ரஸந்நமாய்) இத்யாதி$_3$. த்$_3$வயத்தில், "ஶ்ரீமந்! நாராயண!" இதி ஸம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்தம். "தவ" என்று ஷஷ்ட்$_2$யந்தம் அத்$_4$யாஹார்யம்

இவ்விடத்தில்,

(1) ப$_4$ாஷ்யகாரர் ஶேஷாவதாரமாயிருக்க, அவர்க்கு பூர்வவ்ருத்தம் சிலதுண்டு என்றும் தத்பர்யாலோசநத்தாலே ப்ரபத்தியும் அபராத$_4$கோடியிலேயாய்விட்டது என்றும் சொல்லுகை உசிதமோ?

(2) பின்புள்ளாரையெல்லாம் இப்படி அநுஷ்டி$_2$ப்பிக்கைக்காக ப$_4$ாஷ்யகாரர் ப்ரபத்த்யநுஷ்ட$_2$ா-நத்தில் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக ப$_4$ாவித்தாரித்தனை என்று சொல்லவேண்டாவோ? என்னில்;

இப்படி ப$_4$ாஷ்யகாரர்ப்ரபத்தி ப$_4$ாவநாமாத்ரமாகில், அவர்க்குப் பெருமாள் வரப்ரத$_3$ாநம் பண்ணினதும் ப$_4$ாவநாமாத்ரமாக வேண்டுகையாலே, "உக்த்யா த$_4$நஞ்ஜய விபீ$_4$ஷணலக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர்ப$_4$வதா விதீர்ணம் । ஶ்ருத்வா வரம் தத$_3$நுப$_3$ந்த$_4$மத$_3$ாவலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத$_3$ ப$_4$க$_3$வந் மயி ரங்க$_3$நாத$_2$" என்று ந்யாஸதிலகத்திலே வேத$_3$ாந்தாசார்யர் ஶ்ரீஸூக்தியும், "இந்தவரங்கத்து இனிது இரு நீ என்று அரங்கர் எந்தையெதிராசர்க்கு ஈந்தவரம் சிந்தைசெய்யில் நம்மதன்றோ" (ஆர்த்தி.60) என்றும், "ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணேர்த்தி$_2$தா யத் க்ஷேமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்$_3$ர ப$_4$வச்ச்$_2$ரிதாநாம்" (யதிராஜவிம்ஶதி 18) என்றும் மணவாள மாமுனிகள் ஶ்ரீஸூக்தியும், விருத்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$கமாமாகையாலே ப$_4$ாஷ்யகாரருடைய ப்ரபத்தி பாரமார்த்தி$_2$கமாக வேணும். அது எங்ஙனே? என்னில்:- ப்ரஜைசெய்த குற்றத்தை அத்தோடு உண்டான ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே மாதாபிதாக்கள் 'தங்களது' என்று ஏறிட்டுக்கொண்டு தாங்கள் முன்னின்று பொறுப்பித்துக்கொள்ளுமாப்போலே, ப$_4$ாஷ்யகாரரும் அஸ்மத$_3$ாதி$_3$களோடு உண்டான ப$_3$ந்த$_4$ாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே நம் குற்றங்களையெல்லாம் தன் தலையிலே ஏறிட்டுக் கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன்ஸந்நிதி$_4$யில் ப்ரார்த்தி$_2$த்து க்ஷமைகொள்ளுகையாலே ப$_4$ாஷ்யகாரர் செய்தருளின ப்ரபத்தி பாரமார்த்தி$_2$கையாகக்கடவது.

ஆனால் "மாயாம் த$_3$ாஸபூதஶ்ஶரணாக$_3$தோஸ்மி தவாஸ்மி த$_3$ாஸ இதி வக்தாரம் மாம் தாரய" என்னலாமோ? 'தவாஸ்மி த$_3$ாஸ: இதி வக்தாரம் மாம்ப்ரதி மதீயாந் மாயாம் தாரய' என்று சொல்லவேண்டாவோ? என்னில்:- ப$_4$ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த "மாம்" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$த்தில், அஸ்மத$_3$ாதி$_3$கள் அந்தர்பூ$_4$தராகையாலே விரோத$_4$மில்லை. எங்ஙனே என்னில்:- ஒரு குடும்பி-யாயிருக்குமவனை ஒருவன், 'உனக்கு தினமொன்றுக்குப்படி எவ்வளவு செல்லும்' என்று கேட்டால், தன்னபி$_4$மாநத்திலே ஒதுங்கினாரெல்லாரையும் தான் என்ற சொல்லுக்குள்ளே சேர்த்துக்கொண்டு 'எனக்கு நாளொன்றுக்கு கலநெல்லுபிடிக்கும்' என்று சொல்லும் வழக்கச்சொல் உண்டிறே. அதுபோலே இங்கும் மாம் என்கிறவிதுக்குள்ளே அஸ்மத$_3$ாதி$_3$களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அருளிச்செய்தருளுகையாலே விரோத$_4$மில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

பா4ஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி4த்தவாறே அதுதானும் அபராத4கோடி-யிலேயாய், "த்வமேவ மாதா ச" என்றுதுடங்கி இத்தலையில் அபராத4த்தைப் பொறுக்கைக்கு உறுப்பான ப3ந்த4விஶேஷங்களையெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு, "தஸ்மாத்ப்ரணம்ய" இத்யாதி3யாலே இப்படித்திருமுன்பே கூசாமல் வந்துநின்று ப்ரபத்திபண்ணின இவ்வபராத4த்-தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே என்கை.

என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே க3த்யத்திலே (த்வத்பாதா3ரவிந்த3) இத்யாதி3கம் என்று கண்டுகொள்வது. ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்திலே ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4ஹேத்வபராத4த்வமாத்ரோபஸ்தி2தியாலே தந்நிவ்ருத்த்-யர்த்த2ம் ப்ரபத்தியைப்பண்ணி அருளினபின்பு, விமர்ஶத3ஶையிலே வக்ஷ்யமாணத்3ருஷ்டாந்தாநு-ஸந்தா4நத்தாலே, அந்த பூர்வவ்ருத்தத்திலே ப்ரபத்திக3தாபராத4த்வப்ரயோஜகதோபஸ்தி2தி உண்டான-படியாலே, தாத்3ருஶப்ரபத்திரூப-அபராத4த்துக்கும் ஸ்வாத்மகாபராத4த்துக்கும், ஸ்வபரநிர்வாஹகதயா ஸ்வயமேவ நிவர்த்தகமான க்ஷாமணம் பண்ணக்கூடுமாகையாலே அநவஸ்தை2யில்லை என்னுமபி4ப்-ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி4த்தவாறே) இத்யாதி3. (த்வமேவ மாதா ச என்று துடங்கி) என்றது :- த்வமேவ மாதா ச = க3ர்ப4வாஸத்திலே துடங்கி ரக்ஷிக்கும் மாதாவைப்போலே, மேல் ஶ்ருஷ்ட்யர்த்த2மாக வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்குமவனன்றோ நீ. பிதா த்வமேவ = மாதாவுக்கு முன்னே உத்பாத3கனாயிறே பிதா இருப்பது. த்வமேவ ப3ந்து4ஶ்ச = நான் வழிகெட வர்த்தியாதபடி என்னுள்ளே இருந்து நியமித்து நல்வழியே போக்கும் ப3ந்து4வும் நீயே. கு3ருஸ்த்வமேவ = எனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணும் ஆசார்யனும் நீயே. த்வமேவ வித்3யா = உபதே3ஶித்த ஜ்ஞாநமும் நீயே. த்3ரவிணம் த்வமேவ = "த4நம் மதீ3யம்" என்கிறபடியே எனக்கு பரமத4நமும் நீயே. த்வமேவ ஸர்வம் மம தே3வதே3வ = ஸர்வத்தையும் விட்டு தேவரையே பற்றின எனக்கு ஸர்வமும் அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியான தேவரே. ஸர்வம் என்றது அநுக்தத்தை. "பிதாஸி லோகஸ்ய" பூர்வவத் அர்த்த2ம். த்வமஸ்ய பூஜ்யஶ்ச = ஸர்வசேதநர்க்கும் பூஜ்யனானவன். க3ரீயாந் கு3ரு: = "க3ரீயாந் ப்3ரஹ்மத3: பிதா" (மநுஸ்ம்ருதி 2-146) என்று பூஜ்யதையில் எல்லை சொல்லுகிறது. ந த்வத்ஸமோஸ்த்யப்4யதி4க: குதோந்ய: = வ்யதிரிக்தஸமஸ்த-பதா3ர்த்த2ங்களிலும் காட்டில் ஒப்பில்லாத ஸ்வபா4வத்தையுடையவன் என்றபடி. இதில் ப்ரஸாத3ந-ப்ரகரணாநுகு3ணமாக (தஸ்மாத் ப்ரணம்ய) இத்யாதி3யிலே (தஸ்மாத்) என்கிறவித்தாலே க்ஷமாஹேது-மாத்ருத்வாதி3ஸம்ப3ந்த4விஶேஷங்களை பராமர்ஶிக்கிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கைக்கு உறுப்பான ப3ந்த4விஶேஷங்களை) இத்யாதி3. (தஸ்மாத் ப்ரணம்ய இத்யாதி3யிலே) என்றது, தஸ்மாத் = "த்வமேவ மாதா ச" இத்யாதி3யாலே சொன்ன ஸர்வவித4ப3ந்து4வுமாகையாலே என்றபடி. ப்ரணம்ய = மாநஸமான தண்டன். ப்ரணிதா4ய காயம் = காயிகமான தண்டன். இரண்டையும் சொல்லுகையாலே வாசிகம் அர்த்தா2த் ஸித்3த4ம். ஆக மநோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் ஶரணம்புக்கபடியைச்சொல்லிற்று. எதுக்காகவென்னில், ப்ரஸாத3யே = ப்ரஸாதி3ப்பிக்கைக்காக. யாரை என்னில் ஈஶமீட்3யம் த்வாம் = ஈஶனுமாய், ஈட்3யனுமாய் இருந்துள்ள உன்னை. யார் என்னில், அஹம் = அநந்யார்ஹஶேஷபூ4தனாயிருந்துவைத்து அபராத4த்தைப்பண்ணிப் போந்து இன்றுவந்து ஶரணம்புகுகிற நான். இப்படிப்பட்ட மூர்க்க2னாயிருக்கிற நான்; பொறுக்குமிடத்தில், பிதேவ புத்ரஸ்ய = புத்ரன் செய்த குற்றத்தை பிதா பொறுக்குமாப்போலேயும், ஸகே2வ ஸக்2யு: = தோழன் செய்த குற்றத்தைத்தோழன் பொறுக்குமாப்போலேயும், ப்ரிய: ப்ரியாயா: = ப்ரியையினுடைய குற்றத்தை ப்ரியன் பொறுக்குமாப்போலேயும். இது க3த்யவ்யாக்2யாநப்படி. இதுக்குக்கருத்து, பித்ராதி3ஸஸம்ப3ந்தி4கப்ரகரணமாகையாலே. "ப்ரிய: ப்ரியாயா:" என்கிறவித்தையும் த்3ருஷ்டாந்த-

ஆகையால் இவ்வழியாலும் இது அபராத$_4$கோடிக$_4$டிதமாயிருக்குமென்கை. அநாதி$_3$காலம் அபராத$_4$த்தைப் பண்ணிப் பின்பொரு நாளிலே ஆபி$_4$முக்$_2$யம் பண்ணிஞனேயாகிலும், "ரிபூணுமபி வத்ஸல:", "யதி$_3$ வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றிருக்கும் ஈஶ்வரஹ்ருத$_3$யத்தைப் பார்த்தால், அவன் கைக்கொள்ள ஒரு குறையில்லை. அவனப்படி இருந்தானேயாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை உணர்ந்தால் இவனித்தை அபராத$_4$மாகவே நினைத்து க்ஷாமணம் பண்ண

மாக்கினுல், அர்த்த$_2$ஸ்வாரஸ்யமுண்டு. 'இவ'ஶப்$_3$த$_3$மும் அர்த்த$_2$ஸ்வாரஸ்யப$_3$லத்தாலே அநுஷஞ்ஜநீயம். "தே$_3$வாபி மார்க்கே$_3$ முஹ்யந்தி", "தே$_3$வாபி யம் ந பஶ்யந்தி" என்கிறவிதில்போலே ஆர்ஷத்வாத் யலோபத்துக்கு அஸித்$_3$த$_4$த்வமில்லாமையாலே, "ப்ரியாயார்ஹஸி" என்று ஸித்$_3$தி$_4$யும் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, கீ$_3$தாபா$_4$ஷ்யத்திலே "தத$_3$ாத்வம் பரமகாருணிக: ப்ரிய: ப்ரியாய மே ஸர்வம் ஸோடு$_4$ம் அர்ஹஸி" என்று "ப்ரியாய" என்று புல்லிங்க$_3$சதுர்த்$_2$யந்தமாக அருளிச்செய்யும்படி. இதில், 'இவ'ஶப்$_3$த$_3$ாநுஷங்க$_3$மும், ஸந்தி$_4$க்லேஶமும் இல்லை என்று கண்டு கொள்வது. "அஹம்" என்கிறவிது, ப்ரகரணுத் க்ருதப்ரபத்திகத்வவிஶிஷ்டவாசி.

ப்ரபத்தியும் "த்வத்பாத$_3$ாரவிந்த$_3$" இத்யாதி$_3$யாலே அநுஷ்டி$_2$தையானது விவக்ஷிதை என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி திருமுன்பே) இத்யாதி$_3$. க்ஷாமணம் = அபராத$_4$ாநுகு$_3$ணத$_3$ண்ட$_3$ாநுபத$_4$ாநஸங்கல்பப்ரார்த்த$_2$நம். இந்த ப$_4$ாஷ்யகாராநுஷ்ட$_2$ாநப்ரகாரகத$_2$நத்தாலே, ப்ரபத்தியினுடைய அபராத$_4$துல்யத்வாத்மக-அபராத$_4$கோடிக$_4$டிதத்வம் ப்ரகாஶிதமானபடியைக் காட்டுகிறுர் (ஆகையால், இவ்வழியாலும்) இத்யாதி$_3$நா. நநு, இந்த ப்ரபத்தி அநிஷித்$_3$தை$_4$யாகையாலும், இதில் ப்ராயஶ்சித்தம் விதியாமையாலும், இதுக்கு அபராத$_4$கோடிக$_4$டிதத்வம் அநுபபந்நம்; ப்ரத்யுத, இந்த ப்ரபத்தியே ஸர்வாபராத$_4$ப்ராயஶ்சித்தமென்கையாலே இதுக்கு அபராத$_4$த்வம் அநுபந்நம். இதுக்கு வக்ஷ்யமாணலௌகிகத்$_3$ருஷ்டாந்தத்தாலே ப்ரஸக்தமான அபராத$_4$த்வம் "ரிபூணுமபி வத்ஸல:" இத்யாத்$_3$யவக$_3$த-ஈஶ்வரஸ்வப$_4$ாவத்தாலே அபோதி$_3$தம். கிஞ்ச, "ஶரணம் வ்ரஜ" இதி விதி$_4$ப$_3$லத்தாலும், லோகத்$_3$ருஷ்ட்யா ப்ரஸக்தமான அபராத$_4$த்வம் வாரிதம். கிஞ்ச, ப்ரபத்தியை அபராத$_4$மாக்கி அதுக்கு க்ஷாமணமாகப்பண்ணும் ப்ரபத்தியும் துல்யந்யாயத்தாலே அபராத$_4$மாகையாலே, ப்ரபத்த்யந்தரம் பண்ணவேண்டுகையாலே அநவஸ்தை$_2$ ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். அது - ஸ்வபரநிர்வாஹமாகில், அதுபோலே உண்டுபண்ணின ப்ரபத்தியும் ஸ்வபரநிர்வாஹகம் என்னலாம்; இப்படி ப்ரத$_2$மப்ரபத்திரூபாபராத$_4$க்ஷாமணமாக த்$_3$விதீயப்ரபத்திவேண்டினுல் (புந: ப்ரபத்தி வேண்டா) என்கையும் பரபக்ஷமாம். கிஞ்ச, அநந்தரப்ரபத்தி அபராத$_4$நிவர்த்தகமாகில், ப்ரதிபிபாத$_3$யிஷிதஸ்வக$_3$தஸ்வீகாராநுபாயத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$யாது; அபராத$_4$நிவர்த்தகமன்றுகில், அத்தை அநுஷ்டி$_2$க்கக்கூடாது. ஆகையால், ப$_4$ாஷ்யகாராநுஷ்டி$_2$தக்ஷாமணம், பூர்வப்ரபத்தியில் அஹங்காரஸ்பர்ஶாதிஶங்கையாலே என்கை உசிதம் என்கிற ஶங்கையையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (அநாதி$_3$காலம்) இத்யாதி$_3$. அந்த ஶங்கைக்கு ஶ்ருங்க$_3$க்$_3$ராஹிகயா பரிஹாரம் (அவன் அப்படி இருந்தானேயாகிலும்) இத்யாதி$_3$.

அயம் அபி$_4$ப்ராய: - ப்ரபத்தி அநிஷித்$_3$தை$_4$யாஞலும், இதுக்கு லோகத்$_3$ருஷ்ட்யா அபராத$_4$த்வம் து$_3$ர்வாரம். ப்ராயஶ்சித்தம் ப்ரத்யக்ஷஶாஸ்த்ரத்தில் விதி$_4$யாவிட்டாலும், ஸ்வாரஸிகப$_4$ாஷ்யகாராநுஷ்ட$_2$ாநருபஶிஷ்டாசாரத்தாலே தத்$_3$விதி$_4$யும் கல்ப்யமாகையாலே அபராத$_4$த்வம் து$_3$ர்வாரம். ஶரண்யஸ்வப$_4$ாவத்தால் இது அபராத$_4$மாய்த்தோற்றுவிட்டாலும், இவன் பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பற்ற

147. நெடுநாளந்யபரையாய்ப்போந்த ப$_4$ார்யை லஜ்ஜாப$_4$யங்களின்றிக்கே ப$_4$ர்த்ரு-ஸகாஶத்திலே நின்று என்னையங்கீ$_3$கரிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமாப்போலே இருப்பதொன்றிறே இவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி.

இந்த ஸம்ஸாரிசேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தி அவன் திருவுள்ளம் சீறுகைக்குடலாய் விடுமென்னுமிடத்தை

வேண்டும்படியாயிறே இருப்பது. (146)

147. இவன் பண்ணும்ப்ரபத்தி ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தி$_4$த்தால் அபராத$_4$-

---

இது அவத்$_3$யமாகையாலே அபராத$_4$மாம். வத்ஸலனான பிதாவுக்கு புத்ரனுடைய அநுசிதவ்யாபாரம் தே$_3$ாஷமாகத்தோற்றுவிட்டாலும், புத்ரனுக்கு பித்ருவிஷயத்தில், அநுசிதவ்யாபாரம் அவத்$_3$யமாகையாலே, அபராத$_4$கோடியிலேயாயிருக்குமிறே. அப்படியே இவன் ஸ்வப$_4$ாவத்தாலே இதுக்கு அபராத$_4$த்வம் து$_3$ர்வாரம். "ஶரணம் வ்ரஜ" இத்யாதி$_3$விதி$_4$யும், அநந்யத$_2$ாஸித்$_3$த$_4$மான "நாயமாத்மா" இத்யாதி$_3$ஶ்ருதி, தது$_3$பப்$_3$ரும்ஹணஸ்வாரஸ்யபர்யாலோசனையாலே ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநுகு$_3$ணையானபோது, ப$_2$லஸம்ப$_3$ந்த$_4$பே$_3$ாத$_4$நபரமாகையாலே, த்$_3$ருஷ்டாந்தப$_3$லாயாதமான அபராத$_4$த்துக்கு வாரகமாகமாட்டாது. அநந்தரப்ரபத்திக்கு பூர்வோக்தரீத்யா ஸ்வபரநிர்வாஹகத்வம் அபி$_4$மதமாகையாலே அநவஸ்த$_2$ாப்ரஸங்க$_3$மில்லை. இப்படி ப்ரத$_2$மப்ரபத்திதன்னையே ஸ்வபரநிர்வாஹார்த்த$_2$ம் அநுஷ்டி$_2$த்தவனுக்கு அதுவும் ஸ்வபரநிர்வாஹகமாம். ப்ரபத்திக்கு ஶோகஜநகஸர்வபாபநிவர்த்தகத்வம், சரமஶ்லோகாவக$_3$தமாகையாலே, ஸம்ப$_4$ாவ்யமாநமான பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வோத்தராக$_4$த்தில் ஸஞ்ஜாதஶோகனானவன் தந்நிவ்ருத்தியையும் ப்ரத$_2$மப்ரபத்தியிலே ப்ரார்த்தி$_2$த்தால், அத்தாலே அது நிவ்ருத்தமாம். பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வோத்தராக$_4$ஸம்ப$_4$ாவநாவிரஹத்தாலேயாதல், அதினுடைய வ்யதிரேகநிஶ்சயத்தாலேயாதல், பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வோத்தராக$_4$த்தில், ஶோகரஹிதனுய்க்கொண்டு, தந்நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தி$_2$யாதவனுக்குப் பின்பு பு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வோத்தராக$_4$ம் வந்தால், தந்நிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் புந:ப்ரார்த்த$_2$நம் வேணும் என்னும் இவ்வர்த்த$_2$மே ப்ராமாணிகமல்லது, 'நிமித்தவத ஏவ நைமித்திகே அதி$_4$கார:' என்றுகொண்டு பூர்வாநுஷ்டி$_2$தப்ரபத்திக்கு உத்தரபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வாக$_4$-நிவர்த்தகத்வமில்லாமையாலே தந்நிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$மாக புந: ப்ரபத$_3$நம் நியமேந அநுஷ்டே$_2$யம் என்கை அநுசிதம் என்று (புந:ப்ரபத$_3$நம் வேண்டா) என்கைக்குக்கருத்தாகையாலே, அதுக்கு பரபக்ஷத்வப்ரஸங்க$_3$முமில்லை. இந்த ப்ரபத்தி அபராத$_4$கோடியிலேயாயிருந்தாலும், இவனுக்கு புறம்பு புகலில்லாமையாலே இவன் இத்தைப்பண்ணியன்றி நிற்கமாட்டான். இப்போது ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநுகு$_3$ண்யவ்யதிரேகநிஶ்சயமில்லாமையாலும், கு$_3$ருதரகஷ்டஸாத்$_4$யமல்லாமையாலும், ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநுகு$_3$ணத்வஸம்ப$_4$ாவநாமாத்ரத்தாலே, இத்தை அநுஷ்டி$_2$க்கைக்கு விரோத$_4$மில்லை; இவ்வம்ஶங்களெல்லாம் ப$_4$ாஷ்யகாராநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே ஜ்ஞாபிதங்கள். அஹங்காரஸ்பர்ஶாஶங்கையாலே க்ஷாமணம் என்னில், இதுக்கும் அஹங்காரஸ்பர்ஶாஶங்கையாலே ப்ரபத்த்யந்தரம் அநுஷ்டி$_2$க்கப்ரஸங்கி$_3$க்கையாலே, இங்ஙனே அநவஸ்தை$_2$யாம். இதுக்கு ஸ்வபரநிர்வாஹகத்வம் கொள்ளில் பூர்வப்ரபத்திக்கும் அது கொள்ளலாம். பூர்வவ்ருத்தப்ரயுக்த-அபராத$_4$ரூபத்வம் ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுநிற்க, அஹங்காரஸ்பர்ஶாஶங்காகல்பநம் அநுசிதம். இந்த ந்யாயம், "ப்ரஸீத$_3$ மத்$_3$வ்ருத்தம் அசிந்தயித்வா" என்கிறவிடத்திலும் அநுஸந்தே$_4$யம். (146)

147. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவன்பண்ணும்) இத்யாதி$_3$. ப$_4$ாஷ்யகாராநுஷ்டி$_2$தக்ஷாமணநுமித-அபராத$_4$ரூபதாநியாமகலோகத்$_3$ருஷ்டாந்தப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$ம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்றபடி. [அந்யபரை-

த்₃ருஷ்டாந்தமுகே₂ந அருளிச்செய்கிறுர் [நெடுநாள்] இத்யாதி₃யால். ஒருநாள் இரண்டுநாளன்றியே நெடுநாளே பிடித்து ப₄ர்த்தாவறிய அந்யபரையாய், அவன் விட்டிருக்க அவன் முக₂த்திலிட்டேற மாட்டாமலொதுங்கிப்போந்த அந்யபரையான ப₄ார்யை. இப்படி இருந்த நாம் அவனருகே செல்லும்படியென்! என்கிற லஜ்ஜையும், அருகே செல்லில் சித்ரவதை₄ப்படுத்துமவனென்னும் ப₄யமுமின்றியே, தன் து₃ஶ்சரிதத்தைக்கண்டு கேட்டுக் கிளர்ந்திருக்கிற ஸ்வதந்த்ரப₄ர்த்தாவினருகே எதிரே சென்று, துடை நடுங்காமல் நின்று வாய்விட்டு 'என்னை அங்கீ₃கரிக்கவேணும்' என்று அவன் காலிலே கூசாமல் விழுந்து அபேக்ஷிக்குமாப்போலே, அதிஸாஹஸமாயிருப்பதொன்றிறே அநாதி₃காலமேபிடித்துத் தனக்கு நிருபாதி₄க ரக்ஷகனை எம்பெருமானறியவே அந்யபரனாய், அவன் ஸம்ஸாரத்திலே விட்டிருக்க அவன்முகம்பெறுமல் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போருகிற பரதந்த்ரசேதநன், 'நாமென்கொண்டு அவர் முன்னில்போவோம், வருந்தி நின்றுலெப்பாடு படுவுதோம்' என்னுமிவை இரண்டுமின்றியே, தன்குற்றம் கணக்கிட்டு "க்ஷிபாமி" என்று மிகவும் சீறின ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமிமுன்னே பிற்காலியாமல் நின்று திருவடிகளிலே விழுந்து பண்ணும் ஶரணவரணப்ரபத்தியுமென்கிறுர். ஆக ப₂லித்வாபி₄மாநித்வமற்ற பரதந்த்ரன் பண்ணும் ப்ரபத்தி உபாயமாகமாட்டாது; ப₂லியுமாய் அபி₄மாநியுமான ஸ்வதந்த்ரன் தானே ஸ்வீகரிக்குமதுவே உபாயமாமித்தனை என்றதாய்த்து. (147)

கோடியிலேயாயிருக்குமென்னுமத்தை த்₃ருஷ்டாந்தமுகே₂ந த₃ர்ஶிப்பிக்கிறுர் மேல், [நெடுநாள்] என்று துடங்கி. அதாவது – நெடுங்காலம் ப₄ர்த்தாவோடொட்டற்று பரபுருஷகாமினியாய் தந்நிக்₃ரஹபாத்ரமாய்ப் போந்தாளொரு ப₄ார்யை, இப்படிப்பட்ட நாம் அவன்ஸந்நிதி₄யிலே கூசாமல் சென்று நிற்கும்படியென்! என்கிற லஜ்ஜையும், இத்தனை காலமும் நாம் செய்து திரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப்போது நம்மை வந்து இப்படி அபேக்ஷிப்பதே என்று த₃ண்டிக்கில் செய்வதென்! என்னும் ப₄யமுமின்றிக்கே, அவன்முன்னே சென்று நின்று 'என்னை அங்கீ₃கரிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்குமளவில் எத்தனை அபராத₄முண்டு; அப்படியே இருப்பதொன்றிறே ப₄க₃வத₃நந்யார்ஹனாய் வைத்து அநாதி₃காலம் அவனுடன் பற்றின்றிக்கே அந்யபரனாய்ப்போந்தவிவன், ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாநுஸந்த₄ாநத்தால் வரும் லஜ்ஜையும், ஸ்வதந்த்ரனான அவன் த₃ண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும் ப₄யமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதி₄யிலே சென்று நின்று தன்னை அங்கீ₃கரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற ஶரணவரணமென்கை. ஆக, இவ்வளவும் ஸ்வக₃தஸ்வீகாராநுபாயத்வமும் பரக₃தஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்டது.(147)

யாய்] என்கிற அந்யனுக்கு ப்ரதியோகி₃, மேல் [ப₄ர்த்ருஸகாஶத்திலே] என்கிற ப₄ர்த்தா என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ப₄ர்த்தாவோடு) இத்யாதி₃. த்₃ருஷ்டாந்தத₃ார்ஷ்டாந்திகங்களுக்கு ஸாத₄ாரணத₄ர்மம் கு₃ருதராபராத₄ரூபத்வம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (எத்தனை அபராத₄முண்டு) என்று. "த்யாகே₃ா வாபி வதே₄ா வாபி ஸாதூ₄நாம் உப₄யம் ஸமம்" என்று ஸாக்ஷாத் வத₄ப்ரதிஷேத₄த்தாலே தத்பர்யாயத்யாக₃ப்ரயோஜகத்வம் அபராத₄த்துக்கு கு₃ருதரத்வம். (அப்படியே இருப்பதொன்றிறே) என்றது, தாத்₃ருஶகு₃ருதராபராத₄ரூபமாய் இருப்பதொன்றிறே. இதற்கு (ஶரணவரணம்) என்கிறவித்தோடே அந்வயம். (உடன் பற்று) = ஆநுகூல்யலக்ஷணஸம்ப₃ந்த₄ம். இங்கே க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டுகிறது யாருடைய ஹ்ருத₃யத்தாலே? ஈஶ்வரஹ்ருத₃யத்தாலேயோ? என்னில், அன்று, இது வேண்டுகிறது என்? என்னில் 'பதிவ்ரதையானவள் நெடுநாள் வ்யபி₄சரித்துப்போந்து' இத்யாதி₃க₃த்யத்ரயவ்யாக்₂யாநத்தை அநுஸந்தி₄த்துக்கொள்வது. (147)

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரப$_3$லம்.

மேல் அவன் இவனை ஸ்வீகரிக்கும் ப்ரகாரமிரண்டு, அதிலொன்று ப்ரப$_3$லமென்கிருர், [க்ருபையாலே] இத்யாதி$_3$யால். "ஜீவே து$_3$:க$_2$ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே" என்று தனக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷபூ$_4$தனான இவன் ஸம்ஸாரசக்ரத்திலே சுழன்று து$_3$:கி$_2$க்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்மை அநுப$_4$வித்து ஸுகி$_2$க்க இட்டுப்பிறந்த இவனிப்படி து$_3$:கி$_2$ப்பதே என்னும் க்ருபாபரதந்த்ரனுய், இவனைக்

---

148. இனி, இவன் ஸ்வீகாரம் கண்டிரங்கி அவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனுவதிலும், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வந்து பரதந்த்ரனுவதே ப்ரப$_3$லமென்கிருர், [க்ருபையாலே] என்றுதுடங்கி. அதாவது – ஆர்த்தராய் அநந்யஶரணராய்த் தன் திருவடிகளிலே வந்து ஶரணம்புகுந்த அவர்கள் அளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனுகையும், பட்டத்துக்குரிய ஆனையும் அரசும்போலே தன் நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை அங்கீ$_3$கரித்துத்தன்னை அவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும் இரண்டுமீஶ்வரனுக்குள்ள–

---

148. வ்ருத்தாநுவாத$_3$பூர்வகம் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஸங்க$_3$தி (ஆக இவ்வளவும்) இத்யாதி$_3$. (ஸ்வக$_3$தஸ்வீ– காராநுபாயத்வம்) என்றது, ஏதத்க்ருதப்ரபத்தியினுடைய ஶரண்யஹ்ருத$_3$யாநுகு$_3$ண்யவிரஹ– காலாவச்சி$_2$ந்நமான உபாயத்வாப$_4$ாவம் என்றபடி. (பரக$_3$தஸ்வீகாரோபாயத்வம்) என்றது, ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுக–ஈஶ்வரஸ்வீகாரத்தினுடைய காலாநவச்சி$_2$ந்நமான உபாயத்வம் என்றபடி. இத்தால், அவன்நினைவு கூடினபோது இவனுடைய ஆர்த்யதிஶயகாரிதஸ்வீகாரம் அவனுக்கு க்ருபா– ஜநகம் என்று லபி$_4$க்கையாலே, தத$_2$ாவித$_4$ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரவிஶேஷம் பரக$_3$தஸ்வீகாரத்தோடு துல்யம் என்னலாயிருக்குமோ என்று ஶங்கயா உத்த$_2$ாநம் வர, அதுக்கு ப$_2$லதோ வைஷம்யம் உண்டாகை– யாலே துல்யத்வம் இல்லை என்கைக்காக உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்று ஸூசிதம்.

இத்தால், (ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாராநுபாயத்வமும்) என்கிறவிதுக்கு (இவன் ஸ்வீகாரம் கண்டு இரங்கி) என்கிற இத்தோடு வ்யாக$_4$ாதம் என்னும் ஶங்கை பரிஹ்ருதை என்று கண்டுகொள்வது. ஒன்றில் ஒன்று ப்ரப$_3$லம் என்னும்போது, இரண்டுக்கும் ப்ராமாணிகத்வம் அபி$_4$ப்ரேதம் என்னுமபி$_4$ப்ரயாத்தாலே இரண்டினுடைய ஸத்தையை அருளிச்செய்துகொண்டு அவற்றினுடைய ப்ராப$_3$ல்யதௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யங்களை விஶதீ$_3$கரிக்கிருர் (அதாவது ஆதுரராய்) இத்யாதி$_3$. க்ருபையாலே ஆக்ஷிப்தத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஆதுரராய்) என்று. பரமார்த்தராய் என்றபடி. பரமார்த்திகாரிதாம்ஶம் (தன் திருவடிகளிலே) இத்யாதி$_3$. [க்ருபையாலே] இத்யஸ்யார்த்த$_2$ம் (தனக்கு உண்டான) இத்யாதி$_3$. [பாரதந்த்ர்ய] ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (அவர்கள் சொன்னதே) இத்யாதி$_3$. (ஆதுரராய்) இத்யாதி$_3$யில், "அருள்பெறுவார்" இத்யாரப்$_4$ய "நமது விதிவகையே" இத்யந்தம் ஸ்பே$_2$ாரிதம். (பட்டத்துக்கு) இத்யாதி$_3$:– (பட்டத்துக்கு உரிய ஆனையும்) என்றது, பட்டம் கட்டுகிறதற்கு அர்ஹமான யானையும் என்றபடி. (அரசும்) என்றது (ராஜாவும்) என்றபடி. இச்ச$_2$ாயாம் ஸத்யாம் அநிவார்யத்வமாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் உபமாநோபமேய– ஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (தன் நிரங்குஶ) இத்யாதி$_3$. (நிர்ஹேதுகமாக) என்றது கீழ்ச்சொன்ன ஆதுரத்வாதி$_3$களின்றிக்கே என்றபடி. [பாரதந்த்ர்ய] ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (தன்னை) இத்யாதி$_3$. (இட்டது வழக்காக்கி) என்றது – அவர்களிடுமது, தனக்குக் கடமையாகும் என்னும்படியாக்கி என்றபடி. இத்தால் "வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார்கட்கு" இத்யாதி$_3$கம் ஸ்பே$_2$ாரிதம். இப்படி உப$_4$யஸ்வப$_4$ாவஸத்$_3$ப$_4$ாவத்தை உபபாதி$_3$த்து, அவற்றினுடைய ப்ராப$_3$ல்யதௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யங்களை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிருர் (இதில் முற்பட்டது) இத்யாதி$_3$.

கடாக்ஷித்து அங்கீ$_3$கரிக்குமதிற்காட்டில், இத்தலையில் ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களொன்றும் பாராதே ஸ்வேச்ச$_2$ா–காரித்வமாகிற நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யபரதந்த்ரனாய், பட்டத்துக்குரிய ஆனை உகந்தானொருவனைத் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளுமாப்போலே, செருக்காலே தானே மேல்விழுந்து அங்கீ$_3$கரிக்குமதே ப்ரப$_3$லமென்கிறார். க்ருபாபாரதந்த்ர்யம்போல் மற்றொன்றால் தகைவுபடாமல் து$_3$:க$_2$த$_3$ர்ஶநநிரபேக்ஷமாய், கு$_3$ணாந்தரமடியாகத் தோற்றவேண்டாமல் கடாக்ஷப்ரேரகமாமளவன்றிக்கே, தான் மேல்விழுந்து அங்கீ$_3$கரிக்குமதான ஸ்வாதந்த்ர்ய–பாரதந்த்ர்யமேயிறே ப்ரப$_3$லம். சிறையிட்டவனே சிறைவெட்டி விடுமாப்போலே ஸம்ஸரிப்பித்த ஸ்வா–தந்த்ர்யந்தானே இவனை முக்தனாக்குகை தது$_3$சிதமென்றருளிச்செய்வர். க்ருபாபரதந்த்ரனாகையாவது – ஸ்வேச்ச$_2$ாநுரூபக்ருபாவிகாஸவிஶிஷ்டனாகை. ஸ்வாதந்த்ர்யபரதந்த்ரனாகையாவது – ஆகாராந்தராபந்ந–ஸ்வாதந்த்ர்யவிகாஸவிஶிஷ்டனாகை. அல்லது ஸ்வதந்த்ரஸ்வரூபம் – ஸ்வபரதந்த்ரமான கு$_3$ணபரதந்த்ர–மாகாதிறே. (148)

149. இவ்வர்த்த$_2$த்தை வேத$_3$புருஷனபேக்ஷித்தான்.

தொன்று, இதில்முற்பட்டது ஒரோ த$_3$ஶைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்$_3$த$_4$மாய் விப$_2$லிக்கவுங்கூடும், பிற்பட்டது அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங்–காட்டிலிது ப்ரப$_3$லமென்கை. (148)

149. இவ்வர்த்த$_2$ந்தான் வேத$_3$ாபி$_4$மதமென்கிறார் மேல், [இவ்வர்த்த$_2$த்தை] என்று துடங்கி. [இவ்வர்த்த$_2$ம்] என்கிறது – கீழ் ப்ரப$_3$லமாகச்சொல்லப்பட்ட பரக$_3$தஸ்வீகாரத்தை; [வேத$_3$–

(முற்பட்டது) என்றது [க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம்] என்றபடி. (ஒரோ த$_3$ஶைகளிலே) என்றது நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்புப்பண்ணுகை முதலானவற்றில் இச்ச$_2$ாத$_3$ஶைகளிலே என்றபடி.

(ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்$_3$த$_4$மாய்) இத்யாதி$_3$:– அதாவது, தத$_3$பி$_4$மதநித்யவிபூ$_4$திப்ராவண்யவிபரீதமான லீலாவிபூ$_4$திவர்த்தநாரூபஸ்வாபி$_4$மதவ்யாபாரத்தாலே ப்ரதிப$_3$த்$_3$த$_4$மாய், ப$_2$லவிரஹிதமாகவும் கூடும் என்றபடி. (பிற்பட்டது) என்றது [ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வரும் பாரதந்த்ர்யம்] என்றபடி. (அப்ரதிஹத–மாகையாலே) என்றது, அந்யப்ரயுக்தபாரதந்த்ர்யத்துக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் நிரோத$_4$கமானாலும், ஸ்வஹேதுகத்துக்குத்தான் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகமாட்டாதாகையாலே, ஸர்வகாலமும் ப$_2$லோபஹிதமா–யிருக்கும் என்றபடி. (கண்ணழிவு இல்லை) என்றது – ப$_2$லோபத$_4$ாநப்ரதிஹதியில்லை என்றபடி (ஆகையாலே) இத்யாதி$_3$:– அதாவது, ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரதிப$_3$த்$_3$த்$_4$யபாரதந்த்ர்யஹேதுக்ருபாப்ரயோஜக–ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரவிஶேஷத்தைப்பற்ற, தத$_3$ப்ரதிப$_3$த்$_3$த்$_4$யமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுகபரக$_3$தஸ்வீகார–காரிதமுமான பாரதந்த்ர்யம் ப்ரப$_3$லம் என்றபடி. இத்தால், ஆர்த்யதிஶயஹேதுகஸ்வக$_3$தஸ்வீகார–விஶேஷமும், பரக$_3$தஸ்வீகாரத்தோடு துல்யம் என்னலாய் இராது என்று பூர்வோக்தஶங்காபரிஹாரம் ஸூசிதம். இங்கே மயர்வறமதிநலம் அருளுகையாலே பிற்பட்டதும் "அகலகில்லேன்" இத்யாதி$_3$க்குப் பின்பு முற்பட்டதும், ஆழ்வார்விஷயத்தில் உத$_3$ாஹரித்துக்கொள்வது. (148)

149. நநு, கேவலஸ்வாதந்த்ர்யக்ருதபரக$_3$தஸ்வீகாரத்தில் ப்ரமாணமில்லை. "யமேவைஷ வ்ருணுதே" இத்யாதி$_3$யிலும், சேதநனுடைய அபேக்ஷை கல்ப்யமாகக்கடவது. இல்லையாகில், ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்யாதி$_3$தோ$_3$ஷம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். "ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று ஸ்ம்ருதியிலும், அபேக்ஷாஸாபேக்ஷத்வம் கண்டோ$_2$க்தம். புருஷாபேக்ஷையில்லையாகில்,

இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யாங்கீ$_3$காரமாகிற து$_3$ர்லப$_4$மான இவ்வர்த்த$_2$த்தை "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்று பரமபுருஷார்த்த$_2$த்தின் சீர்மையறியும் வேத$_3$புருஷன். அலப்$_4$யலாப$_4$மாகையாலே

புருஷனித்தை அபேக்ஷித்தான்] என்றது "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்$_4$ய: ந மேத$_4$யா ந ப$_3$ஹுநா ஶ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்$_4$யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே

ஸ்வீகாரத்துக்கு அபுருஷார்த்த$_2$த்வமும் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். ஆகையால், திருவடி, கு$_3$ஹப்பெருமாள் இவர்களுக்கும் அபேக்ஷை கல்பநீயையாம். "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யாதி$_3$யிலும், "கஞ்சந" என்கிறவிடத்தில் அபேக்ஷை விவக்ஷணீயையாம். கிஞ்ச, "யமேவைஷ:" என்றது, உபாஸநத்தில் ப்ரீதிரூபதாபந்நத்வவித$_4$ாயகம் என்று ப$_4$ாஷ்யகாரர் நிர்வஹிக்கையாலே, இத்தை ஸ்வாதந்த்ர்ய-ஹேதுகபரக$_3$தஸ்வீகாரத்தில் ப்ரமாணம் என்னவொண்ணுது என்னும் ஶங்கையில் உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அவதாரிகை (இவ்வர்த்த$_2$ம் தான்) இத்யாதி$_3$. தாத்பர்யஶப்$_3$தி$_3$த-தத்ப்ரதீதீச்ச$_2$ாத்மக-அபேக்ஷாந்வயஸௌகர்யவிவக்ஷையாலும், ஏகத்ர அஸக்ருத்கீர்த்தநவிவக்ஷை-யாலும், வேத$_3$த்துக்கு புருஷத்வரூபணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (வேத$_3$ா-பி$_4$மதம்) என்று. வ்யவஹிதப்ரக்ருதஸ்வக$_3$தஸ்வீகாரவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிருர் (இவர்தம்) இத்யாதி$_3$. (நாயம்) இத்யாதி$_3$:- (அயம் ஆத்மா) = "தமக்ரது: பஶ்யதி வீதஶோகோ த$_4$ாது: ப்ரஸாத$_3$ாந்மஹிமாநம்" (கட$_2$.2-20) என்று கட$_2$வல்லியிலும், "ஜ்ஞாநப்ரஸாதே$_3$ந விஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வம் ததஸ்துதம் பஶ்யதே" (மு.உ.3-1-8) என்று முண்ட$_3$கோபநிஷத்திலும், ஸ்வப்ரஸாதைக$_3$த்$_3$ருஶ்யனுக பூர்வப்ரக்ருதனுன பரமாத்மாவானவன், (ப்ரவசநேந) = ப்ரவசநப$_2$ல-மநநத்தாலே, (ந லப்$_4$ய:) = லபி$_4$க்கப்படுமவனல்லன். (மேத$_4$யா) = ப$_4$க்திரூபத்வாபத்திபர்யந்தோ-பாஸநத்தாலே. (ந லப்$_4$ய:) = லபி$_4$க்கப்படுமவனல்லன். ப்ரவசநஶ்ரவணஸம்த$_3$ம்ஶத்தாலும், அஸங்கோசந்யாயத்தாலும் (மேத$_4$ா)ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரீதிரூபாபந்ந-உபாஸநபரம். (ப$_3$ஹுநா ஶ்ருதேந ந லப்$_4$ய:) = ப$_3$ஹுஶ்ரவணத்தாலும் லபி$_4$க்கப்படுமவனல்லன். (ஏஷ:) = இந்த பரமாத்மாவானவன் (யமேவ வ்ருணுதே) = யாவனொருவனை இச்சி$_2$க்கிருன். (தேந) = அந்த சேதநனுலேயே. (லப்$_4$ய:) = லபி$_4$க்கப்படுமவன். (ஏஷ: ஆத்மா) = இந்த பரமாத்மாவானவன். (தஸ்ய) = தன்னுலே

149. (நாயமாத்மா) இத்யாதி$_3$ஶ்ருதிக்கு நிர்ஹேதுகப்படியிலே மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்-செய்த அர்த்த$_2$ம் - அயமாத்மா = இந்த பரமாத்மாவானவர், ப$_3$ஹுநா ஶ்ருதேந ந லப்$_4$ய: = "ஶ்ரோதவ்ய:" என்று விஹிதமான ப$_3$ஹுவாயிருந்துள்ள ஶ்ரவணத்தாலும் ப்ராப்யனுகமாட்டான். ப$_3$ஹுநா ப்ரவசநேந ந லப்$_4$ய: = "மந்தவ்ய:" என்று விஹிதமாய் ப$_3$ஹுவாயிருந்துள்ள ப்ரவசநகாரணபூ$_4$தமான மநநத்தாலும் ப்ராப்யனன்று. மேத$_4$யா ந லப்$_4$ய: = "நிதி$_3$த்$_4$யாஸி-தவ்ய:" என்று மோக்ஷஸாத$_4$நதயா விஹிதமாய், விஶத$_3$தமப்ரத்யக்ஷதாபந்நமாய் ப$_4$க்தி-ரூபாபந்நமாயிருந்துள்ள த்$_4$யாநத்தாலும் ப்ராப்யனுக மாட்டான். யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்$_4$ய: = ஆனையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாதாப்போலே, தன்னுடைய நிரங்குஶஸ்வா-தந்த்ர்யத்தாலே யாதொரு சேதநனை, 'இவன் நம்முடைய பே$_4$ாக$_3$த்துக்கு இலக்காகக் கடவன்' என்று வரிப்பனே, அந்த பரக$_3$தஸ்வீகாரவிஷயபூ$_4$தனுன சேதநனுலே அந்த பரமாத்மாவானவன் ப்ராப்யனுவான். இதில் "ப்ரவசநமேத$_4$ாஶ்ருத"ஶப்$_3$த$_3$ங்களில், த்ருதீயை கரணத்வார்த்த$_2$கம். "தேந" என்கிற 'தத்'ஶப்$_3$தே$_3$ாத்தரத்ருதீயை கர்த்ருத்வார்த்த$_2$கம். 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வீகார-விஷயத்வவிஶிஷ்டபரம்; ப$_4$க$_3$வத்$_3$வரணகர்மவாசக'யத்'ஶப்$_3$த$_3$ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்வாத், 'தத்'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்-தை$_2$கதே$_3$ஶமான ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வீகாரம், ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யஸமபி$_4$வ்யாஹாரந்யாயத்தாலே, ப$_4$க$_3$வல்-லாப$_4$ஹேதுவாகக்கடவது. (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்) = அப்படியே இந்த பரமாத்மாவானவன் தன்னுலே வரிக்கப்பட்ட சேதநனுக்குத் தனக்கு அஸாத$_4$ாரணமான தி$_3$வ்யமங்க$_3$ளவிக்$_3$ரஹத்தை ஸர்வஸ்வத$_3$ாநமாக அநுப$_4$விப்பிப்பன் என்கிறது என்று இப்படியே நிர்ஹேதுகப்படியிலே யோஜித்தருளினதுவே இங்கு விவக்ஷிதம். (149)

இச்சி2க்கப்பட்ட சேதநனுக்கு. (ஸ்வாம் தநூம்) = தன்னுடையதான ஸ்வரூபாதி3யை. (விவ்ருணுதே) = த3ர்ஶிப்பிக்கிறான் என்றபடி. இங்கே (யமேவ) என்று வரணீயனுக்கு அநியதவ்யக்தித்வப்ரதீதி-யாலே, கேவலஸ்வாதந்த்ர்யக்ருதசேதநஸ்வீகாரம் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து. "ஆத3ராத3லோப:" என்கிற ஸூத்ரவிஷயப4ாஷ்யத்திலே, "அநயோ: ஶ்ருத்யோரந்யாஸ ச" என்று ஸத்யகாமத்வாதி3-கல்யாணகு3ணங்களுக்கு அநேகோபநிஷத்ப்ரதிபாத3நம் ஆத3ரவ்யஞ்ஜகம் என்று நிர்வஹிக்கையாலே, இங்கும் பரக3தஸ்வீகாரத்தினுடைய கேவலஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுகத்வம் அநேகோபநிஷத்ப்ரதிபாத்3ய-மாகையாலே, அப்படியே இதுக்கும் அநேகோபநிஷத்ப்ரதிபாத3நம் ஆத3ரவ்யஞ்ஜகம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கட2வல்லியிலும்) இத்யாதி3. ப4ாஷ்யநிர்வாஹஸ்பு2ரணார்த்த2ம் (ஆத3ரித்தான்) என்றது. புநருக்தி அபேக்ஷாவ்யஞ்ஜிகை என்னுமத்தை உபபாதி3க்கிறார் (அஸக்ருத்கீர்த்தநம்) இத்யாதி3. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்4யாஸோ பூர்வதாபலம் । அர்த்த2வாதோ3பபத்தீ ச லிங்க3ம் தாத்பர்யநிர்ணயே" என்று அப்4யாஸத்துக்கு வாக்யப்ரயோக3ஹேதுதத்ப்ரதீதீச்ச2ா-ரூபதாத்பர்யலிங்க3த்வம் ப்ரஸித்3த4ம். இங்கே அப்4யாஸமானது 'முஹுர்முஹுருக்தி: அப்4யாஸ:' என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகைப்படியே அஸக்ருத்கீர்த்தநமும், கார்யத்துக்கு காரணலிங்க3த்வமும் ப்ரஸித்3த4ம். ஆகையால், தத்ப்ரதீதீச்ச2ாரூபதாத்பர்யகார்யமான அப்4யாஸரூப-அஸக்ருத்கீர்த்தநத்துக்கு தத்3வ்யஞ்ஜகத்வம் உபபந்நம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அபேக்ஷாகார்யமிறே) என்று.

அயமத்ர பூர்வோக்தஶங்காபரிஹாரோऽபி4ப்ரேத: – கேவல[ஈஶ்வர]ஸ்வாதந்த்ர்யக்ருதபரக3தஸ்வீகா-ரத்தில் ப்ரமாணமில்லை என்கை அநுபபந்நம். "நாயமாத்மா" இத்யாதி3ஶ்ருதிகளே அதில் ப்ரமாண-மாகையாலே. (யமேவ) என்று வரணீயத்வத்துக்கு அநியதவ்யக்தித்வமிறே ஸ்வாரஸிகமாகத் தோற்றுகிறது. (யம்) என்கிறவிதிலே ப்ரியதமத்வத்தை விவக்ஷிக்கில், கல்பநாகௌரவம், (வ்ருணுதே) என்கிறவிதுக்கு புநருக்தியும் வரும். (மேத4ா)ஶப்3த3த்துக்கு ப்ரீதிரூபத்வாபந்நத்4யாந-பரத்வத்திலே ஸங்கோசமும் ப்ரஸங்கி3க்கும். ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுகபரக3தஸ்வீகாரம் உண்டு என்று கொள்ளில் ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்யாதி3ப்ரஸங்க3ம் வரும் என்ன வேண்டா. அது த4ர்மிக்3ராஹக-மாநஸித்3த4மாகையாலே தோ3ஷமாகாதே? இப்படிக்கொள்ளாவிடில், ப4க3வத்ஸங்கல்ப-ஸித்3த4சிதசித்3வைஷம்யமும் பத்நீபரிஜநாதி3வைஷம்யமுமின்றிக்கே ஒழிய ப்ரஸங்கி3க்கும். இதுதான், க்வாசித்கமாகையாலே உபாஸநாதி3விதி4வையர்த்2யமுமில்லை. "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யுபப்3ரும்ஹணமும், உபப்3ரும்ஹணஸித்3த4மான கு3ஹமாருதிவிஷயாநுஷ்ட2ாநமும், ஶ்ருத்யர்த்த2நிர்ணயஸஹகாரியாகையாலே, ஶ்ருதியினுடைய ஸ்வாரஸிகார்த்த2ஸ்வீகாரம் உபபந்நம். ஆகையாலே, ரக்ஷ்யாபேக்ஷாப்ரதீக்ஷோக்தியும் ப்ராயிகவிஷயையாமித்தனை. ஈஶ்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வம் க்வசித் நிருபாதி4கம் என்று கொள்ளாவிடில் ஶிக்ஷகத்வவத் ஸர்வத்ர ஔபாதி4கம் என்று வருமாகையாலே அதுக்கு கல்யாணத்வமும் ஸித்3தி4யாது. ஈஶ்வரனே ப2லியாகையாலே சேதநாபேக்ஷாவிரஹப்ரயுக்த-அபுருஷார்த்த2த்வமும், பரக3தஸ்வீகாரத்துக்கு ப்ரஸங்கி3யாது. இந்த ஶ்ருதி, நிர்ஹேதுகபரக3தஸ்வீகாரபரை என்னில், உபாஸநத்துக்கு ப்ரீதிரூபாபந்நத்வம் ஸித்3தி4யாது என்னவேண்டா. "விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:" இத்யாதி3ஸந்ப்ரத்யயத்தாலே ப2லரூபதாபோ3த4நத்3வாரா ப்ரீதிரூபத்வம் ஸித்3தி4க்குமிறே. இப்படியேயிறே ஜிஜ்ஞாஸாஸூத்ரத்திலேயும் நிர்வஹிக்கும்படி. இந்த ஸ்ருதி உபாஸநத்தில் ப்ரீதிரூபதாபத்திபரையாக ப4ாஷ்யநிர்வாஹம் விரோதி4க்கும் என்னவேண்டா. அது ப4க்தியோக3-ப்ரவர்த்தநாபி4யோக3-மூலகமாகையாலே புருஷவித்3யைக்கு ந்யாஸவித்3யாங்க3த்வநிர்வாஹம்போலேயும், சரமஶ்லோகத்துக்கு அங்க3ப்ரபத்திபரதயா கீ3தாப4ாஷ்ய-நிர்வாஹம்போலவும், அந்வாருஹ்யவாத3தயா உபபந்நமாமே. ஆகையால் வ்யக்திவிஶேஷ-

அபேக்ஷித்தான். (149)

150. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீ கு$_3$ஹப்பெருமாளுக்கும் இது உண்டாய்த்து.

அவன் அபேக்ஷித்ததொழிய மற்றொருவர்க்கும் இதுண்டாகப் பெற்றதில்லையே என்ன. இந்த அபேக்ஷா-நிரபேக்ஷமாக திர்யக்$_3$ஜந்மமான திருவடிக்கும், கீழ்மகனான ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாளுக்கும், ஸ்வாதந்த்ர்யாங்கீ$_3$-காரமானவிது நினைவற உண்டாய்த்தென்கிறார். (150)

தநூம் ஸ்வாம்" என்று கட$_2$வல்லியிலும், முண்ட$_3$கோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே ஆத$_3$ரித்தானென்கை; அஸக்ருத் கீர்த்தநம் அபேக்ஷாகார்யமிறே. (149)

150. இத்தலையில் அபேக்ஷையின்றிக்கேயிருக்க, இவ்விஷயீகாரம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கப்பெற்றவர்கள் உண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக] என்றுதுடங்கி. அதாவது - தந்தாம் பக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலும் க$_3$ங்கா$_3$கூலத்திலும்

விஷயங்களிலே கேவலஸ்வதாந்த்ர்யஹேதுகபரக$_3$தஸ்வீகாரம் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது.(149)

150. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இத்தலையில்) இத்யாதி$_3$. அதாவது - ப்ரபத்த்யாதி$_3$விதி$_4$கள் "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" இத்யாதி$_3$களாலே உபப்$_3$ரும்ஹிதங்கள். "நாயமாத்மா" இத்யாதி$_3$ஶ்ருதி-கள் "நாஸௌ புருஷகாரேண" இத்யாதி$_3$களாலே உபப்$_3$ரும்ஹிதங்கள். இப்படியிருந்தாலும், "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ம் ஆஸ்தி$_2$தா ஜநகாத$_3$ய:" என்றாப்போலே கேவலஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுக-பரக$_3$தஸ்வீகாரப$_2$லோபத$_4$ாநம் கண்டாலன்றோ அபேக்ஷாஸாபேக்ஷத்வத்துக்கு ப்ராயிகத்வம் கல்பிக்கலாவது. ஆகையால் அது சொல்லவேணும் என்றபடி. அபேக்ஷாயாம் = ரக்ஷ்யாபேக்ஷாயாம், நிரபேக்ஷம் யத$_2$ாதத$_2$ா = அபேக்ஷாஶூந்யம் யத$_2$ாதத$_2$ா என்று விவக்ஷித்து அர்த்த$_2$ம் அருளிச்-செய்கிறார் (தந்தாம்) இத்யாதி$_3$. "பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்க$_3$தோ வாநரேண ஹ" (ஸம்.ரா.1-58) என்கிறவித்தையும், "ஶ்ருங்கி$_3$பே$_3$ரபுரே ஸூதம் க$_3$ங்கா$_3$கூலே வ்யஸர்ஜயத் । கு$_3$ஹமாஸாத்$_3$ய த$_4$ர்மாத்மா நிஷாத$_3$ாதி$_4$பதிம் ப்ரியம்" (ஸம்.ரா.1-29) என்கிறவித்தையும் உட்கொண்டு (பம்பாதீரத்திலும், க$_3$ங்கா$_3$கூலத்திலும்) என்றது. அதில் "ஹநுமதா ஸங்க$_3$த:" என்றது ஹநூமதா ஸஹ ஸம்யுக்த: என்றபடி. அல்லது ஹநூமதா கர்த்ரா ஸம்யக் ப்ராப்த: என்றபடி அன்று. காரகவிப$_4$க்திஸ்வாரஸ்யாபேக்ஷாபி ப்ரதியோகி$_3$த்வார்த்த$_2$கத்வத்துக்கு ப்ரதீதிஶைக்$_4$ர்யமுண்டாகை-யாலே, 'சைத்ரோ மைத்ரேண ஸங்க$_3$த:' என்கிறவிடத்திலே த்ருதீயாந்தபத$_3$ார்த்த$_2$ப்ரதி-யோகி$_3$கஸம்யோக$_3$த்துக்கு ப்ரத$_2$மாந்தபத$_3$ார்த்த$_2$கர்த்ருகக்ரியாஜந்யத்வம் தோற்றுகிறாப்போலே, இங்கும் பெருமாள் எழுந்தருளி ஸங்க$_3$தரானமை தோற்றுகிறது. அத்யந்ததூ$_3$ரத்தில் நின்றும் பெருமாள் எழுந்தருளின இத்தைப்பற்ற, திருவடி கிஞ்சித்$_3$தூ$_3$ரம் ஹேத்வந்தரத்தாலே வந்தது அஸத்கல்பம். திருவடிக்கு பரக$_3$தஸ்வீகாரத்தில் அபேக்ஷையும் உக்தையன்று. "கு$_3$ஹமாஸாத்$_3$ய" என்கிறவிடத்தில் த்$_3$விதீயையாலே, உத்பாத்$_3$யத்வஸம்ஸ்கார்யத்வவிகார்யத்வரூபகர்மத்வம் கூடாமையாலே, ப்ராப்யத்வ-ரூபகர்மத்வம் சொல்லுகிறது. "ஆஸாத்$_3$ய" என்று பெருமாளுக்கு ப்ராப்த்ருத்வம் சொல்லுகிறது. "த$_4$ர்மாத்மா" என்று நிருபாதி$_4$கோபாயத்வம் சொல்லுகிறது. ப்ரீத்யாஶ்ரயத்திற்காட்டிலும், ப்ரீதி-விஷயத்திலே "ப்ரிய"ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ப்ராசுர்யமுண்டாகையாலே, "ப்ரியம்" என்று "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்கிற அர்த்த$_2$ம் சொல்லுகிறது. "யத்"ஶப்$_3$த$_3$ம் ஜந்மவ்ருத்தாத்$_3$-

இப்படி ஸ்வதந்த்ரனுய் இவர்களை அங்கீ$_3$கரிக்கிறவிடத்தும், ஸ்வஸங்கல்பாநுகு$_3$ணமாக இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டங்கீ$_3$கரித்தவிடம் கண்டதுண்டோ என்ன, காட்டுகிருர் மேல், [இவன் முன்னிடும்] இத்யாதி$_3$யால்.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அப$_4$ய-ப்ரத$_3$ாநத்திலும் காணலாம்.

ஆம்ரயணேந்முக$_2$னுன இச்சேதநன், ஸ்வாபராத$_4$ப$_4$யநிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$மாக முன்னிடும் புருஷகாரபூ$_4$தரை, ஆம்ரயணீயனுன உபாயபூ$_4$தனும் முன்னிட்டே கைக்கொள்ளுமென்னும் இந்த புருஷகாரவைப$_4$வம், "அப$_4$யம் ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$யோ த$_3$த$_3$ாம்யேதத்$_3$வ்ரதம் மம" என்று ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வானுக்கு அப$_4$யப்ரத$_3$ாநம் பண்ணுகிறவிடத்திலும், "ஸர்வலோகமரண்யாய ராக$_4$வாய மஹாத்மநே ! நிவேத$_3$யத$_2$ மாம் க்ஷிப்ரம்

பெருமாள் தாமே சென்று அங்கீ$_3$கரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகு$_3$ஹப்பெருமாளுக்கும், இந்த பரக$_3$தஸ்வீகாரம் உண்டாய்த்தென்கை. (150)

151. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனுய் இவர்களை அங்கீ$_3$கரிக்கிறவிடத்திலும், "தமப்$_4$யப$_4$ாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்$_3$ரீவஸசிவம் கபிம்" "மாழைமான் மடநோக்கி உன் தோழி உம்பியெம்பி" என்று இளைய-பெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீ$_3$கரித்தவிடம் காணலாமோ? என்ன அருளிச்செய்கிருர், [இவன்] என்றுதுடங்கி. அதாவது - இச்சேதநன் தான் ஆம்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனும்

யுத்கர்ஷநிரபேக்ஷத்வபரமாகையாலே, தத்ஸூசநார்த்த$_2$ம், "நிஷாத$_3$ாதி$_4$பதிம்" என்றது. ஆகையால், இங்கும் அபேக்ஷாப்ரதீதி இல்லை. "ஹநுமதா ஸங்க$_3$த:" என்றவித்தைப்பற்ற "கு$_3$ஹமாஸாத்$_3$ய" இத்யாதி$_3$கம், விவக்ஷிதார்த்த$_2$வைமத்$_3$யயுக்தமாகையாலே, விவரணவிவரணீப$_4$ாவலிப்ஸையாலே க்ரியாநிஷ்பத்திக்ரமத்தைவிட்டு வ்யுத்க்ரமமாக (திருவடிக்கும், கு$_3$ஹப்பெருமாளுக்கும்) என்று நிர்தே$_3$மித்தது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (பெருமாள் தானே) இத்யாதி$_3$. "ஸங்க$_3$த:", "ஆஸாத்$_3$ய" என்கிற த$_4$ாத்வர்த்த$_2$ம் (இந்த பரக$_3$த) இத்யாதி$_3$. ஆகையால், இப்படி வ்யக்திவிமேஷங்களில் இந்த பரக$_3$தஸ்வீகாரநிஷ்பத்திக்கு ப்ரப$_3$லோபப்$_3$ரும்ஹணப்ரதிபாத்$_3$யத்வம் காண்கையாலே, ஏதது$_3$பப்$_3$ரும்ஹிதையான "நாயமாத்மா" இத்யாதி$_3$ம்ருதி, இந்த பரக$_3$த-ஸ்வீகாரத்திலே ப்ரமாணம் என்று கருத்து. (150)

151. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இப்படி ஸ்வதந்த்ரனுய்) இத்யாதி$_3$. தம் = ஹநூமந்தம். மாழை = அழகு. "மாழைதானே மாயமும்" என்றுதுடங்கி "அழகும்" என்னக்கடவதிறே. அழகியமான்போலே ப$_4$வ்யமான கண்ணையுடையவளே என்றபடி. உன்தோழி = உன் மித்ரம். உம்பி = உன் தம்பி. எம்பி = என் தம்பி. (இளையபெருமாளையும்) இத்யாதி$_3$க்கு க்ரமிகாந்வயம் கண்டுகொள்வது. (மற்றும்) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, ஸ்வதந்த்ரனுனவன் சேதநனை அங்கீ$_3$கரிக்குமளவில், இவன் பீ$_4$ருவாகையாலே அங்கீ$_3$காரத்துக்கு கர்மீப$_4$விக்கமாட்டான் என்றிறே திருவடியையும், கு$_3$ஹப்பெரு-மாளையும் அங்கீ$_3$கரித்தபோது, இளையபெருமாளையும், பிராட்டியையும் முன்னிட்டு அங்கீ$_3$கரித்தது. இப்படி மற்றும் அங்கீ$_3$கரித்தவிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டமை உண்டானுலிறே அங்கீ$_3$காரம் நிஷ்பந்நமாம் என்றபடி. [இவன்] என்றவிது, ப்ரகரணுத் சேதநபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (இச்சேதநன்) இத்யாதி$_3$. முன்னிடுகைக்கு அங்கி$_3$ ஆம்ரயணம் என்னுமபி$_4$ப்ரா-யத்தாலே (ஆம்ரயிக்கும்போது) என்றது. [இவன்முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடும் என்னுமிடம்]

அங்கீ$_3$கரிக்கும் போதும் முன்னிடுமென்னுமிடம், திருவடியையும் ஸ்ரீ கு$_3$ஹப்பெருமாளேயும் அங்கீ$_3$கரித்த ஸ்த$_2$லங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வானே அங்கீ$_3$கரித்த ஸ்த$_2$லத்திலும் காணலாம் என்கை. எங்ஙனேயென்னில், "ஸோऽஹம் பருஷிதஸ்தேந தா$_3$ஸவச்சாவமாநித:। த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா$_3$ராம்ஶ்ச ராக$_4$வம் ஶரணம் கத:" என்று ஶரணம்புகுந்து, "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராக$_4$வாய மஹாத்மநே। நிவேத$_3$யத$_2$ மாம் க்ஷிப்ரம் விபீ$_4$ஷணமுபஸ்தி$_2$தம்" என்று நின்ற ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வானே அப$_4$யப்ரதா$_3$நபூர்வகமாக அங்கீ$_3$கரிக்கிறவிடத்தில், "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$ த$_3$த்தமஸ்யாப$_4$யம் மயா। விபீ$_4$ஷணோ வா ஸுக்$_3$ரீவ யதி$_3$ வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூ$_4$தரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீ$_3$கரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வானேயும் அங்கீ$_3$கரிக்கிறவிடத்தில் பிராட்டி

இத்யந்தம் முமுக்ஷுசேதநரூபபக்ஷவிஷயம். [அப$_4$யப்ரதா$_3$ந]இத்யாதி$_3$க்$_3$ரந்த$_2$ம் ஸபக்ஷவிஷயம். அதில், "ஹநுமதா ஸங்க$_3$த:", "கு$_3$ஹமாஸாத்$_3$ய", "விபீ$_4$ஷணேநாபி ஜகா$_3$ம ஸங்க$_3$மம்" என்று இவற்றினுடைய ஸ்வாரஸ்யத்தாலே தத்தது$_3$த்$_3$தே$_3$ஶேந தூ$_3$ரத்தினின்றும் தத்தத்$_3$தே$_3$ஶாக$_3$மநபூர்வகதத்தத்ஸம்ஶ்லேஷோபலக்ஷிததத்தத்கர்மகப$_4$க$_3$வத்கர்த்ருகபரக$_3$தஸ்வீகாரம் ஸித்$_3$த$_4$ம். இப்படியிருக்க, இத்தையறிந்தன்றிக்கே யாத்$_3$ருச்சி$_2$கமாக இவர்களும் சிறிது இடம் வந்து ஆஶ்ரயித்தார் என்னுமிடமும், "மஹாநுபா$_4$வோ ஹநுமாந் யயௌ தத$_3$ா ஸ யத்ர ராமோऽதிப$_3$லஶ்ச லக்ஷ்மண:" (ரா.கி.2-29) என்றும், "ஸ ஶ்ருத்வா புருஷவ்யாக்$_4$ரம் ராமம் விஷயமாக$_3$தம்। வ்ருத்தை: பரிவ்ருதோऽமாத்யை: ஜ்ஞாதிபி$_4$ஶ்சாப்$_4$யுபாக$_3$த:" (ரா.அ.50-33) என்றும், "ஆஜகா$_3$ம முஹூர்த்தேந யத்ர ராமஸ்ஸலக்ஷ்மண:" (ரா.யு.17-1) என்றும் சொல்லப்பட்டது. அதில் "ஸ யத்ர ராமோதிப$_3$லஶ்ச லக்ஷ்மண:" என்று திருவடி ஆஶ்ரயிக்கும்போது இளையபெருமாளை முன்னிட்டமையும், "தமப்$_4$யபா$_4$ஷ ஸௌமித்ரே" (ரா.கி.3-127) என்று அங்கீ$_3$கரிக்கும்போது பெருமாள் இளையபெருமாளை முன்னிட்டமையும் ஸ்பஷ்டம். (அப்$_4$யபா$_4$ஷ) என்றது 'அபி$_4$பா$_4$ஷஸ்வ' என்றபடி. அநுதா$_3$த்தேத்த்வநிப$_3$ந்த$_4$நமாத்மநேபத$_3$ம் அநித்யமாகையாலே பரஸ்மைபத$_3$ம். "ச$_2$ந்த$_3$ஸி லுங் லங் லிட:" என்று வித்$_4$யர்த்தே$_2$ 'லங்' வந்துகிடக்கிறது. கு$_3$ஹப்பெருமாள் ஆஶ்ரயிக்கும்போது, பிராட்டியை முன்னிட்டமை "ரத$_2$ாத$_3$வாதரத் தஸ்மாத் ஸபா$_4$ர்ய:" (ரா.அ.50-30) என்றுதுடங்கி, "தத்ர ராஜா கு$_3$ஹோ நாம" (ரா.அ.50-31) என்றும், "உபாக$_3$த:" என்றும் சொல்லுகையாலே ஸ்ரீராமாயணத்திலே வ்யஞ்ஜிதம். அங்கீ$_3$கரிக்கும்போது, பெருமாள் பிராட்டியைமுன்னிட்டமை (மாழை மான்) இத்யாதி$_3$ தத்த்வத$_3$ர்ஶிஸூக்தியிலே ஸ்பஷ்டம். விபீ$_4$ஷணுழ்வான் ஆஶ்ரயிக்கும் போதும், பெருமாள் அங்கீ$_3$கரிக்கும்போதும் முதலிகளை முன்னிட்டமையும் ஸ்பஷ்டம். இப்படி ஸபக்ஷவிஷயத்திலே ஆஶ்ரயணுங்கீ$_3$காரங்கள் புருஷகாரபுரஸ்கரணபூர்வகங்கள் என்று ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே தத்$_3$த்$_3$ருஷ்டாந்தேந முமுக்ஷுசேதநரூபபக்ஷவிஷயத்திலும் ஆஶ்ரயணுங்கீ$_3$காரங்களுக்கு தத்பூர்வகத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும். முக$_2$பே$_4$த$_3$த்தாலே ஸபக்ஷத்திலே பரக$_3$தஸ்வீகாரமும், ஆஶ்ரயணமும் கூடுமாகையாலே பக்ஷஸபக்ஷங்களுக்கு வைஷம்யமில்லை. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (திருவடியையும்) இத்யாதி$_3$. [அப$_4$யப்ரதா$_3$நத்திலும்] என்கிற ஸமுச்சயதாத்பர்யம் (ஸ்த$_2$லங்களில் மாத்ரமன்றிக்கே) என்றது. [அப$_4$யப்ரதா$_3$ந]ஶப்$_3$த$_3$ம், தது$_3$பலக்ஷிதபரக$_3$தஸ்வீகாராத்மகவிபீ$_4$ஷணுங்கீ$_3$காரபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (விபீ$_4$ஷணுழ்வானே) இத்யாதி$_3$. "விபீ$_4$ஷணேநாபி ஜகா$_3$ம ஸங்க$_3$மம்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே நிர்ஹேதுகபரக$_3$தஸ்வீகாரத்திலே ப்ரகரணத்துக்கு ப்ரதா$_4$நதாத்பர்யம். இந்த பரக$_3$தஸ்வீகாரம் கூடினபோது, யாத்$_3$ருச்சி$_2$கமாக ஆஶ்ரயணம் க$_4$டித்தால், அதுக்கு ப$_2$லாவிநாபா$_4$வமுண்டு என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே, "ஸம்ப்ராப்தம்

விபீ$_4$ஷணமுபஸ்தி$_2$தம்" என்று ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணப்பெருமாள் முன்னிட்ட மஹாராஜப்ரப்$_4$ருதிகளை, "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$ த$_3$த்தமஸ்யாப$_4$யம் மயா । விபீ$_4$ஷணோ வா ஸுக்$_3$ரீவ யதி$_3$ வா ராவணஸ்-

ஸந்நிஹிதையல்லாமையாலே அவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளும்போது மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே திருவாப$_4$ரணங்களையும் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீ விபீ$_4$ஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையுமங்கீ$_4$கரிக்கிறவிடத்தில் பிராட்டியையும் முன்னிட்டே அங்கீ$_3$கரித்தாரென்று

ந த்யஜேயம்"(ரா.யு.18-3), "ப்ரபந்நாயாப$_4$யம் த$_3$தா$_3$மி" (ரா.யு..18-3) என்றவிடம் என்று கருத்து. "ஸுக்$_3$ரீவம் தாம்ஶ்ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய" (ரா.யு17-9) எல்லாரையும் "நிவேத$_3$யத$_2$" இத்யாதி$_3$யாலே விபீ$_4$ஷணாழ்வான் முன்னிட்டதாய், பெருமாள் மஹாராஜரைமாத்ரம் முன்னிட்டதாய் இப்படி ஏகரூபதையில்லையாயிருக்க, [இவன்முன்னிடுமவர்களை அவன்முன்னிடும்] இத்யவிஶேஷேண புரஸ்கரணேக்தி அநுபபந்நை என்னும் ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (எங்ஙனே என்னில்) இத்யாதி$_3$. பருஷித: = பருஷமுக்த: என்றபடி. "தத$_3$ாசஷ்டே" இத்யர்த்தே$_2$ ணிஜந்தாத் கர்மணி க்த:. "ஸக்ருதே$_3$வ ப்ரபந்நாய" இத்யாதி$_3$பூர்வஶ்லோகார்த்த$_2$ம், (அப$_4$யப்ரத$_3$ாந) இத்யாதி$_3$. (பூர்வகமாக) என்றவித்தால், மூலஸ்த$_2$[அப$_4$யப்ரத$_3$ாந]ஶப்$_3$த$_3$ம் தத்பூர்வகபரக$_3$தஸ்வீகாத்மக- அங்கீ$_3$காரலக்ஷகம் என்று ஸூசிதம். 'ப்$_3$ராஹ்மணா ஆயாதா: வஸிஷ்ட$_2$ஶ்ச' என்கிறவிடத்தில்போலே "ஸுக்$_3$ரீவம் தாம்ஶ்ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய" என்று ப்ருத$_2$க் உக்தியாலே மஹாராஜர்க்கு ப்ராத$_4$ாந்யம் வ்யஞ்ஜிதம். அதுதான் "ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$" என்று 'ஶ்ரேஷ்ட$_2$'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே கண்டே$_2$ாக்தம். இத்தால் ப்ரத$_4$ாநே க்ருதம் ஸர்வத்ர க்ருதம் ப$_4$வதி என்கிற ந்யாயம் ஸூசிதம். இத்தால், மஹாராஜரை முன்னிட்டமையால், அல்லாதாரையும் முன்னிட்டமை ஸித்$_3$தி$_4$க்கும். ஆகையால், ஆஶ்ரயணாங்கீ$_3$- காரங்களில் புரஸ்காரவைரூப்யமில்லை என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (முதலிகளுக்- கெல்லாம் மூலபூ$_4$தரான) இத்யாதி$_3$. ஈஶ்வரன் சேதநனை அங்கீ$_3$கரிக்குமிடத்தில் (பிராட்டியை முன்னிட்டு அங்கீ$_3$கரிக்கும்) என்கிற ப்ரக்ருதார்த்த$_2$ஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மிறே [அப$_4$யப்ரத$_3$ாநத்திலும்] என்று திருவடி முதலானாரை அங்கீ$_3$கரித்தத்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக எடுத்தது. அதில் கு$_3$ஹப்பெருமாளை அங்கீ$_3$கரித்தவிடத்தில் போலே திருவடியையும் விபீ$_4$ஷணாழ்வானையும் அங்கீ$_3$கரித்தவிடத்திலும் பிராட்டியை முன்னிட்டமையைச்சொல்லிலிறே ப்ரகரணத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பது. இப்படியானாலிறே

151. பே$_4$ாஜநத்துக்கு க்ஷுத்தைப்போலே ப்ராப்யருசிரூபமாய்க்கொண்டு த்$_3$ருஷ்டத்$_3$வாரா மோக்ஷஸாத$_4$நமான ப$_4$க்தியை "ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீயோ ப$_4$வதி; யஸ்யாயம் நிரதிஶய- ப்ரிய:, ஸ ஏவாஸ்ய ப்ரியதமோ ப$_4$வதி" என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$வரணீயாதி$_4$காரிவிஶேஷணதயா "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்கிறவிடத்தில் 'யத்'ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாய்க்கொண்டிறே ப$_4$ாஷ்யத்தில் முதலிலே யோஜித்தது. அந்த யோஜனையில், காம்யகர்மங்களில் ஸக்தமாய்த்திரிகிற ஜநத்துக்கு, 'இவர்கள் அநுஷ்டி$_2$க்கிற ப$_4$க்தியோக$_3$ம் நமக்கு வேண்டும்' என்கிற ருசியை விளைத்து அத்தை ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற ஸ்வரூபநிஷ்டை$_2$யிலே ஏற்றுகைக்கு உறுப்பாகையாலேயும் ஸ்வயம் ஸாத$_4$நஸப்தகாநுக்$_3$ருஹீதகர்மஜ்ஞாநாங்க$_3$மாய்க்கொண்டு ஸ்வயம்ப்ரயோஜந- ப$_4$க$_3$வந்முக$_2$விகாஸவிஶேஷஹேதுபூ$_4$தமாயிருக்கையாலேயும், ப$_4$க$_3$வத்கைங்கர்யகோடி- நிவிஷ்டமாய், பே$_4$ாஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யருசிரூபமாய்க்கொண்டு நிரந்தர- ப்ராப்யாநுப$_4$வரூபமோக்ஷத்துக்கு ப்ரஸங்க$_3$ாத் உபகாரகமுமாயும், இருந்துள்ள ப$_4$க்தி- யோக$_3$த்தை வ்யாஜமாக்கிக்கொண்டு, எம்பெருமான் பண்ணும் விஷயீகாரத்தை ப$_4$க$_3$வத்- ப்ராப்திஸாத$_4$நமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வரும் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு இந்த ஶ்ருதி உத$_3$ாஹரணமாகமாட்டாதிறே.

ஸ்வயம்" என்று பெருமாளும் முன்னிட்டு அவனை அங்கீ3கரிக்கையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாம் என்கிறுர். ப்ரத4ாநரை முன்னிடவே அப்ரத4ாநருமந்தர்க3தரிறே. (151)

கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான அவளுக்கு இத்தலையில் நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிறே. ஆகையாலேயிறே பரக3தஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானை அங்கீ3கரித்தத்தையுமிவர் ஸஹ படி2த்தது. (151)

இளையபெருமாளையும் மஹாராஜரையும் முன்னிட்டமையைச்சொல்லுகிறது அப்4யுச்சயமாய், ப்ரக்ருதார்த்த2த3ார்ட்4யஹேதுவாயிருக்கும். ஆகையால் திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானையும் அங்கீ3கரித்தவிடத்திலும் பிராட்டியை முன்னிட்டமையைச்சொல்லுகை உசிதம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (திருவடியையும்) இத்யாதி3, (தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும்) இத்யந்தம். ப்ரக்ருதாநௌசித்யஶங்காபீ3ஜாநுவாத3ம் (பிராட்டி லங்கைக்கு) என்று துடங்கி. பரிஹாரம் "த3த3ர்ஶ கி3ரிஶ்ருங்க3ஸ்த2ாந் பஞ்சவாநரபுங்க3வாந்" (ரா.ஆ.54-1) என்றத்தைப்பற்ற (மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே) என்றது. "தேஷாம் மத்4யே விஶாலாக்ஷீ கௌஶேயம் கநகப்ரப4ம்। உத்தரீயம் வராரோஹா ஶுப4ாந்யாப4ரணநி ச ॥ முமோச" (ரா.ஆ54-2) என்றத்தைப்பற்ற (திருவாப4ரணங்களையும் புகட்டு) என்றது. அப்போது "விஶாலாக்ஷீ" என்று விஶேஷிக்கையால் நிர்ஹேதுகப4க3வத3ங்கீ3காராபேக்ஷிதகடாக்ஷவிஶேஷத்தைப்பண்ணினமை லபி4த்தது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (கடாக்ஷித்து வைத்துப்போகையாலும்) என்றது.

"ஆஶ்வாஸயாமாஸ தத3ா ஸரமா ம்ருது3பா4ஷிணீ । ஸா ஹி தத்ர க்ருதா மித்ரம் ஸீதயா ரக்ஷ்யமாணயா" (ரா.யு.33-2-3) என்று விபீ4ஷணப4ார்யையான ஸரமையை மித்ரமாகும்படி பிராட்டி ஸங்கல்பித்தாள் என்றதிறே. இது, துல்யந்யாயத்தாலே தத்3ப4ர்த்தாவான விபீ4ஷணாழ்வானைப்பெருமாளுக்கு மித்ரமாக்கி, அவர்திருவடிகளிலே வரும்படி ஸங்கல்பித்தமையிலும் ப்ரமாணமாமே. "ஜாயாபத்யோரவிப4ாக3:" என்றிறே ஸ்ம்ருதி. "மித்ரமௌபயிகம்" என்று விமுக2னைத்திருத்துமவள் அபி4முக2னுக்கு ப4க3வத3ங்கீ3காரத்தை ஸங்கல்பியாமையில்லையே. "ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா" (ரா.ஸு.16-4) என்று ப4க3வத3பி4ப்ராயாநுவித4ாநமிறே இவளுக்கு ஸ்வரூபம். அத்தாலும், அவர்

ஹநுமான் ப்3ரஹ்மபட்டத்துக்காக தபஸ்ஸு பண்ணுகிறதாக புராணந்தரஸித்3த4மாயிருக்க, அவர்விஷயத்தில் ப4க3வத்3விஷயீகாரம் உண்டாய்த்து என்கை உசிதமோ என்னில்:-
"ஹநுபூ4ஷவிபீஷணயோஸ்ஸ்யாம் யதமாவிஹ மோக்ஷமுபேக்ஷ்ய । ரகு4நாயகநிஷ்க்ரயபூ4தம் பு4வி ரங்க3த4நம் ரமயேதே" (ஸ்ரீ.ர.ஸ்தவம் 1-57) என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்தபடியே, திருவடி, பெரியபெருமாள் ஸந்நிதி4யில் ஆர்யப4டர்வாசலுக்குள்ளாக கு3ணநுப4வைகபரராக அகி2லரும் காணும்படி எழுந்தருளியிருக்கையாலே புராணந்தரங்கள் கல்பாந்தரீயஹநுமத்3-விஷயங்களாகக் கடவனவாகையாலே விரோத4மில்லை. (151)

---

151. *(மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீ3கரித்தவிடம் காணலாமோ)* என்கிற ஶங்கைக்கு ,*(மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீ3கரித்தது)* ஆகையாலே காணலாம் என்று பரிஹாரமாய், மேல் வாக்யஸங்க3தியிலே கண்டுகொள்வது. இது அப்படி நிர்வஹிக்கும் படி. இப்படியன்றிக்கே வாக்யஸ்வாரஸ்யத்தாலே ஏகவாக்யமாயே தோற்றுகிறது. *(பிராட்டியை முன்னிட்டு)* என்கைக்கு, அப்போது பெருமாள் பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிறுரோ என்ன, *(பரதந்த்ரையான)* இத்யாதி3. *(ஆகையாலேயிறே)* இத்யாதி3வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் :- பெருமாள்கருத்தறிந்து பிராட்டி கடாக்ஷியாவிட்டால், "ராக4வம் ஶரணம் க3த:" என்றவனை பரகதஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்தில் எடுக்கக் கூடாதிறே என்றபடி. (151)

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை க்ஷமிப்பிக்கைக்காக.

ஆஶ்ரயிக்கிற சேதநன் அமையாதோ, இருவரும் முன்னிடவேண்டுகிறதென் என்ன, ஆஶ்ரயணோந்முக$_2$னும் ஆஶ்ரயணீயனும் புருஷகாரபூ$_4$தரை முன்னிடுகிறது, அநாதி$_3$காலவைமுக்$_2$யம் அநாதி$_3$காலோபேக்ஷையாகிற தந்தாங்குற்றங்களைத் தந்தாமுக்கீடாக க்ஷமிப்பிக்கைக்காக. இந்நாள்வரை புருஷீகரியாமையால் உபேக்ஷித்தோமத்தனையென்று ஈஶ்வரனும் தன் குற்றம் க்ஷமிப்பிக்க முன்னிடும். (152)

152. இவன் நிருபாதி$_4$கஶேஷபூ$_4$தனுய், அவன் நிருபாதி$_4$கஶேஷியாயிருக்கையாலே, அவ்யவத$_4$ாநேந ஆஶ்ரயிக்கவும் அங்கீ$_3$கரிக்கவும் அமைந்திருக்க, இப்படியிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது எதுக்காகவென்ன அருளிச்செய்கிருர் [இருவர்] என்றுதுடங்கி. சேதநனுக்குக் குற்றமாவது – அநாதி$_3$காலமவன்பக்கல் விமுக$_2$னுய் அந்யவிஷயப்ரவணனுய் தத$_3$ாஜ்ஞாதிலங்க$_4$நமே பண்ணிக் கூடுபூரித்து வைத்த அபராத$_4$ம்; ஈஶ்வரனுக்குக் குற்றமாவது – அவர்ஜநீயமான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாயிருக்க அபராத$_4$த்தையே கணக்கிட்டு அநாதி$_3$காலமிவனை அகலவடித்திருந்த இது. இவன்தன் குற்றத்தை க்ஷமிப்பிக்கையாவது – இத்தைப்பார்த்து ஈஶ்வரன் சீறுதபடிபண்ணுகை; அவன்தன் குற்றத்தை க்ஷமிப்பிக்கையாவது – இத்தை நினைத்து சேதநன்

நினைத்த பரக$_3$தஸ்வீகாராபேக்ஷிதகடாக்ஷவிஶேஷத்தைப்பண்ணும் என்று ஸித்$_3$தி$_4$க்குமே. இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு) இத்யாதி$_3$. (கொள்ளவேணும்) என்றது – அர்த்த$_2$ாபத்தியாலே ஸ்வீகரிக்கவேணும் என்றபடி. அர்த்த$_2$ாபத்த்யபேக்ஷித-அநுபபத்$_3$யமாநார்த்த$_2$த$_3$ர்ஶநத்தை அருளிச்செய்கிருர் (பரதந்த்ரை) இத்யாதி$_3$நா. இத்தால், பெருமாளுக்கு சிகீர்ஷிதமான பரக$_3$தஸ்வீகாரோபயோகி$_3$யாகவே, பிராட்டி, திருவடியையும், விபீ$_4$ஷணுழ்வானையும் கடாக்ஷித்தது என்றபடி. (ஆகையாலேயிறே) என்றது பெருமாளுக்கு அபி$_4$ப்ரேதமான விபீ$_4$ஷணுழ்வானுடைய விஷயத்தில், பரக$_3$தஸ்வீகாராநுகு$_3$ணகடாக்ஷவிஶேஷத்தைப் பிராட்டி பண்ணுகையாலேயிறே என்றபடி. (ஸஹ படி$_2$த்தது) என்றது [அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக] (வா.150) இத்யாதி$_3$யிலும், [அப$_4$யப்ரத$_3$ாநத்திலும்] என்கிற ஸமுச்சயத்திலும் ஒக்க படி$_2$த்தது என்றபடி. வாக்யத்$_3$வயப்ரதிபாத்$_3$யத்வமும் ஏகவாக்யத்தில் பத$_3$த்$_3$வயப்ரதிபாத்$_3$யத்வமும் ஸஹபாட$_2$மிறே.(151)

152. உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ாவதாரிகை (இவன் நிருபாதி$_4$க) இத்யாதி$_3$. (அவ்யவத$_4$ாநேந) என்றது புருஷகாரத்$_3$வாரகமன்றிக்கே என்றபடி. குற்றத்தையும், தச்ச$_2$மநத்தையும் யத$_2$ாயோக்$_3$யம் த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (சேதநனுக்கு) இத்யாதி$_3$நா. [ஸம்ஶ்லேஷத$_3$ஶையிலே] இத்யாதி$_3$நா குற்றத்தை க்ஷமிப்பிக்கைக்கு

152. (ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வானைப்பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி பிராட்டி கடாக்ஷித்தருளுகையாலே) என்றது, "விபீ$_4$ஷணேந ச ப்$_4$ராத்ரா மம நிர்யாதநம் ப்ரதி । அநுநீத: ப்ரயத்நேந ந சைதத் குருதே மதிம் ॥ மம ப்ரதிப்ரத$_3$ாநம் ஹி ராவணஸ்ய ந ரோசதே । ராவணம் மார்க்க$_3$தே ஸங்க்$_2$யே ம்ருத்யு: காலவஶம் க$_3$த: ॥ ஜ்யேஷ்ட$_2$ா கந்யாநலா நாம விபீ$_4$ஷணஸுதா கபே । தயா மமேதத$_3$ாக்$_2$யாதம் மாத்ரா ப்ரஹிதயா ஸ்வயம் " (ரா.ஸு. 37-9) என்று விபீ$_4$ஷணுழ்வான் ஸகுடும்பராகத் தம்முடைய உகப்பில் ஊன்றிப்போருமவர் என்னுமத்தை திருவடிமுக$_2$த்தாலே பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே படுத்தி புருஷீகரிக்கையாலே, விபீ$_4$ஷணுழ்வானையும், அநலாதி$_3$களைக் கொண்டு பெருமாளை ஆஶ்ரயிக்கும்படி பிராட்டி க்ருஷிபண்ணினுள் என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று கருத்தாலே. இவள், முன்பே விபீ$_4$ஷணுழ்வானைப் பெருமாளை ஆஶ்ரயிக்கும்படி க்ருஷிபண்ணிற்றிலளாகில், இவருடைய ஆநுகூல்யத்தைப்பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் வ{?பு}குத்தவேண்டியதில்லையிறே. "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்று விமுக$_2$ருக்கும் உட்பட உபதே$_3$ஶிக்குமவள், அநுகூலரைப்பெற்றுல் க்ருஷிபண்ணச்சொல்லவேண்டாவிறே. (152)

153. ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$யுமத்தாலே.

அவ்வளவேயல்ல, ரக்ஷ்யமாயும் ரக்ஷித்தும் போருகிற சேதநேஶ்வரஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$யும், ரக்ஷிப்பிக்குமிந்த புருஷகாரத்தாலே. ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் நித்யமாகிலும், ரக்ஷணப்ரேரகை இவளிறே. (153)

வெருவாதபடி பண்ணுகை. (152)

153. இவ்வளவேயன்று, இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுன்டென்கிறுர், [ஸ்வரூப] இத்யாதி$_3$-யாலே. ஸ்வரூபமாவது – இவனுக்கு ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்யம், அவனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம். "தேவும் தன்னேயும்" என்று ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையிறே அவனுக்குத்தானுன தன்மையாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டும் இருவர்க்கும் ஸித்$_3$தி$_4$ப்பது புருஷகாரபுரஸ்கரணத்-தாலே என்கை. (153)

புருஷகாரக்ருத்யத்வம் சொல்லிற்று. இங்கு அதுக்கு புருஷகாரபுரஸ்காரப$_2$லத்வம்சொல்லுகிறதாகை-யாலே புநருக்தியில்லே. (கூடுபூரி)க்கை த$_4$ாந்யத்தாலே குஸூலத்தை நிறைக்குமாப்போலே அபராத$_4$த்தாலே ஆத்மாவை நிறைக்கை. (வெருவாதபடி பண்ணுகை) ப$_4$யப்படாதபடி பண்ணுகை. வெருவுகைக்கு ஸம்ப$_4$ாவனேதான் "வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்" (ரா.யு.19-6) என்று ஸாந்த்வநத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம். (152)

153. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வளவேயன்று) இத்யாதி$_3$. அதாவது, குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கை மாத்ரமன்று என்றபடி. [ஔபாதி$_4$கமுமாய்] (வா.154) இத்யாதி$_3$ உபரிதநக்$_3$ரந்த$_2$ாநுகு$_3$ண்யேந அத்ரத்ய[ஸ்வரூப]ஶப்$_3$த$_3$ம் ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்யாதி$_3$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வரூபமாவது) இத்யாதி$_3$. "ந்யக்$_3$ரோத$_4$பீ$_3$ஜே வடவத்ப்ரணவே ஶப்$_3$த$_3$ஜாலவத் । ஸித்$_3$தே$_4$ ததீ$_3$யஶேஷத்வே ஸர்வார்த்த$_2$ாஸ்ஸம்ப$_4$வந்தி ஹி" இத்யாதி$_3$களாலே சேதநனுக்கு ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்ய-ஸ்வரூபம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப$_4$க$_3$வத:" என்றும் "ப்ருத$_2$க$_3$ாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச" என்றும் ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். இப்படி அவனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபம் என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்ந-மல்லாமையாலே ப்ரமாணேோத$_3$ாஹரணபூர்வகம் அத்தை ஸ்தி$_2$ரீகரிக்கிறுர் (தேவும்) இத்யாதி$_3$நா. தேவும் = தே$_3$வத்வம்; பரத்வமென்றபடி. தன்னேயும் = ஸ்வரூபம். அதாவது தத்ப்ரத்யநீகமான ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (என்று ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை) இத்யாதி$_3$நா. "ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேத$_2$ா:" (ரா.அ.111-7) என்று 'ஆத்ம'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஆஶ்ரித-பாரதந்த்ர்யரூபஸ்வப$_4$ாவபரம் என்றிறே நிர்வாஹம். "பரமாத்மஸ்வரூபதத்ஸ்வப$_4$ாவ:" என்கிற வேத$_3$ார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹஶ்ரீஸூக்திக்கு 'பரமாத்மஸ்வரூபம் = ஈஶித்ருத்வம், ஸ்வப$_4$ாவ: = ப்ரணத-ஸௌலப்$_4$யம்' என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப$_4$ட்டர் வ்யாக்$_2$யாநம் பண்ணியருளிற்று. இதுக்கெல்லாம் மூலம் ஆழ்வார் ஶ்ரீஸூக்தி என்று கருத்து. இங்கு பாரதந்த்ர்யமாவது பரேச்ச$_2$ாநுவித$_4$ாயித்வம்.
I.சேதநகர்த்ருகபுருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யஸித்$_3$தி$_4$யும், ஈஶ்வரகர்த்ருகபுருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலே சேதநனுக்கு ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்யஸித்$_3$தி$_4$யுமாதல்.
II.சேதநக்ருதபுருஷகாரபுரஸ்காரத்தாலே சேதநனுக்கு ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்யஸித்$_3$தி$_4$யும், ஈஶ்வரக்ருத-புருஷகாரபுரஸ்காரத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யஸித்$_3$தி$_4$யுமாதல் விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ஸாமாந்யேந அருளிச்செய்கிறுர் (இவையிரண்டும்) இத்யாதி$_3$. (153)

ஆகிலவன் ஸ்வதந்த்ரரக்ஷணத்துக்கும் இவன் ததே₃கரக்ஷ்யத்வரூபபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் கொத்தையாகாதோ என்ன, உப₄யர்க்கும் ஸோபாதி₄கபுருஷகாரபாரதந்த்ர்யமுண்டாகையாலே கொத்தையாகாதென்கிறுர் [ஔபாதி₄கம்] இத்யாதி₃யால்.

154. ஔபாதி₄கமுமாய், நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்குமுண்டிறே.

ப்ரணயித்வநிப₃ந்த₄நமாக வருகையாலே ஔபாதி₄கமுமாய், ப்ரணயிப்ரணயிநீஸம்ப₃ந்த₄ம் அப₄ங்கு₃ரமாகையாலே நித்யமுமான ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யமும், ததீ₃யத்வநிப₃ந்த₄நமாய் வருகையாலே ஔபாதி₄கமுமாய், தத்ததீ₃யஸம்ப₃ந்த₄ம் அப₄ங்கு₃ரமாகையாலே நித்யமுமான ததீ₃யபாரதந்த்ர்யமும், நிரங்குஶ–

---

154. கீழே [ஸ்வரூபம்] என்று சொன்னத்தையுபபாதி₃க்கிறுர், [ஔபாதி₄கமுமாய்] என்றுதுடங்கி . அதாவது – சேதநனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ததீ₃யத்வப்ரயுக்தமாகை–யாலே ஔபாதி₄கமுமாய், அவ்வுபாதி₄தான் நித்யமாகையாலே நிருபாதி₄கப₄க₃வத்பார–தந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈஶ்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம்

---

154. [இறே]ஶப்₃த₃யோக₃த்தாலே உத்தரக்₃ரந்த₂த்துக்கு பூர்வவாக்யோக்தார்த்தே₂ாபபாத₃கத்வம் உசிதம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே தத₃வதாரிகை (கீழே ஸ்வரூபமென்று) இத்யாதி₃. உபாதெ₄ள ப₄வம் (ஔபாதி₄கம்). அத்₄யாத்மாதே₃ராக்ருதிக₃ணத்வாத் 'ட₂க்'ப்ரத்யய:. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (அதாவது சேதநனுக்கு) இத்யாதி₃. (இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம்) என்றது லக்ஷ்மீநிரூபிதபாரதந்தர்யம் என்றபடி. [ஔபாதி₄க]ஶப்₃த₃ாபி₄ப்ரேதம் (ததீ₃யத்வப்ரயுக்தமாகை–யாலே) இத்யாதி₃. விஶேஷம் ஸாமாந்யத்திலே ஹேதுவாகையாலே, த்ருதீயவ்யாக்₂யாநம்.

(1) சேதநனுக்கு மிது₂நஶேஷத்வம் நிருபாதி₄கமானுலும், லக்ஷ்மீநிரூபிதபாரதந்த்ர்யம், லக்ஷ்ம்யாஸ்ததீ₃யத்வப்ரயுக்தம் என்னுமிடம் "விஷ்ணுபத்நீ – அகே₄ாரா – அஸ்யேஶாநா" என்று அவளுக்கு பத்நீத்வப்ரயுக்தநியந்த்ருத்வம் சொல்லுகையாலே ஸித்₃த₄ம் என்றுதல்,

(2) நிருபாதி₄கலக்ஷ்மீநிரூபிதபாரதந்த்ர்யவிலக்ஷணமாய், லக்ஷ்மீக₃தததீ₃யத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்ய–விஶேஷம் இவனுக்கு உண்டு என்றுதல்

திருவுள்ளம்பற்றி (ததீ₃யத்வப்ரயுக்தமாகையாலே) என்றது.

உபாதி₄நித்யத்வாத், ஔபாதி₄கநித்யத்வம் என்கிறுர் (அவ்வுபாதி₄தான்) இத்யாதி₃.

(1) ஸ்வரூபயோக்₃யதாரூபபாரதந்த்ர்யத்துக்கு நித்யத்வம் உத்பத்திவிநாஶஶூந்யத்வரூபம்.

(2) ப₂லோபஹிதத்வரூபமானவதுக்கு நித்யத்வம் விநாஶஶூந்யத்வரூபம் என்று விப₄ாக₃ம் கண்டு கொள்வது. (நிருபாதி₄கப₄க₃வத்பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி) என்றது, லக்ஷ்மீநிரூபிதபாரதந்த்ர்யம்போலே, ததீ₃யத்வப்ரயுக்தமன்றிக்கே, ப₄க₃வத்ஸ்வரூபமாத்ரப்ரயுக்தமான ப₄க₃வந்நிரூபிதபாரதந்த்ர்யம்போலே என்றபடி. ஔபாதி₄கத்வநிருபாதி₄கத்வாப்₄யாம் பே₄தமல்லது, நித்யத்வத்தில் மிதே₂ாவிஶேஷமில்லை என்று கருத்து. (ஈஶ்வரனுக்கு) இத்யாதி₃:– (இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம்) என்றது, லக்ஷ்மீநிரூபித–பாரதந்த்ர்யம் என்றபடி. (ஆஶ்ரிதத்வ) இத்யாதி₃:– லக்ஷ்மீநிஷ்ட₂ப₄க₃வத₃ாஶ்ரிதத்வஹேதுகமாகை–யாலே இத்யாதி₃; பூர்வவத்.

(1) ஏதத்₃வாக்யஸ்த₂பாரதந்த்ர்யத்தை பூர்வவாக்யத்திலே [ஸ்வரூப]ஶப்₃த₃த்தாலே சொல்லுகையாலும்,

(2) அதுதான் "தேவும் தன்னையும்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்திக்கு ஸூசகமாகையாலும்,

(3) அந்த ஸ்ரீஸூக்தியும், ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யபரமாகையாலும்,

(4)"ஆஶ்ரித இத்யந்ருஶம்ஸதா" என்று பிராட்டிக்கு ஆஶ்ரிதத்வம் உண்டாகையாலும்,

(5)ப்ரணயித்வத்தில் போலே கத₃ாசித் கிலாய்க்கைக்கு ஸம்ப₄ாவனையுமில்லாமையாலும்,

ஸ்வதந்த்ரன். ததே$_3$கபரதந்த்ரனென்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வரூபாநுகு$_3$ணமாக உண்டிறே. ஏவம்வித$_4$-பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்குமுண்டாகையால் இருவர்களுடைய புருஷகாரஸாபேக்ஷ-ரக்ஷகத்வரக்ஷ்யத்வங்கள், நிருபாதி$_4$கஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸித்$_3$த$_4$ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யங்களுக்கும் கொத்தையாகாதென்றபடி. ஆக, ஈஶ்வரனுக்கு நிருபாதி$_4$கமுமாய், நித்யமுமான ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$வேஷம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்; ஔபாதி$_4$கமுமாய், நித்யமுமான வேஷம் ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யம்; சேதநனுக்கு நிருபாதி$_4$கமுமாய், நித்யமுமான வேஷம் ப$_4$க$_3$வத்பாரதந்த்ர்யம்: ஔபாதி$_4$கமுமாய், நித்யமுமான வேஷம் ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்யம்; ப்ரணயித்வததீ$_3$ய-பாரதந்த்ர்யங்களுக்கு ப்ரத$_2$மவிஷயம் பிராட்டி, சரமவிஷயம் ததீ$_3$யர். (154)

ஈத்$_3$ருஶபுருஷகாரம் உப$_4$யருடையவும் ஆக$_3$ந்துகபாரதந்த்ர்யத்தைக்குலைத்து, உப$_4$யஸ்வப$_4$ாவத்தை நிலைப்பிக்குமென்கிறுர் மேல்.

155. அநித்யமான இருவர்பாரதந்த்ர்யமும் குலைவதும் அத்தாலே.

புருஷீகரிப்பிக்கக்குலைகையாலே அநித்யமாய், 'தான் பண்ணின கர்மந்தானே அநுப$_4$விக்கிறுன்; நாம்

ஆஶ்ரிதத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதி$_4$கமுமாய், அவ்வுபாதி$_4$ நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்குமென்கை. [இருவர்க்குமுண்டு] என்னுதே, [உண்டிறே] என்றது - இவ்வர்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்$_3$தி$_4$யைத் தோற்றுவிக்கைக்காக. (154)

155. இவ்வளவன்று, இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறுர், [அநித்யமான] என்று துடங்கி. அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது கர்மபாரதந்த்ர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்மபார-

---

(6)"த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" (ரா.யு41-4) என்று பத்நீத்வாத்$_3$யபேக்ஷ-யாபி ஆஶ்ரிதத்வம் ப்ரப$_3$லம் என்கையாலும்,
ப்ரணயிநீத்வ-ஔபாதி$_4$கத்வாபேக்ஷயாபி ஆஶ்ரிதத்வ-ஔபாதி$_4$கத்வகத$_2$நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு யுக்தம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஆஶ்ரிதத்வப்ரயுக்தமாகையாலே) என்றது.

இங்கே நித்யத்வம் உத்பத்திவிநாஶாஶூந்யத்வமேயாகலாம். ப்ரமாணப்ரஸித்$_3$தி$_4$த்$_3$யோதகமான(இறே) ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (இருவர்க்குமுண்டு என்னுதே) இத்யாதி$_3$. "பும்ப்ரத$_4$ாநேஶ்வரேஶ்வரீ" (ஸநத்குமாரஸம். 113) என்கிற அவள்திருநாமமும் "ஶ்ரீஶ:"(ஸஹஸ்ரநாம.) என்கிற அவன் திருநாமமும் வக்ஷ்யமாணவ்யுத்பத்தியாலே ஶ்ரீ: என்கிற திருநாமமும் இதில் ப்ரமாணம் என்று கருத்து. பும்ஸாம் = சேதநாநாம், ப்ரத$_4$ாநஸ்ய = த்ரிகு$_3$ணஸ்ய, ஈஶ்வரஸ்ய = ப$_4$க$_3$வதஶ்ச, ஈஶ்வரீ ஸ்வரூபத:, பத்நீத்வத:, ப்ரணயித்வதஶ்ச நியந்த்ரீ என்றபடி. ஶ்ரீரீஶா = ஸர்வாவஸ்த$_2$ா-வ்யவஸ்த$_2$ாபிகா யஸ்ய, ஸ:, ஶ்ரீஶ: என்றிறே ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணத$_3$ர்ப்பணம். மூலத்திலே ஶ்ரீ: என்கிற திருநாமத்தை ப்ரமாணமாக மேலே சொல்லுகிறதாகையாலே, வ்யாக்$_2$யாநத்தில் இங்கே விஶிஷ்ய ப்ரமாணப்ரத$_3$ர்ஶநம் பண்ணிற்றிலர் என்று கண்டுகொள்வது. (154)

155. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வளவன்று) இத்யாதி$_3$. அதாவது, பூர்வோக்தஸ்வஸ்வதே$_3$ாஷ-ஶமநஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$மாத்ரமன்று என்றபடி. மூலத்திலே பூர்வோக்தநித்யபாரதந்த்ர்யவ்யாவ்ருத்த்-யர்த்த$_2$ம், [அநித்ய]ஶப்$_3$த$_3$ம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (கர்மபாரதந்த்ர்யம்) என்று. உப$_4$யபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் அநித்யத்வம் விநாஶப்ரதியோகி$_3$த்வரூபம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (இது நடப்பது) இத்யாதி$_3$. (ஶமிப்பிக்கைக்காக) என்றுப்போலே குலைப்பிக்கும்

செய்வதென்' என்று கர்மத்தின் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்துத் தன்னைக் கொண்டு நழுவுகையாகிற ஈஶ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், 'ஸர்வநியந்தாவான தேவரையொழிய கர்மத்துக்கொரு மூச்சுண்டோ, கண்ணழியாதே கைக்கொண்டருளீர்' என்று புருஷீகரித்துத் திருத்தும் இந்த புருஷகாரத்தாலே குலையும். புருஷகாரபூர்வகஸித்$_3$தே$_4$ாபாயவிநாஶ்யமாகையாலே அநித்யமாய், நெடுங்காலமேபிடித்து கர்மமிட்ட வழக்காய் ஸம்ஸரிக்கையாகிற சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், ப$_4$க$_3$வத்பரதந்த்ரனான இவன் கர்மபரதந்த்ரனாய் காலங்கழிப்பதேயென்று நினைத்துத்திருத்தும் புருஷகாரத்தாலே குலையும். இது கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் நித்யப்ரதியோகி$_3$யான இதின் அநித்யத்வமிங்கு விஶேஷித்துச் சொல்லுகையாலே பௌநருக்த்ய-தோ$_3$ஷமில்லை. (155)

இப்புருஷகாரத்தால் ப$_2$லித்த ஸாத்$_4$யவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்மேல் [ஸஸாக்ஷிகம்] இத்யாதி$_3$யால்.

156. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்ப$_3$ந்த$_4$த்தை இருவராலுமில்லைசெய்யப்போகாது.

ஏவம்வித$_4$புருஷகாரமாகிற உப$_4$யாநுமதஸாக்ஷியோடே கூடியிருக்கையாலே சேதநேஶ்வரர்களுடைய

தந்த்ர்யமாவது அவஶ்யமநுபே$_4$ாக்தவ்யங்களான ஶுப$_4$ாஶுப$_4$கர்மங்களின் வஶத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை; ஈஶ்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - தான்செய்த கர்மம்தான் அநுப$_4$விக்கிறானாகில் நாம் செய்வதென்? என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரத$_4$ாநமாக்கி, அதுக்கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது "ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷ-யிஷ்யாமி" என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார-புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது - இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத்தலையைத் திருத்தியும், இரண்டுதலையும் ரக்ஷ்யரக்ஷகப$_4$ாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை. (155)

156. அநாதி$_3$காலம் ஸ்வதந்த்ரனாய் யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த இவன் இன்றிறே ஆபி$_4$முக்$_2$யம்பண்ணிற்று, ப்ரக்ருதியோடே இருக்கையாலே து$_3$ர்வாஸநை மேலிட்டு, ஆஶ்ரய-ணாங்கீ$_3$காரங்களாலே உத்$_3$பூ$_4$தமான இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகப$_3$ந்த$_4$த்தை இல்லைசெய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநுகு$_3$ணமாக இவனை லீலையிலே அநாதி$_3$காலம்

என்னாதே [குலைவதும்] என்றவித்தாலே, தோ$_3$ஷஶமநம்போலே புருஷகாரபுரஸ்கரணவிஷயகக்ருத்-யுத்$_3$தே$_3$ஶ்யமன்று, கிந்து, தத$_2$ாவித$_4$ரக்ஷ்யரக்ஷகப$_4$ாவக$_4$டநரூபாந்யவிஷயகக்ருதிநிஷ்பாத்$_3$யதயா இவ்வுப$_4$யபாரதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி நாந்தரீயகை என்று லபி$_4$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை) என்று. (155)

156. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநாதி$_3$காலம்) இத்யாதி$_3$. "ப்ரபந்நஸ்யாபி ஹி புந:தே$_3$ஹே கர்மக்ருதே ஸ்தி$_2$தே । து$_3$ரிதாநி பராம் வ்ருத்திம் தூ$_3$ஷயந்தி முஹுர்ப$_3$லாத்" என்கிறவித்தை உட்கொண்டு (ப்ரக்ருதியோடே) இத்யாதி$_3$. ப்ரக்ருதிகார்யதே$_3$ஹத்தோடே என்றபடி. (து$_3$ர்வாஸநை) = உபாயோபேயாந்தராதி$_3$ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான து$_3$ஷ்டஸம்ஸ்காரவிஶேஷம். (ஆஶ்ரயண) இத்யாதி$_3$:- சேதநக்ருத-ஆஶ்ரயணமும், இதுக்கு ப$_2$லாவிநாப$_4$ாவப்ரயோஜக-ஈஶ்வராங்கீ$_3$காரமுமாகிற இவற்றாலே ப்ரகடமான என்றபடி. (இப்ப$_3$ந்த$_4$த்தை) என்றது - ரக்ஷ்யரக்ஷகப$_4$ாவரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை என்றபடி. (இரண்டுதலையும்) அறிந்ததாக வந்ததன்றிக்கே - ரக்ஷ்யரக்ஷகரிருவருமே அறிந்ததாக-

ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை , ரக்ஷகனான அவனாலும் ரக்ஷ்யமான இவனாலும் , ரக்ஷியாமல் அதுக்கிலக்காகாமல் இல்லை செய்யவொண்ணாது . (156)

இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் [என்னைநெகிழ்க்கிலும்] இத்யாதி$_3$யால் .

1 5 7 . "என்னைநெகிழ்க்கிலும்", "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய".

நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவே என்னை அங்கீ$_3$கரித்தபின்பு , ஸர்வஶக்தியான

விநியோக$_3$ம் கொண்டுபோந்த ஈஶ்வரன்தான் இப்ப$_3$ந்த$_4$த்தையில்லைசெய்து முன்புபோலே இவனை கர்மானுகு$_3$ணமாக நிர்வஹிக்கப்பார்க்குதல் செய்யிலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் , [ஸஸாக்ஷிகம்] என்றுதுடங்கி. அதாவது – இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இரண்டுதலையும் அறிந்ததாக வந்ததன்றிக்கே, புருஷகாரரூபஸாக்ஷிஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவராலுமழியமாறப் போகாதென்கை . (156)

1 5 7 . இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்மேல், ["என்னை"] என்றுதுடங்கி. நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவேயென்னையங்கீ$_3$கரித்த பின்பு ஸர்வஶக்தியானதானும் கைவிட மாட்டானென்கையாலே, "என்னைநெகிழ்க்கிலும்" என்கிற பாட்டு அவனாலே இப்ப$_3$ந்த$_4$த்தையில்லை செய்யப்போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹி–யாகையாலே அவள் பரிக்$_3$ரஹமான என்பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்து

வன்றிக்கே என்றபடி. [ஸாக்ஷி]ஶப்$_3$த$_3$ம் பூர்வாபரானுகு$_3$ண்யாத் புருஷகாராத்மகஸாக்ஷாத்$_3$த்$_3$ரஷ்ட்ரு–பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரரூப) இத்யாதி$_3$. (அழியமாற) என்றது அழிக்க என்றபடி. (156)

1 5 7 . [என்னைநெகிழ்க்கிலும்] இத்யாதி$_3$க்கு ஸங்க்$_3$ரஹேண அர்த்த$_2$ம் (நப்பின்னை) இத்யாதி$_3$. "பின்னைநெடும்பணை" (திருவாய் 1-7-8) இத்யாதி$_3$யையுட்கொண்டு (நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக) என்றது. "முன்னையமரர்" இத்யாதி$_3$யையுட்கொண்டு (நித்யஸூரிகள்) இத்யாதி$_3$. "தானும்" என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஸர்வஶக்தி) இத்யாதி$_3$. "நெகிழ்க்க" என்கிறவித்தையுட்கொண்டு (கைவிடமாட்டான்) என்றது. [இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடும்] என்று சேதநனுக்கு பூர்வநிர்தே$_3$ஶமும், ஈஶ்வரனுக்கு அநந்தரநிர்தே$_3$ஶமும் இருந்தபடியாலே, தத்க்ரமேண ப்ரமாணோ–பாதா$_3$நம். "ஓ" என்கிற ஶங்காவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் (அவனால் இப்ப$_3$ந்த$_4$த்தை) இத்யாதி$_3$. இவ்விடத்திலே சேதநப்ரதிபாத$_3$நம் ப்ராஸங்கி$_3$கமாகையாலே, ப்ரதா$_4$நமான ஈஶ்வராங்கீ$_3$காரவிஷயப்ரமாணத்துக்கே ப்ரத$_2$மோபாதா$_3$நம் என்று கருத்து. இங்கு பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறமையே ப்ரஸ்துதமாயிருந்தாலும், "ஏதத்ஸாபேக்ஷஸம்ப$_3$ந்தா$_4$த் அந்யேஷாமமலாத்மநாம் । தே$_3$வீ ஸூரிகு$_3$ரூணாஞ்ச க$_4$டகத்வம் ந து ஸ்வத:" என்று பிராட்டி ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியாகவே நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு புருஷகார{ ?த்வ }முள்ளதாகையாலே, தத்$_3$விஷய–ப்ரமாணோபாதா$_3$நம் உபபந்நம் என்று கண்டுகொள்வது. (கோலமலர்ப்பாவைக்கு) இத்யாதி$_3$க்கு ஸங்க்$_3$ரஹேணார்த்த$_2$ம் (பெரியபிராட்டியார்க்கு) இத்யாதி$_3$. [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய] என்றவித்தையுட்கொண்டு (பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹியாகையாலே) என்றது. "என் அன்பேயோ" என்றத்தைப்பற்ற (அவள்பரிக்$_3$ரஹமான) இத்யாதி$_3$. "நீலவரை" இத்யாதி$_3$

தானும் கைவிடமாட்டானென்றும், பிராட்டிபக்கலுண்டான பரிவு அவள் பரிக்₃ரஹமானவென்னளவும் வந்தது என்றிறே { ? என்றுமிறே } இந்த தி₃வ்யஸூக்திகள் சொல்லுகிறன. முற்பட்ட ஸூக்தியில் ஸம்ப₃ந்த₄த்தின் அஶைதி₂ல்யமும், பிற்பட்டதில் அதின் புருஷகாரபூர்வகத்வமும் தோற்றுகிறது. 157)

அத்தையில்லைசெய்யவொண்ணுமைக்கடியான உப₄யருடைய ஸாக்ஷிபாரதந்த்ர்யவிஶேஷத்துக்கு ப்ரமாணத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறுர் [கர்மணி] இத்யாதி₃யால்.

158. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகு₃ணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோச-

---

வந்தென்னோடே கலந்த உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவனே என்கையாலே "கோலமலர்ப்பாவைக்கு" என்கிறபாட்டு புருஷகாரம் முன்னுகவந்து இப்ப₃ந்த₄த்தை சேதநனுலுமில்லைசெய்யப்போகாது என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம். (157)

158. [ஸஸாக்ஷிகமான இப்பந்த₄த்தை ... இல்லைசெய்யப்போகாது] என்றது - ஸாக்ஷியான புருஷகாரவிஷயத்திலிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்றவாகையாலே. இருவர்க்கும் இவ்விஷயத்திலுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர்மேல், [கர்மணி] என்றுதுடங்கி. [கர்மணி வ்யுத்பத்தி]யாவது - 'ஶ்ரிஞ் - ஸேவாயாம்' என்கிற தா₄துவில் 'ஶ்ரீயதே' என்கிற வ்யுத்பத்தி; இதுக்கர்த்த₂ம் ஸேவிக்கப்படாநின்றுள் என்றிறே; இவ்வ்யுத்பத்தியில் [ஸ்வரூபகு₃ணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்ய]மாவது - ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற கு₃ணத்தாலும் வருகிற சேதந-பரமசேதநர்களாகிற ஸேவா-கர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை; அதாவது இரண்டு

மஹாவராஹாத்₃யபத₃ாநகீர்த்தநம் தத்ஸத்₃ருஶசேதநலாப₄ார்த்த₂து₃ஷ்கரக்ரியாகரணேபலக்ஷணுர்த்த₂ம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (அரியன செய்து) இத்யாதி₃. "பெற்று இனிப்போக்குவனே" என்றத்தைப் பற்ற (உன்னைப்பெற்றுவைத்து) இத்யாதி₃. சேதநப்ரதிபாத₃நம் ப்ராஸங்கி₃கமாகையாலே தத்-ப்ரமாணேபாத₃ாநத்துக்கு ஆநந்தர்யம் உபபந்நம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (சேதநனுலும்) இத்யாதி₃. (157)

158. உத்தரக்₃ரந்த₂ாவதாரிகை (ஸஸாக்ஷிகமான) இத்யாதி₃. க்ருதாதிவ்ருத்தியில் த₃ண்டத₄ரனுக்கு க்ருதாம்ஶத்தை மூதலிக்கையன்றே ஸஸாக்ஷிகத்வத்துக்கு ப்ரயோஜநம். இங்கு ஈஶ்வரவிஷயத்தில் இதுக்கு அவகாஶமில்லாமையாலே, ஸாக்ஷிபுரஸ்கரணம் வ்யர்த்த₂ம் என்கிற ஶங்கைக்கு லோகத்தில் ஸாக்ஷிப்ரயோஜநம் அதுவானுலும் இங்கு ஸாக்ஷியைக்குறித்து அர்த்தி₂ப்ரத்யர்த்தி₂களுக்கு ஸ்வரூபதோ, கு₃ணதஶ்ச நியாம்யத்வமும் உண்டாகையாலே, தத₂ாவித₄ஸாக்ஷிபுரஸ்கரணம் அதிவ்ருத்தியில் ப்ரமாணுந்தரநிரபேக்ஷநியமநத்துக்கு அத்யந்தோபயோகி₃யாகையாலே ஸப₂லம் என்னும் பரிஹாரத்தையுட்கொண்டு தத்ப்ரமாணத்தைக் காட்டுகிறுர் என்றபடி. (கர்மணி வ்யுத்பத்தி) யாவது, ஆநுஶாஸநாத்₃யதீ₄நகர்மகார்த்த₂க்விப₃ந்தத்வாநுஸந்த₄ாநம். இத்தையருளிச்செய்கிறுர் (ஶ்ரிஞ் = ஸேவாயாம்) இத்யாதி₃நா. மூலத்திலும், வ்யாக்₂யாநத்திலும், வருகிற) என்கிறவிதுக்கு [ராஹித்ய]த்திலும், (இல்லாமை)யிலும் அந்வயம். "ஶ்ரீயதே" என்கிற லக்ஷ்மீகர்மகஸேவைக்கு கர்த்ராகாங்க்ஷையில் விஶேஷாநுபாத₃ாநத்தாலே யோக்₃யஸர்வஹேதுக்களாலே, யோக்₃யஸர்வரும்

ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

“ஸ்ரீமந்” என்கிற ஆதி3மபத3த்தில் ‘ஸ்ரீயதே’ என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலே, சேதநன் மிது2நஶேஷத்வ-மாகிற ஸ்வரூபத்தாலும், ஈஶ்வரன் ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யமாகிற கு3ணத்தாலும், ஸ்வஸ்வாநுகு3ணமாக வருகிறவளுடைய ஸேவாகர்த்தாக்களல்லாதாரில்லாமையாகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தை, இவ்விடத்தே உப4யருடைய புருஷகாரபாரதந்த்ர்யநிர்ணயார்த்த2மாக நினைப்பதென்கிறார். ஆக, ஸ்வோத்மேஷித-ப3ந்த4த்தை உப4யரும் ஶிதி2லீகரிக்க ஒண்ணாதபடி உப4யப3ஹுமந்தவ்யஸம்ப3ந்த4ம் இப்புருஷகாரத்துக்கு உண்டென்றபடி. (158)

ப்ரபத்த்யதி4காரிகளாமவர்களுக்கு இப்புருஷகாரம் அதி4காரிஸித்3த்4யர்த்த2மாக அவஶ்யம் வேணுமென்கிறார் மேல்.

159. அதி4காரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம்.

அஜ்ஞாநாதி3ப்ரபத்த்யதி4காரித்ரயத்துக்கும், அபராத4ப4யநிவர்த்தகமான புருஷகாரம், ஸ்வாதி4காராநவய-நியதபூர்வப4ாவித்வேந அவர்ஜநீயமாயிருக்கும். ப4க்திநிஷ்ட2ருக்குப்போல தோ3ஷம் ப்ராயஶ்சித்த-

---

தலைக்குமிவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவை அவிச்சி2ந்நமாய்ச் செல்லுகை; இத்தை [நினைப்பது] என்றது - இப்படி இவ்விஷயத்தில் இரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி. (158)

159. இப்படி இருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதி4காரிகளெல்லார்க்கும் அவஶ்யா-பேக்ஷிதமென்கிறார்மேல், [அதி4காரி] இத்யாதி3யாலே. [அதி4காரித்ரய]மாவது - அஜ்ஞர்,

---

கர்த்ருத்வேந ஸம்ப3ந்த4ார்ஹராகையாலே, ஶேஷத்வப்ரணயித்வாப்4யாம் சேதநபரமசேதநயோ: கர்த்ருத்வம் ந்யாயப்ராப்தம். அதில், லக்ஷ்மீகர்மகஸேவாகர்த்ருத்வத்துக்கு ப்ரயோஜநம், நிருபாதி4கதச்-சே2ஷத்வலக்ஷணம் ஸ்வரூபமானால், பரமசேதநனுக்கு கர்த்ருத்வமின்றிக்கே யொழியுமாகையாலே கர்த்ருஸங்கோசம் ப்ரஸங்கி3க்கும். அதில், ப்ரணயித்வரூபகு3ணம் ப்ரயோஜகமானால், சேதநனுக்கு கர்த்ருத்வமில்லாதே ஒழியுமாகையாலே கர்த்ருத்வஸங்கோசம் ப்ரஸங்கி3க்கும். உப4யமும் தத்ப்ரயோஜகமானால் உப4யரும் கர்த்தாக்களாக ஸித்3தி4க்கையாலே ஸங்கோசாப4ாவம் ஸித்3தி4க்கும். இப்படி ந்யாயஸித்3த4ார்த்த2த்தை “ஸ்ரீயதே ஸாகி2லைர்நித்யம்” என்று நிர்வசநமும் சொல்லுகிறது. “ஸகலை;” என்னாதே “அகிலை:” என்கிறவிது ப்ராயிகத்வநிவ்ருத்தித்3வாரா ப4க3வத்கர்த்ருகத்வத்தையும் க்ரோடீ3கரிக்கிறது. காலோபாதி4நிர்தே3ஶமில்லாமையாலே ஸித்3தி4த்த அர்த்த2ம் (நித்யம்) என்று. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது இரண்டு தலைக்கும்) இத்யாதி3. [கர்த்ருஸங்கோசராஹித்ய] ஶப்3த3ம் கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யப2லித-பாரதந்த்ர்யபரம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (இப்படி இவ்விஷயத்தில்) இத்யாதி3. (158)

159. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படியிருக்கையால்) இத்யாதி3. த்3வயத்தில் ‘ஸ்ரீமத்’பத3த்தாலே புருஷகாரஸம்ப3ந்த4த்தைச்சொல்லி உத்தமனாலே ஸாமாந்யேந அதி4காரியைச்சொல்லுகையாலே புருஷகாரம் ஸர்வாதி4காரிஸாத4ாரணம் என்று ஸித்3த4ம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே (அதி4காரித்ரயத்துக்கும்) என்றது என்று திருவுள்ளம்பற்றி (ப்ரபத்த்யதி4காரிகள் எல்லார்க்கும்)

விநாஶ்யமன்றியே புருஷகாரவிநாஶ்யமாகையாலும், இத்தையொழிய ஸித்$_3$தே$_4$பாயவிஶேஷம் ப$_2$லியாமையாலும், ப்ரபத்த்யதி$_4$காரிகளானுர் எல்லார்க்கும், புருஷகாரத்தையொழிய ஸ்வாதி$_4$காராந்வயஸித்$_3$தி$_4$யில்லை. [அதி$_4$காரித்ரயம்] என்கிற ஸாமாந்யோக்தியைக்கொண்டு ஐஶ்வர்யகைவல்யப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ர-

---

ஜ்ஞாநாதி$_4$கர், ப$_4$க்திவிவஶர் என்கிற மூன்றதி$_4$காரிகளும்; இவர்களுக்கு [புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம்] என்றது - குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராந்வயம் வேண்டுகையாலே ஸர்வத$_2$ா கைவிடவொண்ணாதென்கை. அத$_2$வா இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்திபண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அதி$_4$காரி] இத்யாதி$_3$யாலே. [அதி$_4$காரித்ரயம்] என்கிறது ஐஶ்வர்யகைவல்யப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரணார்த்தி$_2$களை; இவர்கள் மூவர்க்கும் [புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம்] என்றது - ஸ்வஸ்வாபி$_4$லஷிதஸித்$_3$தி$_4$க்கு ஈஶ்வரனை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராத$_4$ங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீ$_3$கரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகாரம் அவஶ்யாபேக்ஷிதமென்கை. பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகாரபூர்வகமான உபாயவரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதி$_3$தமான ஸாத$_4$நவிஶேஷம் ப$_2$லசதுஷ்டயஸாத$_4$ாரணமாயிறே இருப்பது; இதில் இவ்வதி$_4$காரிக்கு அபி$_4$லஷிதமான ப$_2$லவிஶேஷமின்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யமென்று பரந்தபடியிலும், கீழ்ச்சொன்ன ஸாத$_4$நம் ப$_2$லசதுஷ்டயஸாத$_4$ாரணமாயிருக்கையாலே, இவனுக்கபேக்ஷிதமான

என்றது. (அதி$_4$காரித்ரய)ஶப்$_3$த$_3$ம் [ப்ரபத்திபண்ணும் அதி$_4$காரிகள் மூவர்] என்றவிதுக்கு ஶப்$_3$த$_3$:, அர்த்த$_2$தஶ்சப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாபகமாயிருக்கையாலே, அஜ்ஞர்முதலானுரைச்சொல்லுகிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞர்) இத்யாதி$_3$. (ஶமிப்பிக்கை முதலான) என்கிற (முதலானவை)ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஸ்வரூபஸித்$_3$த்$_4$யாதி$_3$கள் விவக்ஷிதங்கள். [அவர்ஜநீய]ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$ம் (கைவிட) இத்யாதி$_3$. [அதி$_4$காரித்ரய]ஶப்$_3$தோ$_3$க்தஸாமாந்யத்துக்கு விஶேஷாகாங்க்ஷையிலே ஸாந்நித்$_4$யாத் [ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும்] என்று ப்ரஸ்துதரான ஐஶ்வர்யகைவல்யப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரணார்த்தி$_2$களான பே$_4$ாக$_3$மோக்ஷகாமராகிற விஶேஷத்திலே பர்யவஸாநம் உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அத$_2$வா) இத்யாதி$_3$.

த்$_3$வயத்தில் உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ஸமபி$_4$வ்யாஹாரப$_3$லத்தாலே அநந்யப்ரயோஜநாதி$_4$காரிப்ரபத்திமாத்ரவிஷயத்வம் பூர்வக$_2$ண்ட$_3$ஸ்த$_2$'ஸ்ரீமத்'பத$_3$ாபி$_4$ப்ரேதபுருஷகாரத்துக்கு லபி$_4$க்கிறது என்று ஶங்காபீ$_3$ஜம். பூர்வக$_2$ண்ட$_3$ஸ்த$_2$ஸ்ரீபுருஷகாரோபாயவரணங்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரார்த்த$_2$த்வவ்யாவர்த்தநார்த்த$_2$ம் உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ாவதரணமாகையாலே, அவற்றுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரஸாத$_4$ாரண்யம் லப்$_3$த$_4$ம் என்று பரிஹாராபி$_4$ப்ராயம். பூர்வயோஜநாவத், ஸ்வரூபஸித்$_3$த்$_4$யாதி$_3$கள் இங்கு ஸார்வத்ரிகப்ரயோஜநங்களாக மாட்டாமையாலே, அபராத$_4$க்ஷமாமாத்ரம் ப்ரயோஜநம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அபராத$_4$ங்களை) இத்யாதி$_3$. இவ்விடத்திலே ஆய்ப்படியிலே, [அதி$_4$காரித்ரயம்] என்கிற ஸாமாந்யோக்தியைக்கொண்டு ஐஶ்வர்யகைவல்யப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரணார்த்தி$_2$களைக் கொள்ளுகை அப்ரஸ்துதமாகையாலும் அவர்கள் ஸ்வஸாத$_4$நங்களில் அந்வயிக்குமிடத்து தத்தத$_3$நுகு$_3$ணப்ராயஶ்சித்தமொழிய புருஷகாராஶ்ரயணம் வேண்டாமையாலும், [நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யம்] என்று இவர்தாம் விஶேஷிக்கையாலும், ஶ்ரிய:பதியை உபாஸிப்பர் என்னும்

ப2லவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ஶ்ரிய:பதிப்படியிலும்; உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்றென்கை இத்யாதி3யாலே முமுக்ஷுப்படியிலுமிவர்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே; "திருமாலைக் கைதொழுவர்", "அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும்திருமாலே" என்கிறபடியே புருஷகாரம் முன்ஞகப்பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே அவற்றை-யொழிந்து "ஒண்டொடியாள் திருமகளும்" அவனுமான சேர்த்தியிலடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்ன உபாயப2லத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறென்றிறே, இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திலருளிச்செய்தது. ஆக, [இவனவனை] என்று துடங்கி, இவ்வளவாக ஸ்வக3தஸ்வீகாரானுபாயத்வமும், பரக3தஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராப3ல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்ஞகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவரும் இப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறதுதனக்கு ப்ரயோஜநமின்னதென்னுமிடமும், ப்ரபத்த்ய-தி4காரிகளெல்லார்க்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது. ப்ரத2மப்ரகர-ணத்திலே புருஷகாரவைப4வகத2நமுகே2ந "ஶ்ரீமத்" பத3ார்த்த2த்தையும், உபாயவைப4வகத2ந-முகே2ந "நாராயணசரணௌ ஶரணம்" என்கிற பத3ங்களிலர்த்த2ங்களையும் ப்ரதிபாதி3த்த அநந்தரம், [ப்ரபத்திக்கு தே3ஶநியமமும்] என்று துடங்கி, "ப்ரபத்3யே" என்கிற பத3த்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தே3ஶாதி3நியமாப4ாவத்தையும், அதுக்கு விஷயநியமம் சொல்லுகைக்காக [கு3ணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை] என்றுதுடங்கி, முக்தகண்ட2மாக மீளவும் "நாராயண"பத3ார்த்த2த்தையும், [இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதி4காரிகள் மூவர்] என்று உத்தமனுலே ஆக்ஷிப்தனுன அதி4காரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாத4நத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த்யதி4காராபேக்ஷிதமான ஶக்திலஜ்ஜாயத்நநிவ்ருத்திஶமத3மாதிஶயம் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்த்யங்க3தயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தே3ாஷபூ4யஸ்தையையும், தத்ப்ரதி-

அளவுகொண்டு புருஷகாரப4ாவம் வாராமையாலும் சேராது என்று த்3விதீயயோஜனையை தூ3ஷித்தது. அந்த தூ3ஷணத்தைப்பரிஹரிக்கிருர் (பூர்வவாக்யத்தில்) இத்யாதி3நா.

அயமாஶய: :- (ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும்) இத்யாதி3நா ஐஶ்வர்யகைவல்யப4க3வச்ச2ரணுர்த்தி2கள் அஜ்ஞாதி3களைப்பற்ற அத்யந்தஸந்நிஹிதபூர்வப்ரஸ்துதராகையாலே அப்ரஸ்துதத்வதூ3ஷணமில்லை. ப்ரயோஜநாந்தரார்த்த2ம் ஸாதநாந்தரத்தில் அந்வயிக்கும்போது புருஷகாரம் வேண்டாவாகிலும் "யத்3யேந காமகாமேந" இத்யாதி3ப்படியே, தத3ர்த்த2ம் ப்ரபத்தியை ப்ரயோகிக்கும்போது, புருஷகாரம் வேணுமாகையாலே, அநபேக்ஷிதத்வதூ3ஷணமுமில்லை. [நாலாம் அதி4காரிக்கு] இத்யாதி3வாக்யம் உபாயாந்தரநிஷ்ட2விஷயமாகையாலே அவனுக்கு புருஷகாரம் அநபேக்ஷிதமாகையாலே ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யத்வோக்திவிரோத4ரூபதூ3ஷணமும் இல்லை. ப்ரத்யுத, பூர்வக2ண்ட3ஸ்த2புருஷ-காரோபாயவரணங்களுடைய ப்ரயோஜநாந்தரஸாத4ாரண்யத்துக்கு ஸ்பஷ்டப்ரதிபாத3கங்களான அபி4ந்நவக்த்ருகப்ரப3ந்தாந்தரஸ்த2ப3ஹுவாக்யானுகு3ண்யமுமுண்டு. பி4ந்நவக்த்ருகஸமாநார்த்த2க-ப்ரப3ந்த4ாந்தரானுகு3ண்யமுமுண்டு. "திருமாலைக் கைதொழுவர்" (மு.தி.52) என்கிறவிது ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு புருஷகாரபுரஸ்கரணம் ஆவஶ்யகம் இதி ஏதத்பரதயா மூலகாராபி4ப்ராய-ஜ்ஞரான தத3நுஜராலே வ்யாக்2யாதமாகையாலே, ஶ்ரிய:பதியை உபாஸிப்பர் இத்யாத்3யுக்த-தூ3ஷணமுமில்லை. ஆகையால், த்3விதீயயோஜனையுமுபபந்நை என்று கண்டுகொள்வது.

ணுர்த்தி$_2$களைக் கொள்ளுகை அப்ரஸ்துதமாகையாலும், அவர்கள் ஸ்வஸ்வஸாத$_4$நங்களில் அந்வயிக்கு-மிடத்து தத்தத$_3$நுகு$_3$ணப்ராயஶ்சித்தமொழிய புருஷகாராஶ்ரயணம் வேண்டாமையாலும், [நாலாமதி$_4$காரிக்கு ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யம்] என்று இவர்தாம் விஶேஷிக்கையாலும், ஶ்ரிய:பதியை உபாஸிப்பர்களென்னு-மளவுகொண்டு புருஷகாரப$_4$ாவம் வாராமையாலும் சேராது. ஆக, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் அங்கீ$_3$கரிக்கு-மிடத்திலும் ஏவம்வித$_4$புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீ$_3$கரிக்குமென்று கீழே ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்திருக்கிறது.(159)

கீழே ஶ்ரீப$_4$ரதாழ்வானுக்கு ஸ்வக$_3$தையான ப்ரபத்தி தீமையானுப்போலே, ஸ்வக$_3$தமான ஸ்வரூபாந்தரங்க$_3$-கு$_3$ணங்களும் தீமையாய்விடுமென்கிறுர் [தனக்குத்தான்] இத்யாதி$_3$யால்.

கோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தே$_3$ாஷ்யாதி$_3$களையும், ப்ரபத்திப்ரஸங்க$_3$த்தாலே முக$_2$பே$_4$தே$_3$ந ஸ்வக$_3$தஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், பரக$_3$தஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராப$_3$ல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்குமென்னுமிடத்தையும், உப$_4$யரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜநவிஶேஷங்களையும், அதி$_4$காரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$த்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து. (159)

160. இப்ப்ரகரணுதி$_3$யிலே [உபாயத்துக்கு] என்று துடங்கி, உபேயாதி$_4$காரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கி$_3$கமித்தனை, இனி உபேயாதி$_4$காரபரமான ப்ரகரண-ஶேஷத்தாலும் உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கிறுர். அதுசெய்கிறவிடத்தில், ப$_4$ாஷ்ய-காரர் க$_3$த்$_3$யத்ரயத்தில் உத்தரக$_2$ண்டார்த்த$_2$மநுஸந்தி$_4$த்தருளின க்ரமத்திலே, "நமஶ்" ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் முன்னுக அருளிச்செய்கிறுர். அதில் இந்த நமஸ்ஸூதான் ப்ராப்யவிரோதி$_4$-

---

அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திலே (பிற்கூறு) என்றது, உத்தரப$_4$ாக$_3$ம் என்றுய், உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ம் என்றபடி. அவாந்தரநிக$_3$மநம் (ஆக இவன் அவனை என்று துடங்கி) இத்யாதி$_3$. (அவனே ஸ்வீகரிக்கு-மளவிலும்) இத்யாதி$_3$மாத்ரத்தால், சேதநகர்த்ருகபுருஷகாரபுரஸ்கரணப்ரதிபாத$_3$நம் ப்ராஸங்கி$_3$கம் என்று ஸூசிதம். உத்தரக்$_3$ரந்த$_2$ஸங்க$_3$திகத$_2$நார்த்த$_2$ம் வ்ருத்தாநுவாத$_3$ம் (ப்ரத$_2$ம) இத்யாதி$_3$ - (பூர்வக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று) இத்யந்தம். (159)

160. ஆகில் உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ாபி$_4$ப்ரேத-உபேயாதி$_4$காராம்ஶப்ரதிபாத$_3$நம் அநுசிதம் என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறுர் (இப்ப்ரகணராதி$_3$யிலே) இத்யாதி$_3$நா. (ப்ராஸங்கி$_3$கமித்தனை) என்றது ப்ரஸங்க$_3$ாத் ஸங்க$_3$தமொழிய ஸாக்ஷாத் ஸங்க$_3$தமன்று என்றபடி. (இனி உபேயாதி$_4$கார) இத்யாதி$_3$நா வ்யாக்$_2$யேயக$_2$ண்ட$_3$க்ரமாநுரோதே$_4$ந தத்$_3$வ்யாக்$_2$யாநக்ரமமாகையாலே, பூர்வக$_2$ண்ட$_3$வ்யாக்$_2$யாநா-நந்தரம் உத்தரக$_2$ண்ட$_3$வ்யாக்$_2$யாநம் க்ரமப்ராப்தஸ்யாபரித்யாக$_3$ரூபாவஸரஸங்க$_3$த்யா ஸங்க$_3$தம் என்று ஸூசிதம். ஆகில் நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு வ்யாக்$_2$யாநப்ராத$_2$ம்யம் அநுபபந்நம் என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறுர் (அது செய்கிறவிடத்தில்) இத்யாதி$_3$நா. (அது) = உத்தரக$_2$ண்ட$_3$வ்யாக்$_2$யாநம். (க$_3$த்$_3$யத்ரயத்தில்) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, "மநோவாக்காயை:" இத்யாதி$_3$நா ப$_4$ாஷ்யகாரர் அநுஸந்தி$_4$த்த படியே என்றபடி. ப$_4$ாஷ்யகாரருடைய அநுஸந்த$_4$நம்தான் ஸங்க$_3$தமானபடி என் என்கிற அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (அதில்) இத்யாதி$_3$. திருமந்த்ரத்தில் நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ராபகவிரோதி$_4$நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, தத்$_3$வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த$_2$ம் (இந்த நமஸ்ஸூ)

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

இஷ்டவிநியோக3ார்ஹஶேஷத்வமே வடிவான தனக்கு, ஸ்வரூபாநுரூபம் ஶேஷத்வமென்று ப்4ரமிக்கிற தான், ஶேஷியழித்து விநியோகி3க்குமிடத்து 'நம் ஶேஷத்வம் அழியவொண்ணுது' என்று பிற்காலித்து ஆர்ஜிக்கிற

நிவ்ருத்திப்ரதிபாத3கமாகையாலே, ப்ராப்யவிரோதி4களானவற்றை த3ர்ஶிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத2மம் அவற்றிலே யொன்றை அருளிச்செய்கிறுர், [தனக்குத்தான்] என்று துடங்கி. கீழே [ஶ்ரீப4ரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து] என்று ஸ்வக3த-ப்ரபத்தி ஶரண்யஹ்ருத3யாநுஸாரியல்லாதபோது தீமையாய்த்தலைக்கட்டும்படி சொன்ன-வித்தாலே, உபாயத3ஶையில் தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையாமென்னுமிடமருளிச்செய்தா-ராய், இப்ப்ரஸங்க3த்திலே உபேயத3ஶையிலும் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை தீமையா-மென்னுமிடம் அருளிச்செய்கிறுரென்று கீழோடு இதுக்கு ஸங்க3தி, [தனக்கு] இத்யாதி3. அதாவது - ஶேஷியானவன் பே4ாக3த3ஶையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே "ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது" என்னும்படி தன்திறத்தில் மிகவும் தாழநின்று பரிமாறுமளவில்,

என்றது. (ப்ராப்யவ்ரோதி4நிவ்ருத்தி) இத்யாதி3யால், ப்ரதிப3ந்த4கநிவ்ருத்தியும் காரணமாகையாலே, கார்யகாரணபா4வம் நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ததி3தராம்ஶார்த்த2ாநுஸந்த4ாநங்களுடைய பௌர்வாபர்ய-நித3ாநம் என்று ஸூசிதம். (ப்ராப்யவிரோதி4களானவற்றை) என்றது - கேவலஶேஷத்வ-கேவலபாரதந்த்ர்யஶேஷ்யநபி4மததோ3ாஷநிவ்ருத்திவிஷயாஹங்காராத3ரப்ரப்4ருதிகளை என்றபடி. (ஒன்றை) என்றது - கேவலஶேஷத்வத்தை என்றபடி. இப்படி பேடிகாஸங்க3தி அருளிச்செய்து அநந்தராதி4கரணஸங்க3தஸ்த2ாநீயமான அநந்தரஸந்த3ர்ப4ஸங்க3தியை அருளிச்செய்கிறுர் (கீழே ப4ரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி3நா.

இத்தால் (1) ஈஶ்வரஹ்ருத3யாநநுகு3ணஸ்வபு3த்3த்4யதீ4நகு3ணத்தினுடைய தோ3ாஷரூபதாப்ரதிபாத3க-த்வாத், அநந்தரவாக்யஸங்க3தி ப்ரஸங்க3ஸங்க3தி என்றும்,
(2) அதில், உபாயாதி4காராநுப்ரவிஷ்டமாய், ஈஶ்வரஹ்ருத3யாநநுகு3ணமாய், ஸ்வபு3த்3த்4யதீ4நமு-மான கு3ணத்துக்கு தோ3ாஷத்வப்ரதிபாத3நாநந்தரம் உபேயாதி4காராநுப்ரவிஷ்டமான தத2ாவித4-கு3ணத்துக்கு தோ3ாஷரூபத்வத்தை ப்ரதிபாதி3க்கிறதாகையாலே பௌர்வாபர்யம் என்றும் ஸூசிதம். [அழகுக்கிட்ட சட்டை](வா.161) இத்யாதி3த்3ருஷ்டாந்தப3லத்தாலே [தனக்குத்தான்] இத்யாதி3-த3ார்ஷ்டாந்திகத்தில் [நன்மை] பத3ம், ஶேஷிபே4ாக3விரோதி4ஸ்வபு3த்3த்4யதீ4நகு3ணபரம். அதிலும், [புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யம்] என்று மேலே சொல்லுகையாலே, ப்ராயஶ: ஶேஷ்யவதி4க-நிஷ்கர்ஷஸமாநாதி4கரணஶேஷத்வபரம். [தீமை]பத3ம், [நன்மை]ப்ரதியோகி3நிர்தே3ஶமாகை-யாலே, தத்3விவக்ஷிதஶேஷத்வவிபரீதஸ்வாதந்த்ர்யபரம். [அணைக்கைக்கு] என்கிறவிதுக்குச்சேர 'பே4ாக3த்துக்கு' என்று அத்4யாஹார்யம்; அத்4யாஹ்ருதமான அதுக்கு [விலக்கு] ஶப்3தி3தப்ரதிப3ந்த4-கத்திலே அந்வயம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறுர் (ஶேஷியானவன்) இத்யாதி3. (தன்வ்யாமோஹத்தாலே) என்றது - ஶேஷிரூபத4ர்மிக்3ராஹக-மாநஸித்3த4மான ஶேஷவஸ்துவிஷயக-போக்3யதாபு3த்3த்4யதீ4நவிஶ்ருங்க2லவிநியோக3விஷயக-உத்கடேச்சை2யாலே என்றபடி. (எனதுயிர் பட்டது) = என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவுக்கு வந்த ஹாநியை. (ஆருயிர்பட்டது) = ஆருடைய ஆத்மவஸ்து அடைந்தது என்றபடி. இத்தால், "ஆட்கொள்வானெத்து" இத்யாதி3பூர்வோத்தர-ஸூக்திகண்டோ2க்தஶேஷஶேஷிபா4வவிபர்யயத்தைச்சொல்லுகிறது. இத்தைப்பற்ற அருளிச்-

ஸ்வார்ஹஶேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதி$_3$காலார்ஜிதாऽக்ருத்யகரணாதி$_3$களான தீமைகளோபாதி, ஶேஷியின் பே$_4$ாக$_3$ாநுரூபவிநியோக$_3$த்துக்கு விலக்காயிருக்கும். (160)

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதி$_4$யாமாப்போலே.

அதென்போலே என்ன, நாயகனுகக்குமழகுக்கிட்ட சட்டை, பே$_4$ாக$_3$த$_3$ஶையில் அவனணைக்கைக்கு விரோதி$_4$யாய், கழற்றிவைக்கவேண்டினாப்போலே, ஶேஷியுகக்கும் ஆத்மாலங்காரமான ஶேஷத்வம், பே$_4$ாக$_3$ாநுரூபமல்லாவிடில் விரோதி$_4$யாய்க் கழற்றி வைக்கவேண்டிவருமிறே. (161)

நாம் ஶேஷபூ$_4$தரன்றோ நம் ஶேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோவென்று ஸ்வநைச்யாநு-ஸந்த$_4$ாநத்தாலே பிற்காலித்து, தனக்குத்தான் தேடுகிற ஶேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதி$_3$காலம் "ஸ்வதந்த்ரோऽஹம்" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன்பே$_4$ாக$_3$த்துக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமா-யிருக்குமென்கை. [தீமை] என்று அக்ருத்யகரணாதி$_3$களைச் சொல்லவுமாம். (160)

161. ஶேஷியினுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கலங்காரமாயிருக்கிற ஶேஷத்வம், பே$_4$ாக$_3$விரோதி$_4$யாகிறபடி எங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார், [அழகுக்கிட்ட சட்டை] என்று துடங்கி. அதாவது – ஸ்த்ரீக்கு அழகுக்கிட்டசட்டை நாயகனுகப்புக்கு விஷயமுமாய், அவளுக்கு அலங்காரமாயிருந்ததேயாகிலும், பே$_4$ாக$_3$த$_3$ஶையில் ஆலிங்க$_3$நவிரோதி$_4$யாமாப்போலே, இதுவும் பே$_4$ாக$_3$விரோதி$_4$யாமென்றபடி. (161)

செய்கிறார் (மிகவும் தாழநின்று) இத்யாதி$_3$. ஶேஷத்வம் ப்ராயிகமாக நைச்யஸஹ-சரிதமாகக்காண்கையாலே, தத்ஸம்ப$_4$ாவிதமான அம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நாம்) இத்யாதி$_3$நா. (பிற்காலிக்கை) = நிவர்த்திக்கை. இதுவும் ஸ்வாதந்த்ர்யவிஶேஷரூபமானாலும், ஒருவகை ஶேஷத்வஜ்ஞாநயுக்தமானவிதுக்கு ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வஜ்ஞாநக$_3$ந்த$_4$வித$_4$ுரமான ப்ராசீநஸ்வாதந்த்ர்யம் த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகலாம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி$_3$காலம்) இத்யாதி$_3$. (அநாதி$_3$காலம்) இதி அத்யந்தஸம்யோகே$_3$ த்$_3$விதீயா. ஸப்தம்யர்த்த$_2$த்திலே த்ரமிட$_3$ப்ரத$_2$மையாதல். [தீமை]ஶப்$_3$த$_3$ம் லோகப்ரஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$பரமாகலாம் என்கிறார் (தீமை என்று அக்ருத்யகரணாதி$_3$களை) இத்யாதி$_3$. (160)

161. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஶேஷி) இத்யாதி$_3$. "ஈஶஸ்ஸர்வஸ்ய ஜக$_3$த:" என்று சேதநாசேத-நங்களுக்கு ஶேஷத்வத்தைச்சொல்லி, "ப்ரபு$_4$: ப்ரீணாதி" என்கையாலே ஶேஷத்வம் ஆத$_3$ரஹேது என்று லபி$_4$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷியினுடைய விருப்பத்துக்கு) இத்யாதி$_3$. கௌஸ்துப$_4$த்துக்கு ப்ரபை$_4$போலே, ஆத்மாவுக்கு ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வம் விச்சி$_2$த்திவிஶேஷ-ஶப்$_3$தி$_3$தரஸாவஹதாப்ரயோஜகத்வேந அலங்காரவ்யபதே$_3$ஶார்ஹம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாவுக்கு) இத்யாதி$_3$. இவையிரண்டுவிஷயமும் கஞ்சுகத்$_3$ருஷ்டாந்த-ப$_3$லலப்$_3$த$_4$ம். (அழகுக்கு) இத்யாதி$_3$யில், கஞ்சுகார்ப்பணாதி$_3$களுக்கு கர்த்ராகாங்க்ஷையில் கஞ்சுகார்ப்பணரூபக்ரியாஸாமர்த்$_2$யத்தாலே ஸ்த்ரீகர்த்ருகாரகம் என்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம். அணைக்கையில் நாயகனுக்கு கர்த்ருத்வம் ஔத்ஸர்கி$_3$கம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீக்கு) இத்யாதி$_3$. (சட்டை) = கஞ்சுலி. இது ஸ்த்ரீயினுடைய அநந்யார்ஹதாப்ரகாஶகமாகையாலே நாயக-ப்ரீதிவிஷயமாயிருக்கும் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நாயகனுகப்புக்கு) இத்யாதி$_3$.

1 6 2. “ஹாரோऽபி”.

அபி$_4$மதாப$_4$ரணமும் த$_3$ஶாவிஶேஷத்தில் அநபி$_4$மதமாமென்னுமிடத்துக்கு அநுஷ்ட$_2$ாநப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல்; “ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே$_2$ ஸ்பர்ஶஸம்ரோத$_4$பீ$_4$ருணா । ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்$_3$ருமா:” என்று ஸ்பர்ஶவிரோதி$_4$யாமென்று நாயகி திருக்கழுத்திலொரு முத்துத்தாவடமுட்படப் பூண்பதில்லை என்றாரே பரமபே$_4$ாகி$_3$யான பெருமாள். (162)

---

1 6 2. அழகுக்குடலானது அநுப$_4$வவிரோதி$_4$யாமென்னுமிடம், ஶேஷிவசநத்தாலே த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல், [“ஹாரோऽபி”] என்று துடங்கி. “ஹாரோऽபி நார்ப்பித: கண்டே$_2$ ஸ்பர்ஶஸம்ரோத$_4$பீ$_4$ருணா । ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்$_3$ருமா:” என்று ஸம்ஶ்லேஷத$_3$ஶையில் ஸ்பர்ஶவிரோதி$_4$யாமென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்திலொரு முத்து வடமுட்படப் பூண்பதில்லை என்றாரிறே பெருமாள்; “பீ$_4$ருணா” என்கிற லிங்க$_3$வ்யத்யயம் ஆர்ஷம். அன்றிக்கே, அழகுக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதி$_4$யாமென்னுமிடம் அறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்க$_3$ாநுகு$_3$ணமாகப் பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம். (162)

கஞ்சுகம் ஸ்தநத்துக்கு ஆவரணமானாலும் அவயவிக்கு ஆப$_4$ரணம்போலே அலங்காரமாயிருக்குமே. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவளுக்கு அலங்காரமாய்) இத்யாதி$_3$. (161)

1 6 2. உக்தார்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணோபாத$_3$ாநம் ([ஹாரோபி] என்று) என்கிறார் (அழகுக்குடலானது) இத்யாதி$_3$. (அணைக்கை) என்கிறவிது ஆலிங்க$_3$நஜந்யஸுக$_2$பரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (அநுப$_4$வ-விரோதி$_4$யாம்) என்றது. “வபுரந்வலிப்தபரிரம்ப$_4$ஸுக$_2$வ்யவத$_4$ாநபீ$_4$ருகதயா ந வதூா$_4$:” (மாகே$_4$ 9-51) என்கிறவிது கவிவசநமாகையாலே இத்தைப்பற்ற அநுப$_4$வரஸிகனான ஶேஷியினுடைய வசநத்தையே உத$_3$ாஹரிக்கை உசிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஶேஷி-வசநத்தாலே) என்றது. உபாத்தப்ரமாணப்ரதீகத்தினுடைய அவயவ்யுபாத$_3$ாநபூர்வகம் தத$_3$ர்த்த$_2$ம் (ஹாரோபி நார்ப்பித:) இத்யாதி$_3$. “ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்$_3$ருமா:” என்றும் “ஸரித்ஸாக$_3$ரபர்வதா:” என்றும் பாட$_2$த்$_3$வயமுமுண்டு. இந்த வசநத்தில் விவக்ஷிதாம்ஶத்துக்கு அர்த்த$_2$ம் (ஆஶ்லேஷ) இத்யாதி$_3$. ஹாரத்தினுடைய வஸ்துஸாமர்த்$_2$யத்தாலே (ஸ்பர்ஶ)பத$_3$ம் ஆலிங்க$_3$நகாலிகஸ்பர்ஶபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (ஆஶ்லேஷத$_3$ஶையில்) என்றது. (ஸம்ரோத$_4$) ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (விரோதி$_4$யாம்) என்றது. (பீ$_4$ரு)ஶப்$_3$த$_3$ப$_2$லிதம் (அச்சத்தாலே) என்றது. “வபுரந்வலிப்த-பரிரம்ப$_4$ஸுக$_2$வ்யவத$_4$ாநபீ$_4$ருகதயா ந வதூா$_4$:” என்று ஸ்த்ரீக்கு கர்த்ருத்வம் த்$_3$ருஷ்டமாகையாலே இங்கும் ஸாமர்த்$_2$யாத் பிராட்டிக்கு கர்த்ருத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே (பீ$_4$ருணா) என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பிராட்டி) என்றது. (ஹார:) என்கிற ஏகவசநார்த்த$_2$ம் (ஒரு முத்துவடம்) இதி. [அபி]ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் உம்மை. லோகத்திலே ஹாரம் வ்யவத$_4$ாயகமானாலும், இங்குத்தை ஹாரம் “சிந்மயைஸ்ஸ்வப்ரகாஶைஶ்ச” என்று சிந்மயமாய், ப்ரதிக$_4$ாதாநர்ஹமாகையாலே வ்யவத$_4$ாநப்ரஸங்க$_3$மில்லை. இப்படியிருந்தாலும், பீ$_4$த்யதிஶயத்தாலே, அதுவும் பூண்பதில்லை என்று [அபி] ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு தாத்பர்யம். “நார்ப்பித:” என்கிறவிதுக்கு அர்த்த$_2$ம் (பூண்பதில்லை) என்று. [பீ$_4$ரு]ஶப்$_3$த$_3$ம் பிராட்டியைச்சொல்லிற்றாகில், ‘பீ$_4$ர்வா’ என்று இருக்கவேணுமே என்ன (பீ$_4$ருணா என்கிற லிங்க$_3$வ்யத்யயம்) இதி. அதாவது புல்லிங்க$_3$ம் இதிஹாஸபுராணங்களிலும் வேத$_3$வத் வ்யத்யயாநுஶாஸநத்தாலே லிங்க$_3$வ்யத்யயாதி$_3$கள் வருமாகையாலே வரும் என்றபடி. (ஆர்ஷம்) = ரிஷி: வேத$_3$:. வைதி$_3$கப்ரக்ரியையாலே ஸாது$_4$ என்றபடி. “மநஶ்ஶிலாயா: திலகோ க$_3$ண்ட$_3$-

163.புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுப$_4$வத்துக்கு விலக்கு.

இப்படி பே$_4$ாக$_3$ாநுரூபமல்லாத ஶேஷத்வம் விரோதி$_4$யாமாப்போலே, பே$_4$ாக$_3$ாநுரூபமல்லாத பாரதந்த்ர்யமும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான பரனுடைய அநுப$_4$வத்துக்குத் துராலான விலக்காயிருக்கும், அநாதி$_3$-காலார்ஜிதபுண்யம் மோக்ஷத்துக்கு விலக்கடியாமாப்போலேயென்கிறுர். ஆக, ஸ்வாதீ$_4$நஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்யங்கள் புண்யபாபவத் பரித்யாஜ்யங்கள், பே$_4$ாக$_3$ாதீ$_4$நமானவை பே$_4$ாகே$_3$ாபகரணவத் உபா-

163. ஆனுல் பின்னை பாரதந்த்ர்யமேயோ நல்லதென்ன அருளிச்செய்கிறுர்மேல், [புண்யம் போலே] என்று துடங்கி. [புண்யம்] என்கிறது – கீழ் [நன்மை] என்கிற சொல்லாலே சொன்ன ஶேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வநைச்யாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே இருய்க்கைக்கு உறுப்பாய்க் கொண்டு யாதொருபடி பே$_4$ாக$_3$விரோதி$_4$யாகாநிற்கும், அப்படியே, பே$_4$ாக$_3$த$_3$ஶையில் அவனுக்கெதிர்விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக்குறுப்பான கேவலபாரதந்த்ர்ய-மும், எதிர்விழிஸாபேக்ஷனுன ஈஶ்வரனுடைய பே$_4$ாக$_3$த்துக்கு மிடறுபிடியாமென்றபடி.

பார்ஶ்வே நிவேஶித:" (ரா.ஸு.40-5) என்று ப்ரணயித்வாதிஶயத்தாலே பெருமாளுக்குப் பிராட்டிவிஷயத்தில் அலங்கர்த்ருத்வம் சொல்லுகையாலே இங்கும் ஹாரார்ப்பணகர்த்ருத்வம் பெருமாளுக்குக் கூடுமாகையாலே லிங்க$_3$ப$_3$ாத$_4$நமன்றிக்கே யோஜிக்கவுமாம் என்கிறுர் (அன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. அழகுக்குடலாகத்தான் தனக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதி$_4$யாம் என்று இவ்வளவும் அறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்காதே (அழகுக்கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதி$_4$யாம்) என்னுமிடம் அறிவிக்கைமாத்ரத்தையே ப்ரயோஜநமாக்கினுல், ப்ரக்ருதார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரமாணதயா உத$_3$ாஹரணமாகலாம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (அழகுக்கிட்டது) இத்யாதி$_3$. (லிங்க$_3$ாநுகு$_3$ணமாக) என்றது – புல்லிங்க$_3$த்துக்கு ஆர்ஷத்வாஶ்ரயணமின்றிக்கே என்றபடி. (பெருமாள் தம்மளவிலே) என்றது – வக்தாவான தம்மை (பீ$_4$ருணு) என்று நிர்தே$_3$ஶித்தார் என்று அநுஸந்தி$_4$க்கலாம் என்றபடி. (பீ$_4$ரு)ஶப்$_3$த$_3$ாபேக்ஷிதமான விஶேஷ்யம், ஸா ச அஹம் ச = ஆவாம், தயோ: ஆவயோ: என்று பிராட்டி ஸந்நிஹிதையாகையாலும், பூர்வோக்தஸாமர்த்$_2$யத்தாலும் பிராட்டியுமாகலாம். இந்த ஸந்நிதி$_4$யாலும், பூர்வோக்தஸாமர்த்$_2$யத்தாலும், புல்லிங்க$_3$ஶ்ருதியாலும் பெருமாளுமாதல், ஸ்ரீ பெருமாளேயாதல் ஆகலாம் என்று கருத்து. (162)

163, உத்தரவாக்யவாதாரிகை (ஆனுல் பின்னை) இத்யாதி$_3$. 'ஶேஷத்வம் பிற்காலிக்கையைப்பற்ற அம்ஶதோ தே$_3$ாஷமாகிறது. பாரதந்த்ர்யம் பின்னை கார்த்ஸ்ந்யேந கு$_3$ணமாயிருக்குமோ என்ன' என்றபடி. [புண்ய]ஶப்$_3$த$_3$விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (புண்யமென்கிறது) இத்யாதி$_3$நா. ஸித்$_3$த$_4$ாம்ஶத்தை த்$_3$ருஷ்டாந்தீகரித்துக்கொண்டு ஸாத்$_4$யாம்ஶத்தை ஸாதி$_4$க்கை உசிதமாகையாலே [புண்யம்]ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶேஷத்வபரம். அதுக்கு [புண்யம்]ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே நிர்தே$_3$ஶமும், பூர்வ-வாக்யத்திலே [நன்மை]ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே நிர்தி$_3$ஷ்டமாகையாலே. அதுதானும் "யத் த்வத்ப்ரியம் ததி$_3$ஹ புண்யம்" என்று ஸித்$_3$த$_4$ஸாத்$_4$யபுண்யஸாத$_4$ாரண'புண்ய'பத$_3$ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம்; ப$_4$க$_3$வத்-ப்ரியத்வமாகையாலும், தாத்$_3$ருஶப்ரியத்வம் ஶேஷத்வத்துக்கு உண்டாகையாலும் என்னும-பி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (கீழ் நன்மை என்கிற சொல்லாலே சொன்ன ஶேஷத்வத்தை) என்று. (எதிர்விழி)யாவது, பே$_4$ாக$_3$த$_3$ஶையில் ஶேஷ்யபி$_4$ப்ராயாநுகு$_3$ணமாகத் தானும் சிறிது வ்யாபரிக்கை. (மிடறுபிடி) என்றது பே$_4$ாஜநஸமயத்தில் க$_3$லநிரோத$_4$ம்போலே என்றபடி. இத்தால் தாழநின்று பரிமாறுகிறவனுக்கு நைச்யஹேதுஶேஷத்வம் பே$_4$ாக$_3$விரோதி$_4$யாகிறுப்போலே, பே$_4$ாக$_3$த$_3$ஶையில் இவனுடைய ப்ரதிப்ரவ்ருத்திஸாபேக்ஷனுன அவனுக்கு ப்ரதிப்ரவ்ருத்திவிரோதி$_4$-

தே3யங்கள், தத்3பே4ாக3ாநுரூபமான ஶேஷித்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களும் பராதிஶயத்வேந ஶேஷத்வபார-தந்த்ர்யபராகாஷ்டை2யாய்விடும்; ஆகையால் பே4ாக3ாநுரூபமாகையே ஓடவைத்த ஸ்வரூபமென்றபடி.(163)

ஸ்வக3தமானவிவை ஸ்வரூபவிருத்3த4ப்ரவ்ருத்திபோலே விருத்3த4மாய்விடுமென்கிருர் மேல், [கு3ணம் போலே தே3ாஷநிவ்ருத்தி] என்று.

அன்றிக்கே, [புண்யம்] என்கிறது - ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கச்செய்தே ப4க3வத்ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கமாகாநிற்கும், அப்படியே இருப்க்கைக்குறுப்பான ஶேஷத்வத்திற்காட்டில், அசித்துப்போலே எதிர்த்தலையிட்டது வழக்காயிருக்கைக்குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும், எதிர்விழி கொடுக்-கைக்குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடைய அநுப4வத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமாமென்னவுமாம். இத்தால் கேவலஶேஷத்வமும் கேவலபாரத்ந்த்ர்யமும் ஓரோராகாரங்களாலே பே4ாக3விரோதி4யாகா-நிற்கும்: பாரதந்த்ர்யத்தோடேகூடின ஶேஷத்வமே உத்3தே3ஶ்யமென்கை. (163)

யான பாரதந்த்ர்யவிஶேஷம் பே4ாக3விரோதி4யாயிருக்கும் என்றபடி. "புண-ஶுப4கர்மணி" என்கிற த4ாதுவின்மேலே ப3ாஹுலகமாய் ப4ாவே 'த்ய'ப்ரத்யயமாதல், ப4ாவார்த்த2க'ண்யத்'ப்ரத்யயம் வந்து ப3ஹுலமாக கு3ணுப4ாவமாதல் வந்து (புண்ய)ஶப்3த3ம் நிஷ்பந்நமென்கிற வ்யுத்பத்திபக்ஷத்தை அவலம்பி3த்து யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிருர் (அன்றிக்கே புண்யமென்கிறது ஸத்கர்மத்தையாய்) இத்யாதி3நா. (பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கச்செய்தே) என்றது, ஶாஸ்த்ரபே3ாதி4த-ப2லஹேதுத்வேந ஸ்வஸஜாதீயமாய், து3:க2ஹேதுவான பாவத்திற்காட்டில் ஸுக2ஹேதுதயா விலக்ஷணமாயிருக்கச்செய்தே என்றபடி. "புண்யபாபே விதூ4ய" (மு.உ..3-1-3) என்கிறவித்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ப4க3வத்ப்ராப்தி) இத்யாதி3. (இருப்க்கைக்குறுப்பான) இத்யாதி3:-அதாவது, தாழநின்று பரிமாறுகைக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமான நைச்யாநுஸந்த4ாநஹேதுஶேஷத்வா-பேக்ஷயா பராபி4ப்ராயவிபரீதப்ரவ்ருத்த்யப4ாவப்ரயோஜகத்வேந விலக்ஷணமான பாரதந்த்ர்யமும், ஶேஷிக்கு இத்தலையில் ப்ரதிப்ரவ்ருத்த்யபேக்ஷாத3ஶையில் தாத்3ருஶப்ரதிப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4க-மாகையாலே, ஶேஷிபே4ாக3ப்ரதிப3ந்த4கமாம் என்றபடி. மூலத்திலே [பராநுப4வ]ஶப்3த3ம் ஷஷ்டீ2தத்புருஷன் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (பரனுடைய அநுப4வத்துக்கு) என்றது. த்3ருஷ்டாந்-தத்தில் புண்யத்துக்கு (1) ஸாஸ்த்ரபே3ாதி4தப2லஹேதுத்வேந பாபத்தோடே ஸாஜாத்யமும், (2) ஸுக2ஹேதுத்வேந தத்3வைஜாத்யமும், (3) ப4க3வத்ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கத்வேந அதி4காரி-விஶேஷத்தைப் பற்ற ஸாம்யமும் ஆனுப்போலே, தா4ர்ஷ்டாந்திகத்திலும் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு (1) ஶேஷிப்ரியத்வேந ஶேஷத்வத்தோடே ஸாஜாத்யமும், (2) நைச்யாநுஸந்த4ாநப்ரதிப3ந்த4கத்வேந தத்3வைஜாத்யமும், (3) ஶேஷ்யபி4ப்ரேதபே4ாக3விரோதி4த்வேந தத்ஸாம்யமும் உண்டாகையாலே, ஸ்வஸஜாதீயப்ரதியோகி3கவ்யாவ்ருத்திமத்த்வே ஸதி, த4ர்மாந்தரப்ரயுக்ததத்ப்ரதியோகி3கஸாம்ய-வத்த்வம், புண்யபாரதந்த்ர்யரூப-உபமாநோபமேயங்களுக்கு ஸாத4ாரணத4ர்மம் என்று கண்டு கொள்வது. ப2லிதார்த்த2த்தை த3ர்ஶிப்பிக்கிருர் (இத்தால்) இத்யாதி3நா. கேவலத்வம் அந்யோந்யா-ஸஹக்ருதத்வம். (ஓரோர் ஆகாரங்களாலே) என்றது யத2ாக்ரமம் ஶேஷ்யநபி4மதநைச்யாநுஸந்த4ாந-ஹேதுத்வேநவும் தத3பி4மதப்ரதிப்ரவ்ருத்திப்ரதிப3ந்த4ஹேதுத்வேநவும் என்றபடி. (பாரதந்த்ர்யத்தோடே கூடின) இத்யாதி3:- அதாவது பராபி4ப்ரேதப்ரவ்ருத்திநிமித்தகத்வரூபபாரதந்த்ர்யஸஹக்ருத-பராதிஶயாத4ாயகத்வரூப-ஶேஷத்வமே ஆத3ரணீயம் என்றபடி. (163)

164. கு3ணம்போலே தே3ாஷநிவ்ருத்தி.

அநாதி3காலம் ஆர்ஜிதமான தே3ாஷத்தின் ஸ்வாதீ4நநிவ்ருத்தி தத்ப்ரவ்ருத்தியைப்பற்றவும், பரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதி4யாமாப்போலே, ஸ்வக3தாந்தரங்க3கு3ணங்களும் விரோதி4களாய்விடும் என்கிறாரென்று [தே3ாஷநிவ்ருத்தி போலே கு3ணம்] என்றந்வயித்தருளிச்செய்வர். அன்றியே ஸ்வக3தகு3ணம்போலே, ஸ்வதே3ாஷநிவ்ருத்திப்ரவ்ருத்தியும் ஸ்வரூபவிரோதி4யென்று, மேலில் ப்ராஸங்கி3காநுகு3ணமாக யத2ாந்வயமாகவுமருளிச்செய்வர். ஆக, அவனுக்கநபி4மதமாமது இவனுக்கு

---

164. இப்படி உபேயத3ையில் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் பராநுப4வத்துக்கு விலக்காம்படியை அருளிச்செய்த அநந்தரம், ப்ராப்தித3ையில் இவனுடைய நிர்ப்ப3ந்த4மூலமாக உண்டான தே3ாஷநிவ்ருத்தி, பராநுப4வத்துக்கு விலக்காம்படியை அருளிச்செய்கிறார், [கு3ணம்போலே தே3ாஷநிவ்ருத்தி] என்று. [கு3ணம்] என்கிறது கீழ் விரோதி4யாகச்சொன்ன ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க3கு3ணமாயிறேயிருப்பது. இதுபோலே [தே3ாஷநிவ்ருத்தி] என்றது - இவ்வாத்மகு3ணத்3வயமும் கீழ்ச்-

---

164. உத்தரவாக்யஸங்க3தி (இப்படி உபேயத3ையில்) இத்யாதி3. உபாயாதி4காராநுப்ரவிஷ்ட-ஸ்வக3தஸ்வீகாரதே3ாஷத்வசிந்தாப்ரஸங்க3த்தாலே உபேயாதி4காராநுப்ரவிஷ்ட-ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யவிஶேஷங்களினுடைய தே3ாஷத்வம் சிந்திதம். தத்ப்ரஸங்க3ாத் தது3ப4ய-த3ஶாந்தராலபூ4தப்ராப்தித3ஶாநுப்ரவிஷ்டத்தினுடைய பராநுப4வப்ரதிப3ந்த4கத்வரூபதே3ாஷத்வம் சிந்த்யதே என்று ஸங்க3திஸூசநம் கண்டுகொள்வது. கிஞ்ச, ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபகு3ணத்துக்கு பராநுப4வப்ரதிப3ந்த4கத்வப்ரதிபாத3நப்ரஸங்கத்தாலே தே3ாஷநிவ்ருத்திக்கும் பராநுப4வப்ரதி-ப3ந்த4கத்வம் சொல்லுகிறது என்றும் ஸங்க3திஸூசநம் கண்டுகொள்வது. இவையிரண்டும் (உபேயத3ஶையில்), (ப்ராப்தித3ஶையில்) என்கிற பத3ங்களாலும், (ஶேஷத்வபாரதந்த்ரயங்கள்), (தே3ாஷநிவ்ருத்தி) என்கிற பத3ங்களாலும் ஸூசிதங்களிறே. [கு3ண]ஶப்3த3விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கு3ணம் என்கிறது) இத்யாதி3நா. (கீழ்விரோதி4யாகச்சொன்ன) என்றது கேவலஶேஷத்வமும், கேவலபாரதந்த்ர்யமும் பே4ாக3விரோதி4யாகச்சொல்லிற்றிறே; அப்படிப்பட்ட - என்றபடி. விரோதி4க்கு கு3ணத்வம் வ்யாஹதம். த்வயோ: ஏகத்வமும் அநுபபந்நம் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இவைதான்) இத்யாதி3. அதாவது, ஶேஷ்யபி4ப்ராயத3ஶையில் ஸ்வாஶ்ரயோத்கர்ஷாவஹத்வரூபகு3ணத்வம் இவற்றுக்கு உண்டாகையாலே கு3ணத்வம் வ்யாஹத-மன்று. இவை ஸ்வரூபேண இரண்டாயிருந்தாலும் ஈஶ்வரவ்யாவ்ருத்திரூபஸ்வாஶ்ரயோத்கர்ஷா-வஹத்வமும், ஜ்ஞாநாநந்த3த்வாபேக்ஷயா ப்ராத2ம்யமும், ஒன்றாயிருக்கையாலே, இவற்றுக்கு அந்தரங்க3கு3ணத்வம் ஏகமாகையாலே "ஜாத்யாக்ருதிவ்யக்தய: பத3ார்த்த2:" "வேத3ா: ப்ரமாணம்" இத்யாதி3களில்போலே ஏகத்வமும் உபபந்நம். ஆகையிறே, முமுக்ஷுப்படியிலே "ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்" என்று ப்ரணவநம:ப்ரதிபாத்3யங்களான ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்-களுக்கு 'ஸ்வரூபமும்' என்று ஏகவசநாந்த'ஸ்வரூப'ஶப்3த3த்தாலே அபி4த4ாநம் என்றபடி. பத3ார்த்த2த்தைச் சொல்லி, வாக்யார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதுபோலே) இத்யாதி3நா. ப்ரத்யேககு3ணத்வாபி4ப்ராயத்தாலே (இவ்வாத்மகு3ணத்3வயமும்) என்றது. ஆத்மகு3ணயோ: த்3வயம் என்றபடி. அன்றிக்கே, இவ்வாத்மகு3ணமான இத்3வயமும் என்றாய், பூர்வவத்3கு3ணத்வமொன்று என்றபடியாகவுமாம். [மங்கவொட்டு] (வா.167) இத்யாதி3ப்ரமாணோதா3ஹரணப3லத்தாலும், [வேர்ச்சூடுமவர்] (வா.168) இத்யாதி3த்3ருஷ்டாந்தப3லத்தாலும், [தே3ாஷநிவ்ருத்தி]ஶப்3த3ம் அநுத3யஸம்ஶயவிபர்யயாதி3ரூபஸ்வாஶ்ரயாபகர்ஷாவஹத்வப்ரயுக்த'தே3ாஷ'ஶப்3த3வாச்யதாகப்ரக்ருதி-

சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுப$_4$வத்துக்கு விலக்காகிறது, அப்படியே, இவன் நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$த்துப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதிஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாகிற தே$_3$ாஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமஶரீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிதுநாள் வைத்து அநுப$_4$விக்க இச்சி$_2$க்கிற அவனுடைய அநுப$_4$வத்துக்கு விலக்காமென்கை. [கு$_3$ணம்போலே] என்று பாரத்ந்த்ர்ய-

ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தினுடைய நிவ்ருத்திபரம். அத ஏவ அந்த தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியிலே மோக்ஷயநிஷ்ட-ப்ரார்த்த$_2$நௌத்கட்யரூபநிர்ப$_3$ந்த$_4$மூலகத்வமும் லப்$_3$த$_4$ம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அப்படியே இவன் நிர்ப$_3$ந்தி$_4$த்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற) இத்யாதி$_3$. மோக்ஷத்வம் தாழநின்று பரிமாறுகையிலும், பாரதந்த்ர்யம் எதிர்விழி கொடுக்கையிலும் விலக்கானுப்போலே, நிர்ப$_3$ந்த$_4$மூலக-ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கநிவ்ருத்தி எவ்வழியாலே விலக்கு என்ன? அருளிச்செய்கிறார் (சரமஶரீரமாகையாலே) இத்யாதி$_3$. சரமஶரீரத்துக்கு இவனபி$_4$ப்ராயத்தாலே தே$_3$ாஷத்வமும், அவனபி$_4$ப்ராயத்தாலே அநுப$_4$ாவ்யத்வமும் என்று கருத்து. [தீமையோபாதி நன்மை] (வா.160), [புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யம், கு$_3$ணம்போலே தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி] (வா.163) என்று ரஶநோபமாவ்யஜ்ஞந-ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், [கு$_3$ணம்] இதி ஏகவசநஸ்வாரஸ்யத்தாலும், [கு$_3$ண]ஶப்$_3$த$_3$ம் பாரதந்த்ர்ய-மாத்ரபரம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே [கு$_3$ணம்போலே] என்கிறவிதுக்கு யோஜநாந்தரம் அருளிச்-செய்கிறார் (கு$_3$ணம்போலே என்று பாரதந்த்ர்யமொன்றையும்) இத்யாதி$_3$. பூர்வபூர்வவாக்யத்தில் உபமாநதயா நிர்தி$_3$ஷ்டத்துக்கு உத்தரோத்தரவாக்யத்தில் வஸ்த்வந்தரங்களைப்பற்ற உபமேயதயா நிர்தே$_3$ஶம் ரஶநோபமை என்று ஆலங்காரிகர் சொல்லுவர்கள். (164)

164. (சரமஶரீரமாகையாலே இத்தோடே சிலநாள்வைத்து அநுப$_4$விக்க இச்சி$_2$க்கிற) என்றது:- I "ஸந்த$_4$ாம் ச யாம் ஸந்த$_3$தே$_4$", "ப்$_3$ரஹ்மணேஷ:", "ரமதே தஸ்மிந் உத ஜீர்ணேஶயாநே" என்று இந்த சேதநனானவன் யாதொரு தநுவைக்கொண்டு ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைப் பண்ணினானே அந்த ஶரீரம் ஜீர்ணமாய்க்கிடந்தாலும் அத்தை விடமாட்டாதே எம்பெருமான் அதில் ரமித்திருப்-பான் என்னும் ஶ்ருத்யர்த்த$_2$த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி "வஞ்சக்கள்வன்" இத்யாதி$_3$ ஸ்வரூபஜ்ஞ-ரில் தலைவரான ஆழ்வார் ஈஶ்வரனுக்கு அநபி$_4$மதமான ஸ்வதே$_3$ஹநிவ்ருத்தியை நிர்ப்ப$_3$ந்-தி$_4$த்துப் பண்ணிவைத்துக் கொண்டபடியைச் சொல்லுகிற பாட்டுகளை இப்ரகரணத்தில் உத$_3$ாஹரிக்கை விவக்ஷிதவிபரீதமாக பர்யவஸியாதோ என்னில்;
அவனுக்கே அருசி பிறக்கும்படி நன்றாக அந்த தே$_3$ஹத்தினுடைய ஹேயதையை அறிவித்து, அவனைக்கொண்டே விடுவித்துக்கொள்ளுகையாலே, அவனுடைய பே$_4$க$_3$விரோத$_4$மில்லாமை-யாலே வைபரீத்யமில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

II அன்றிக்கே 'ஸார்வபௌ$_4$மன் உண்ணப்புக்கால், அருகிருந்து கறிக்காட்டுமவன், இது பொரித்தகறி இது புளிப்பட்டது என்று அவன்தொடுமத்தையெல்லாம் கையிட்டுச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கையாகிற தன் தொழிலை ஒருக்கால் மறந்திருக்கை மஹாபராத$_4$மோபாதி, "அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும்" இத்யாதி$_3$ப்படியே ஸர்வவிஷயத்திலும் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமே தொழிலாகவுடையவரான ஆழ்வாரும் தம்முடைய திருமேனியில் எம்பெருமான் மேல்விழுந்து அநுப$_4$விக்கத் தேடுகிறபடியைக் கண்டு இதின் கு$_3$ணத்தை நாம் இப்போது அறிவியாவிட்டால், மஹாபராத$_4$மாம் என்று பார்த்து அத்தை அவனுக்கு நன்றாக அறிவித்து, ஹேயமானவித்தை விடுவிக்க வேணும் என்று விண்ணப்பம் செய்ய, அவனுக்கு அந்தத் திருமேனியை அசலறியாத படி பெற்றவிடத்திலேயே ஶ{?ச}மித்து{=வஶத்தில்}வைத்துக்கொண்டு அநுப$_4$விக்கவேணும் என்று திருவுள்ளமாய் விடுகையாலே, ஆழ்வார் அர்த்தி$_2$த்தபடியே ஆழ்வாரைத்தன் திருமேனி-யில்நின்றும் விடுவித்துக் கொண்டு திருமேனியைப் பொலிந்துநின்றமரரான {?பொலிந்து நின்ற பிரானுனை} தன் ஸந்நிதி$_4$க்குள்ளேயே ஶமித்துக்கொண்டு {= வஶத்தில் கொண்டு} அநுப$_4$வியாநின்றானிறே. ஆகையால் விவக்ஷிதவிபரீதமில்லை என்றாகவுமாம். (164)

விரோதி$_4$யென்றதாய்த்து. (164)

ஆகில், தே$_3$ாஷமபி$_4$மதமாய் ஸ்வதே$_3$ாஷத்தைப்போக்குகையுமநபி$_4$மதமாமோவென்ன, அபி$_4$மதவிஷயமாஞல் அப்படியாமிறே என்கிருர் [ஆப$_4$ரணம்] இத்யாதி$_3$யால்.

165. ஆப$_4$ரணம் அநபி$_4$மதமாய், அழுக்கு அபி$_4$மதமாயிராநின்றதிறே.

அஶோகவநிகையினின்றும் எழுந்தருளுகிறபோது நாச்சியார் சாத்தின ஆப$_4$ரணம் அப்போது பெருமாளுக்கு அநபி$_4$மதமாய், அங்கே பத்துமாஸமெழுந்தருளியிருந்தபடியே உடைமுடிபேணுதிருந்த திருமேனியிலழுக்கும், அவ்விருப்பும் காணவாசைப்பட்ட அவர்க்கு அத்தஶையிலழுக்கே அபி$_4$மதமாயிராநின்றதிறே. அப்படியே இவனுடைய ஸ்வயத்நக்ருதநிர்தே$_3$ாஷத்வம் அங்கீ$_3$காரத$_3$ஶையில் அநபி$_4$மதமாய், ஸதே$_3$ாஷத்வமே வத்ஸலனை ஸ்வாமிக்கு அபி$_4$மதமாமென்றபடி. (165)

166. "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

இந்த ஸ்வதே$_3$ாஷநிவ்ருத்த்யந்வயம் அவனுக்கு அநபி$_4$மதமாமளவேயல்ல, ரோஷஜநகமுமாய் இருக்குமென்னுமதுக்கு, ஸ்ரீ வீபீ$_4$ஷணப்பெருமாள் நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$க்க, பெருமாளுகப்பரென்று நாச்சியார்

மொன்றையும் த்$_3$ருஷ்டாந்திக்கிறதாகவுமாம். (164)

165. தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியில் ஆத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரிஶுத்$_3$த$_4$மாய், பே$_4$ாக்$_3$யமாயிருக்கு-மத்தனையன்றே, ஆனபின்பு தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தி அநபி$_4$மதமாய், தே$_3$ாஷம் அபி$_4$மதமாயிருக்கக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர் [ஆப$_4$ரணம்] என்றுதுடங்கி. அதாவது – லோகத்தில் விஷயப்ரவணராயிருப்பார்க்கு அபி$_4$மதவிஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான ஆப$_4$ரணம் அநபி$_4$மதமாய், அநௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான அழுக்கு அபி$_4$மதமாயிராநின்றதிறே என்கை.(165)

166. இதுதான் லௌகிகத்திலன்றிக்கே பிராட்டிதிறத்தில் அவன்றனக்கும் இப்படி இருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் மேல் [ஸ்நாநம்] என்றுதுடங்கி.

---

165. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (தே$_3$ாஷநிவ்ருத்தியில்) இத்யாதி$_3$. ஆத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தம் நிர்மலம் என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ஆத்மஸ்வரூபம்) இத்யாதி$_3$. (அபி$_4$மதவிஷயத்தி-னுடைய) என்றது நாயிகையினுடைய என்றபடி. இங்கே "நேத்ரோபாந்தவதம்ஸிதே ஶ்ருதிபுடே நீலோத்பலம் நிஷ்ப$_2$லம் ஹாஸஶ்ரீபரிகர்மிதே ஸ்தநதடே ஹாரோ ந ப$_4$ார: கத$_2$ம் । பிண்ட$_3$ாலக்தக-பாதநம் சரணயோ: பீட$_3$ாப$_2$லம் தாம்ரயோ: வாமாக்ஷ்யா வபுஷி ஸ்வப$_4$ாவஸுரபெ$_4$ள வ்யர்த்த$_2$ாநு-லேபக்ரியா", "யதி$_3$த$_3$ம் அக$_3$ணயித்வா து$_3$ர்வஹம் ஶ்ரோணிப$_4$ாரம் மத$_3$பி$_4$ஸரணலோப$_4$ாத் ப்ரஸ்தி$_2$தம் பத்$_3$மதாம்ரம் । அயமஹமபி$_4$வாஞ்ச$_2$ாம்யப்ரம்ருஜ்யைவ பாம்ஸூம் ஸுமுகி$_2$! பத$_3$தலம் தே சூடி$_3$தும் சும்பி$_3$தும் ச " என்கிறவித்தையும் கண்டுகொள்வது. (165)

166. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதுதான்) இத்யாதி$_3$. (இப்படியிருந்தமைக்கு) என்றது ஆப$_4$ரணம் அநபி$_4$மதமாய், அழுக்கு அபி$_4$மதமாயிருந்தமைக்கு என்றபடி. மூலத்திலே [ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம் என்கிற வார்த்தையை] என்றது "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" என்கிற அர்த்த$_2$த்தை வ்யஞ்ஜிப்பிக்கிற வார்த்தையை என்று விவக்ஷிதம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (ஸூசகமான) என்று. மூலத்திலே வார்த்தையை விஶிஷ்ய உபாத$_3$ாநம் பண்ணுதொழிந்தது "தீ$_3$போ நேத்ராதுரஸ்யேவ

பண்ணின ஸ்நாநம், அழுக்குடன் காணவாசைப்பட்ட பெருமாளுக்கு, "தீ$_3$போ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்$_3$ருட$_4$ம்" என்று நேத்ரரோகி$_3$க்கு தீ$_3$பம் பெருவுதலைப் பிறப்பிக்குமாப்போலே ரோஷஜநகமு-

---

அதாவது - பிராட்டி திருமஞ்சனம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகமென்னுமத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற "தீ$_3$போ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்$_4$ருவம்" என்கிற வார்த்தையை இவ்வர்த்த$_2$த்துக்குடலாக ஸ்மரிப்பதென்கை. "ஸபங்காமநலங்காராம்" இத்யாதி$_3$ப்படியே - பத்துமாஸம் திருமஞ்சனம் பண்ணாமல் அழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக் காண ஆசைப்பட்டிருந்த-வர்க்கு, இவள் திருமஞ்சனம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனால், "தீர்க்க$_4$முஷ்ணம் விநிஶ்வஸ்ய மேதி$_3$நீமவலோகயந் । உவாச மேக$_4$ஸங்காஶம் விபீ$_4$ஷணமுபஸ்தி$_2$தம் ॥ தி$_3$வ்யாங்க$_3$ராக$_3$ாம் வைதே$_3$ஹீம் திவ்யாப$_4$ரணபூ$_4$ஷிதாம் । இஹ ஸீதாம் சிரஸ்ஸ்நாதாம் உபஸ்த$_2$ாபய மாசிரம்" என்று இவர்தாமேயன்றோ திருமஞ்சனம்பண்ணி அலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானைப் பார்த்தருளிச்செய்தவர்; இப்படி இருக்கச்செய்தே பின்னை ரோஷம் ஜநிப்பானென்? என்னில்; நாம் நல்லவார்த்தை சொல்லி

ப்ரதிகூலாஸி மே த்$_4$ருவம்", "அஸ்நாதா த்$_3$ரஷ்டுமிச்ச$_2$ாமி ப$_4$ர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதி$_4$ப" என்று த$_3$ம்பதிகளுடைய வாக்யத்$_3$வயவிவக்ஷயாலே என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே ப்ரத$_2$மம் பெருமாள் வார்த்தையாக வ்யாக்$_2$யாநம், (ப்ரகாஶிப்பிக்கிற "தீ$_3$போ நேத்ராதுரஸ்யேவ") இத்யாதி$_3$. (நேத்ராதுரஸ்ய) என்றது நேத்ரரோகி$_3$ண: என்றபடி. இத்தால் ஸ்வதஶ்ஶுத்$_3$த$_4$மாய், ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே வஸ்த்வந்தரத்துக்கும் ப்ரகாஶஶுத்$_3$தி$_4$களைப்பண்ணக்கடவ தீ$_3$பத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யம், கண் நொந்தவனுக்கு ப்ரதிகூலமாய், அப்ரகாஶஹேதுமாலிந்யம் அநுகூலமா-யிருக்குமாப்போலே, ஸ்வதஶ்ஶுத்$_3$தை$_4$யாய், ஸ்வஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே பிறக்கும் ப்ரகாஶஶுத்$_3$தி$_4$களைப் பண்ணக்கடவளாய், ஸ்நாநோஜ்ஜ்வலையான பிராட்டியினுடைய ஸ்நாநப்ரயுக்தமான ஔஜ்ஜ்வல்யம் பரமரஸிகராகையாலே ஸ்வவிரஹப்ரயுக்தமான பிராட்டியினுடைய விரஹவேஷத்தைக் காண்கையால் உண்டான ஆசையாலே பிணிப்புண்டு கிடக்கிற பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு ப்ரதிகூலமாயிருந்தது என்றபடி. தீ$_3$பத்$_3$ருஷ்டாந்தத்தாலே ராவணப$_4$வநவாஸப்ரயுக்த-அதிஶங்காமூலகம் இந்த ப்ராதிகூல்யம் என்னுமிடம் வ்யாவ்ருத்தம். ஸ்வவிரஹப்ரயுக்தவிக்ருதிவிஶேஷம் காண்கை ப்ராணிகளுக்கு அத்யந்தாபி$_4$மதம் என்னுமிடம், "வஸநே பரிதூ$_4$ஸரே வஸாநா நியமக்ஷாமமுகீ$_2$ த்$_4$ருதைகவேணி। அபி நிஷ்கருணஸ்ய ஶுத்$_3$த$_4$ஶீலா மம தீ$_3$ர்க்க$_4$ம் விரஹவ்ரதம் பி$_3$ப$_4$ர்த்தி" (ஶாகுந்தலம் 5) என்றும், "ப$_3$ாஷ்பேண ப்ரதிஷித்$_3$தே$_4$பி ஜயஶப்$_3$தே$_3$ ஜிதம்மயா । யத்தே த்$_3$ருஷ்டம் அஸம்ஸ்கார-பாடலோஷ்ட$_2$புடம் முக$_2$ம்" என்றும் கவிகளாலும் சொல்லப்பட்டது. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸபங்காம்) இத்யாதி$_3$. (அநலங்காராம்) என்கிற ஆப$_4$ரணப$_4$ாவத்தைப்பற்ற அழுக்கு அபி$_4$மதம் என்று தோற்ற (ஸபங்காம்) என்று ப்ரத$_2$மம் அழுக்கைச்சொல்லிற்று என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அதற்குமாத்ரம் அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்துகொண்டு ரோஷத்தை உபபாதி$_3$க்கிறார் (பத்துமாஸம்) இத்யாதி$_3$நா. ரோஷம் ஸ்நாநஹேதுகமன்று, தாமே ஸ்நாநம் பண்ணுவித்துக்கொண்டு வரச்சொல்லுகையாலே; கிந்து அந்யஹேதுகம் என்கிற ஶங்கையை அநுவதி$_3$க்கிறார் (ஆனால்) இத்யாதி$_3$நா. அத்தை பரிஹரிக்கிறார் (நாம்) இத்யாதி$_3$நா. அதாவது, ப$_3$ஹுகாலம் ஸ்நாநாதி$_3$களுக்கு அவகாஶமில்லாமையாலே விதி$_4$வஶத்தாலே கர்ஶிதையானவள் இனிமேலும் கர்ஶிக்கப்படவேண்டா; ஸ்நாநம் பண்ணி வரக்கடவள் என்று ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே சொல்லக்கடவோம். அவள்தானே நம்முடைய திறத்தில் தான் இருக்கக்கடவ ப்ரகாரத்தை

விடக்கடவோம், தானே அறியாளோவென்று சொல்லிவிட்டாரித்தனைபோக்கி, அது ஸஹ்ருத$_3$ய-மாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக்கூடாதிறே. அவள்தான், "அஸ்நாதா த்$_3$ரஷ்டுமிச்ச$_2$ாமி ப$_4$ர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதி$_4$ப" என்றிருக்கச்செய்தே, "யத$_2$ாஹ ராமோ ப$_4$ர்த்தா தே தத$_2$ா தத் கர்த்துமர்ஹஸி" என்று ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வான் நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$த்துச் சொன்ன பின்பன்றே திருமஞ்சனம் பண்ணிற்றென்னில்; அவன், பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னுனித்தனையிறே; எல்லாம் செய்தாலும் பத்துமாஸம் ராவணப$_4$வநத்திலே இருந்தவிவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்சனம் பண்ணேன் என்றிருக்கவேணுமிறே; அது செய்யாதே, சடக்கெனத் திருமஞ்சனம் பண்ணிவந்தாளிறே. அது, அவ்விருப்புக்காண ஆசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே [ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்] என்னக்

அபி$_4$ப்ராயஜ்ஞையாய், உசிதஜ்ஞையுமானவளாகையாலே, அறிந்துசெய்யக்கடவள் என்று சொல்லிவிட்டார் என்றபடி. இப்படிக் கொள்ளாவிடில் ப$_3$ாத$_4$கத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கிருர் (அல்லாதபோது) இத்யாதி$_3$நா. ரோஷாந்யத$_2$ாநுபபத்தியே ஸ்நாநாத்$_3$யுக்தியினுடைய அஹ்ருத$_3$யத்வகல்பகம் என்றபடி. தை$_3$வவஶாபந்நராவணக்$_3$ருஹவாஸம் ரோஷஹேதுவாகமாட்டாதே. தாமே ஸ்நாநத்தை விதி$_4$த்துப் பின்பு இதுக்காகக் கோபிக்கக்கூடாதே. இப்படிக் கோபிக்கைக்காகவென்றே ஏற்கவே ஸ்நாநத்தை விதி$_4$க்கவும் கூடாதே. இத்தால் அலங்க்ருதாயா: ஆநயநாதே$_3$ஶ:, உத்தரத்ர பருஷப$_4$ாஷணுர்ஹதா-ப்ரதிபாத$_3$நாய என்று சிலர் வ்யாக்$_2$யாநம் அநுசிதம் என்று கருத்து. ஶங்காந்தரம் (அவள்தான்) இத்யாதி$_3$. அதுக்கு பரிஹாரம் (அவன் பெருமாள்திருவுள்ளக்கருத்தை) இத்யாதி$_3$. அதாவது, "தாம் தேவீம் ஶோகஸந்தப்தாம் மைதி$_2$லீம் த்$_3$ரஷ்டுமர்ஹஸி । ஸா ஹி ஶோகஸமாவிஷ்டா ப$_3$ாஷ்பபர்யாகுலேக்ஷணு" (ரா.யு.17-2,3) என்று கருத்து அறிந்த திருவடி வார்த்தையைக்கேட்டு, "அக$_3$ச்ச$_2$த் ஸஹஸா த்$_4$யாநம் ஈஷத்$_3$ப$_3$ாஷ்பபரிப்லுத: । தீ$_3$ர்க்க$_4$முஷ்ணம் ச நிஶ்வஸ்ய மேதி$_3$நீம் அவலோகயந்" (ரா.யு 17-6) என்று பெருமாளுக்கு உண்டான ஹார்த்த$_3$ப$_4$ாவவ்யஞ்ஜகா-வஸ்த$_2$ாவிஶேஷங்களை நிரூபியாதே, "த்வரமாணே விபீ$_4$ஷண:" (ரா.யு.17-8) என்று த்வரா-விஶேஷத்தாலே ப$_4$ாவாநபி$_4$ஜ்ஞனுய், வாச்யார்த்த$_2$மாத்ரத்திலே நின்று நிர்ப$_3$ந்தி$_4$த்தானுகிலும், "ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா" (ரா.ஸு 16-4) என்று கருத்தறிந்து பழகிப்போந்த இவள் அப்படிச் செய்யவொண்ணுது என்றபடி. (எல்லாம் செய்தாலும்) என்றது,

(1) பெருமாள்சொல்லிவிட்டாலும்,

(2) "ஸ்வாபி$_4$ஸ்ஸ்த்ரீபி$_4$ரசோத$_3$யத்" என்று விபீ$_4$ஷணுழ்வான் ஸ்த்ரீகளையிட்டு ப்ரேரித்தாலும்,

(3) "யத$_2$ாஹ ராமோ ப$_4$ர்த்தா தே" என்று ஸாக்ஷாதே$_3$வ நிர்ப$_3$ந்தி$_4$த்தாலும் என்றபடி.

(பத்துமாஸம்) இத்யாதி$_3$:- அதாவது, சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று கண்டால் அவ்விருப்பைக்-காண ஆசைப்பட்ட பெருமாள்திருவுள்ளமும் உகக்கும். புறம்புள்ளார்க்கும் அதிஶங்கைக்கு இடம் அறும். லோகத்தில் ப்ரோஷிதைகள் இருக்கக்கடவ இருப்பு இப்படியன்றே என்று ஸமுத$_3$ாசாரஶிக்ஷணமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்றுபார்த்து அவ்வேஷத்தோடே வாராமல் திருமஞ்ஜநம் செய்து வந்தது ரோஷஹேதுவாய்த்து என்றபடி. இப்படி இந்த யோஜனையிலே பெருமாளுடைய வசநதாத்பர்யங்களுக்கு வைரூப்யம் கொள்ளவேண்டுகையாலும், விபீ$_4$ஷணுழ்வானுக்கு அபி$_4$ப்ராயாநபி$_4$ஜ்ஞத்வம் கொள்ளவேண்டுகையாலும் இதில் அருமையுண்டு. கிஞ்ச ஸ்நாநம் ரோஷஜநகமாய்விட்டமையை நினைப்பது என்னுதே, வார்த்தைபர்யந்தகத$_2$நத்துக்கு ப்ரயோஜநம்

மாயிற்றென்கிற ஸ்ரீராமாயணவார்த்தையை ஸ்மரிப்பதென்கிறுர். (166)

ஆஶ்ரிதரழுக்குகக்கும் அவனென்னுமித்தை அநுஷ்ட$_2$ாநஶேஷமாகக் காட்டுகிறுர் மேல் ["வஞ்சக்கள்வன்"] இத்யாதி$_3$யால்.

167. "வஞ்சக்கள்வன்", "மங்கவொட்டு".

குறையில்லே. அன்றிக்கே, [ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம் என்கிற வார்த்தை]யாவது - ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷ-ணுழ்வான் திருமஞ்சனம் செய்தருளச்சொன்னபோது, பெருமாள்திருவுள்ளத்தை அறியுமவ-ளாகையாலே, அவர்க்கிது அநபி$_4$மதமாகையாலே ரோஷஜநகமாய்வந்து முடியுமென்று நினைத்து, "அஸ்நாதா த்$_3$ரஷ்டுமிச்ச$_2$ாமி ப$_4$ர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதி$_4$ப" என்று பிராட்டி அருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷஜநகமென்னுமத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற வார்த்தை என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்குமொக்கும். (166)

167. இப்படி அபி$_4$மதவிஷயத்திலழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தவிவன் "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிற இத்தேஹத்தை, ஈஶ்வரன் விரும்ப எங்கே கண்டதென்ன

ஸ்நாநத்துக்கு ரோஷஜநகத்வஜ்ஞாபநமாத்ரமல்லது ரோஷம் உத்பந்நமானமையைச் சொல்லுகையு-மன்று. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் (அன்றிக்கே, ஸ்நாநம்) இத்யாதி$_3$. அஸ்நாதையாயிருக்குமிருப்பைப் பெருமாள் கண்டால், ப்ரயோஜநமுண்டல்லது அஸ்நாதையாய்த்தான் பெருமாளைக்காண்கையில் ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, "த்$_3$ரஷ்டும்" என்றது அந்தர்ப$_4$ாவிதண்யர்த்த$_2$மாய் த$_3$ர்ஶயிதும் என்றபடி. அதாவது, மாம் ப$_4$ர்த்தாரம் த$_3$ர்ஶயிதும் என்றபடி. யத்$_3$வா, ப்ரதிஶப்$_3$த$_3$ாத்$_4$யாஹாராத், ப$_4$ர்த்தாரம்ப்ரதி ப$_4$ர்த்து: ப்ரேரணும்ஶத்யாக$_3$ாத், த்$_3$ரஷ்டும் = த்$_3$ருஶிவிஷயீப$_4$விதும், இச்ச$_2$ாமி = இச்ச$_2$ாமி இத்யர்த்த$_2$:. அத$_2$வா, பி$_2$ந்நகர்த்ருகத்வேபி 'துமுந்'ப்ரத்யயம், அநுஶாஸநஸ்வரஸஸித்$_3$த$_4$ம். ப$_4$ர்த்தா மாம் த்$_3$ரஷ்டுமரம் அலம் இச்ச$_2$ாமி. இப்படி பிராட்டி சொல்லுகையாலே, வஸ்துக$_3$த்யா ஸ்நாநத்துக்கு ரோஷஜநகத்வமுண்டு என்று ஸூசிதம். இப்படி ஸ்நாநத்துக்கு ரோஷஜநகத்வம் ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே (அழுக்கு அபி$_4$மதம்) என்னுமிடம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. "ஹர்ஷோ தை$_3$ந்யம் ச ரோஷஶ்ச" (ரா.யு.17-16) என்கிற ரோஷம் ஸ்நாநஹேதுகமல்லாவிட்டாலும் ஹாநியில்லே. பெருமாளுடைய வ்ருத்த்யபி$_4$ப்ராயங்களுக்கு வைருப்யமுமில்லே. விபீ$_4$ஷணுழ்வானுக்கு அபி$_4$ப்ராயாநபி$_4$ஜ்ஞத்வமும் வேண்டா. (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம் என்கிற வார்த்தையை)என்கிற நிர்தே$_3$ஶஸ்வாரஸ்யமும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது என்று கருத்து. "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" இத்யாகாரகாநுபூர்வீயுக்தவாக்யமில்லாமையாலும், தத$_3$ர்த்த$_2$ாபி$_4$த$_4$ாயக-வாக்யாந்தரமில்லாமையாலும், பாரிஶேஷ்யாத் தத$_3$ர்த்த$_2$வ்யஞ்ஜகவாக்யமே விவக்ஷிதம் என்று பாரிஶேஷ்யந்யாயமூலகமான பூர்வயோஜநாஸ்த$_2$வ்யஞ்ஜகவாக்யபரத்வம் இந்த யோஜநையிலும் துல்யம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறுர் (ரோஷஜநகம் என்னுமத்தை) இத்யாதி$_3$. (166)

167. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி அபி$_4$மத) இத்யாதி$_3$. "பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் (திருவிரு.1), "அழுக்குடம்பு எச்சில்வாயால்" (திருக்குறு.12) என்கிறவித்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (அழுக்குடம்பு என்று கழிக்கிற) இத்யாதி$_3$. மூலத்திலே [வஞ்சக்கள்வன்,

இவர் தே$_3$ாஷமென்று கழிக்கிற திருமேனியுடன், பூவோடேறின நாறுபோலே தத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் கொண்டு விரும்பப்படும் ஸ்வரூபத்துடன் வாசியற ஒருநீராகக்கலந்து, தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுப$_4$விக்கிற பிராட்டி முதலானாருமறியாதபடி இவற்றை பு$_4$ஜித்து, தானே பே$_4$ாக்தாவும் பரிபூர்ணனுமானானென்றும்; அன்னலும் துன்னலுமான இந்த ப்ரக்ருதி இசையவேணும் என்றும்; இப்படி இவன் தே$_3$ாஷமாக நினைக்குமத்தையே, அவன் பே$_4$ாக்$_3$யமாக மேல்விழுந்து இவர் விடுவிக்கச் சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும், விட இசையாமல் விரும்பினானிறே. (167)

168. வேர்ச்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக்கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்$_3$ரஹத்-

---

அருளிச்செய்கிறார் ["வஞ்சகள்வன்"] இத்யாதி$_3$யால். அதாவது - ["வஞ்சக்கள்வன்"], ["மங்கவொட்டு"] என்னுமளவாகத் தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாத$_3$ரத்தைப்பண்ணி அவனநுப$_4$வித்த படிகளையும், அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபல்யத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோவதாக அவன் அபி$_4$நிவிஷ்டனாய் இருக்கிறபடியைக்கண்டு, பிரானே இப்படிச் செய்தருளவொண்ணாது என்று நிர்ப்ப$_3$ந்தி$_4$த்து, இதினுடையதே$_3$ாஷத்தை அவனுக்குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமானவிது மங்கும்படி இசையவேணுமென்று கால்கட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக் கொண்டுபோம்படி வருந்தி இசைவித்துக்கொண்டபடியையும் அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வார். (167)

168. அபி$_4$தமவிஷயத்தில் அழுக்குப்போலே ஆத$_3$ரிக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளம் இத்தேஹத்திலே ப்ரகாஶிக்கையாலும் இத்தை ஆத$_3$ரிக்குமென்னுமிடத்தை

மங்கவொட்டு] என்கிறவிது ஆத்$_3$யந்தாவயவத்$_3$வாரா ஸமுத$_3$ாயாநுஸரணம் என்னுமபி$_4$ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சக்கள்வன் என்று துடங்கி, மங்கவொட்டு என்னுமளவாக) இத்யாதி$_3$. "என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு", "என்னைமுற்றுமுயிருண்டு என் மாயைவாக்கை இதனுள் புக்கு", "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" இத்யாதி$_3$களையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய திருமேனியிலே) இத்யாதி$_3$. "நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" என்று தம்மோடு பரிமாறலாம் நிலமான திருமலையில் பண்ணின வ்யாமோஹத்தையும், "திருமால் என்னை ஆளுமால்" என்று தம்மை ஆளுகையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தையும், "தென்னாவென்னும்" என்று தான் திருவாய்மொழி பாடுகிறத்துக்குத்தானா ப$_4$க்திவையாநின்றான் என்றும், "ஒருமாநொடியும் பிரியான்" என்று அவன் அரைக்ஷணமும் பிரியாமையையும் அருளிச்செய்தத்தையுட்கொண்டு (படிகளையும்) என்றது. "ஊழிமுதல்வன்" என்கிறபாட்டில் "மங்கவொட்டு"க்கு அர்த்த$_2$ம் (அவ்வளவன்றிக்கே) இத்யாதி$_3$. (பிரானே) என்றது உபகாரகனே என்றபடி. பத்தாம்பாட்டில் "பொங்கைம்புலன்" இத்யாதி$_3$க்கு அர்த்த$_2$ம் (இதினுடைய தே$_3$ாஷத்தை) இத்யாதி$_3$. இரண்டாம் "மங்கவொட்டு"க்கு அர்த்த$_2$ம் (இப்படி ஹேயமான) இத்யாதி$_3$. "மானாங்காரமனம்கெட" இத்யாதி$_3$யில் ஸித்$_3$த$_4$மான "மங்கவொட்டு"-வினுடைய அர்த்த$_2$ம் (அவன் இத்தை) இத்யாதி$_3$. (ஆழ்வார்) என்கிறவிதுக்கு அநந்தரத்திலே 'அங்கே கண்டது என்றபடி' என்று அத்$_4$யாஹரித்துக்கொள்வது. (167)

168. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அபி$_4$மதவிஷயத்தில்) இத்யாதி$_3$. "விமர்தே$_3$ாத்தே$_2$ பரிமள:" என்று அநேகஸுரபி$_4$க$_3$ந்த$_4$ங்களுடைய பசும்கூட்டு பரிமளமாகையாலே, இங்கே உபசாராத் (ஜ்ஞாந-